

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 6

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 53

9 stycznia 2010

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Komisji (UE) nr 15/2010 z dnia 7 stycznia 2010 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów** ⁽¹⁾ 1

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 16/2010 z dnia 8 stycznia 2010 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 6

DECYZJE

2010/12/UE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 5 stycznia 2010 r. wyłączająca niektóre usługi finansowe w sektorze pocztowym we Włoszech z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych** (notyfikowana jako dokument nr C(2009) 10382) ⁽¹⁾ 8

Cena: 3 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

REGULAMINY WEWNĘTRZNE

★ Komitet Regionów – Regulamin wewnętrzny	14
--	----

IV *Akty przyjęte przed dniem 1 grudnia 2009 r. na mocy Traktatu WE, Traktatu o UE i Traktatu Euratom*

2010/13/WE:

★ Decyzja Komisji z dnia 30 września 2009 r. w sprawie pomocy państwa nr C 2/09 (ex N 221/08 oraz N 413/08), której Niemcy zamierzają udzielić w celu zmiany warunków ramowych udziałów kapitałowych (notyfikowana jako dokument nr C(2009) 7387) ⁽¹⁾	32
---	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 15/2010

z dnia 7 stycznia 2010 r.

zmieniające załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 689/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. dotyczące wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów⁽¹⁾, w szczególności jego art. 22 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 689/2008 wdraża Konwencję rotterdamską w sprawie procedury zgody po uprzednim poinformowaniu w międzynarodowym handlu niektórymi substancjami chemicznymi i pestycydami (procedura PIC), podpisaną w dniu 11 września 1998 r. i zatwierdzoną, w imieniu Wspólnoty, decyzją Rady 2003/106/WE z dnia 19 grudnia 2002 r. dotyczącą zatwierdzenia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Konwencji rotterdamskiej w sprawie procedury zgody po uprzednim poinformowaniu w międzynarodowym handlu niektórymi niebezpiecznymi substancjami chemicznymi i pestycydami⁽²⁾.
- (2) Należy zmienić załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008 celem uwzględnienia środków prawnych w odniesieniu do niektórych chemikaliów, podjętych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji

91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE⁽³⁾, dyrektywą Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁽⁴⁾ oraz dyrektywą 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych⁽⁵⁾.

- (3) Zdecydowano o niewłączeniu substancji 1,3-dichloropropen, benfurakarb i trifluralina do wykazu substancji czynnych zawartego w załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG, skutkiem czego nie dopuszcza się tych substancji czynnych do stosowania jako pestycydy, a zatem substancje te należy dodać do wykazów chemikaliów zawartych w części 1 i 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008. Ponieważ złożono nowe wnioski, które będą wymagać podjęcia nowych decyzji dotyczących włączenia do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG, dodanie do wykazu chemikaliów zawartego w części 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008 nie powinno stosować się do czasu podjęcia nowych decyzji dotyczących statusu wymienionych chemikaliów.
- (4) Zdecydowano o niewłączeniu substancji metomyl do wykazu substancji czynnych zawartego w załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG oraz o niewłączeniu substancji metomyl do wykazów substancji czynnych zawartych w załączniku I, IA lub IB do dyrektywy 98/8/WE, skutkiem czego nie dopuszcza się tej substancji czynnej do stosowania jako pestycydu, a zatem substancję tę należy dodać do wykazów chemikaliów zawartych w części 1 i 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008. Ponieważ złożono nowy wniosek, który będzie wymagać podjęcia nowej decyzji dotyczącej włączenia do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG, dodanie do wykazu chemikaliów zawartego w części 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008 nie powinno stosować się do czasu podjęcia nowej decyzji dotyczącej statusu wymienionego chemikalium.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 31.7.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 63 z 6.3.2003, s. 27.

⁽³⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.

- (5) Zdecydowano o niewłączeniu substancji diazynon, dichlorfos i fenitrotion do wykazu substancji czynnych zawartego w załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG, skutkiem czego nie dopuszcza się tych substancji czynnych do stosowania jako pestycydy, a zatem substancje te należy dodać do wykazu chemikaliów zawartego w części 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008, ponieważ wszystkie ich zastosowania są zabronione, mimo że omawiane substancje zostały zidentyfikowane i zgłoszone do oceny na podstawie dyrektywy 98/8/WE i mogą być w dalszym ciągu dopuszczone do stosowania w państwach członkowskich do momentu podjęcia decyzji na podstawie wymienionej dyrektywy.
- (6) W art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/414/EWG przewidziano 12-letni okres, w którym państwo członkowskie może zezwolić na wprowadzenie do obrotu środków ochrony roślin zawierających niektóre substancje czynne. Okres ten został przedłużony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2076/2002 z dnia 20 listopada 2002 r. przedłużającym okres wskazany w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG i dotyczącym niewłączenia niektórych substancji czynnych do załącznika I do tej dyrektywy oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające te substancje⁽¹⁾. Jednak, ponieważ przed upływem tego okresu nie podjęto decyzji w sprawie włączenia do załącznika I do dyrektywy 91/414/WE substancji czynnych azynofos metylowy i winklozolina, państwa członkowskie zostały zmuszone do cofnięcia, z mocą od dnia 1 stycznia 2007 r., zezwoleń krajowych w odniesieniu do środków ochrony roślin zawierających te substancje. Skutkiem tego stosowanie substancji czynnych azynofos metylowy i winklozolina jako pestycydy jest zakazane, a zatem substancje te należy dodać do wykazu chemikaliów zawartego w części 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008.
- (7) Zdecydowano o surowym ograniczeniu stosowania substancji fenarimol, metamidofos i procymidon w drodze wielu środków, włącznie z tym, że wymienione substancje czynne były na krótko włączone do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG. Po tym czasie nie zezwala się na dalsze stosowanie wymienionych substancji czynnych, skutkiem czego nie dopuszcza się ich do stosowania jako pestycydy, a zatem substancje te należy dodać do wykazu chemikaliów zawartego w części 1 i 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008.
- (8) Zdecydowano o włączeniu substancji parakwat jako substancji czynnej do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG dyrektywą Komisji 2003/112/WE z dnia 1 grudnia 2003 r. zmieniającą dyrektywę Rady 91/414/EWG dotyczącą włączenia parakwatu jako substancji biologicznie czynnej⁽²⁾. Jednakże Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w swoim wyroku z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-229/04⁽³⁾ stwierdził nieważność dyrektywy Komisji 2003/112/WE, skutkiem czego nie dopuszcza się wymienionej substancji czynnej do stosowania jako pestycydy, a zatem substancję tę należy dodać do wykazu chemikaliów zawartego w części 1 i 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008.
- (9) Zdecydowano o ograniczeniu stosowania środków ochrony roślin zawierających substancję toliłofluanid na warunkach określonych w decyzji Komisji 2007/322/WE z dnia 4 maja 2007 r. ustanawiającej środki ochronne w odniesieniu do zastosowań środków ochrony roślin zawierających toliłofluanid, powodujących skażenie wody pitnej⁽⁴⁾. Ponadto sektor przemysłu zdecydował o wycofaniu z rynku środków ochrony roślin zawierających substancję czynną toliłofluanid w celu ochrony zdrowia ludzi, skutkiem czego nie dopuszcza się wymienionej substancji czynnej do stosowania w podkategorii pestycydy w grupie środków ochrony roślin. Zakaz w wymienionej podkategorii traktuje się jako surowe ograniczenie w kategorii pestycydy, a zatem wymienioną substancję czynną należy dodać do wykazu chemikaliów zawartego w części 1 i 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008.
- (10) Zdecydowano o włączeniu substancji diuron jako substancji czynnej do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG, skutkiem czego dopuszcza się tę substancję czynną do stosowania w podkategorii pestycydy w grupie środków ochrony roślin. Należy zatem skreślić wymienioną substancję czynną z części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008.
- (11) Złożono nowy wniosek w odniesieniu do substancji czynnych kadusafos, karbofuran, karbosulfan i haloksyfop-R, który będzie wymagał podjęcia nowej decyzji dotyczącej włączenia do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG; należy zatem skreślić wymienione chemikalia z wykazu chemikaliów zawartego w części 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008. Decyzja o dodaniu do wykazu chemikaliów zawartego w części 2 załącznika I nie powinna być podjęta zanim nie będzie dostępna nowa decyzja dotycząca statusu wymienionych substancji na mocy dyrektywy 91/414/EWG.
- (12) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008.
- (13) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego art. 133 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 319 z 23.11.2002, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 321 z 6.12.2003, s. 32.

⁽³⁾ Dz.U. C 199 z 25.8.2007, s. 32.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 119 z 9.5.2007, s. 49.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 stycznia 2010 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 689/2008 wprowadza się następujące zmiany:

1) w części I wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się następujące pozycje:

Chemikalia	Nr CAS	Nr EINECS	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
„1,3-dichloropropen ⁽²⁾ ”	542-75-6	208-826-5	2903 29 00	p(1)	b	
Benfurakarb	82560-54-1		2932 99 00	p(1)	b	
Fenarimol +	60168-88-9	262-095-7	2933 59 95	p(1)	b	
Metamidofos ⁽³⁾ +	10265-92-6	233-606-0	2930 50 00	p(1)	b	
Metomyl	16752-77-5	240-815-0	2930 90 85	p(1)-p(2)	b-b	
Parakwat +	4685-14-7	225-141-7	2933 39 99	p(1)	b	
Procymidon +	32809-16-8	251-233-1	2925 19 95	p(1)	b	
Tolilofluanid +	731-27-1	211-986-9	2930 90 85	p(1)	b	
Trifluralina	1582-09-8	216-428-8	2921 43 00	p(1)	b	

⁽²⁾ Niniejsza pozycja nie ma wpływu na istniejącą pozycję dla cis-1,3-dichloropropenu (Nr CAS 10061-01-5).

⁽³⁾ Niniejsza pozycja nie ma wpływu na istniejącą pozycję dla rozpuszczalnych preparatów płynnych metamidofosu, które przekraczają 600 g składnika czynnego/l³.

b) skreśla się następującą pozycję:

Chemikalia	Nr CAS	Nr EINECS	Kod CN	Podkategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)	Państwa, dla których nie jest wymagane powiadomienie
„Diuron	330-54-1	006-015-00	2924 21 90	p(1)	b ³	

2) w części 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się następujące pozycje:

Chemikalia	Nr CAS	Nr EINECS	Kod CN	Kategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)
„Azynofos metylowy	86-50-0	201-676-1	2933 99 80	p	b
Diazynon	333-41-5	206-373-8	2933 59 10	p	sr
Dichlorfos	62-73-7	200-547-7	2919 90 00	p	sr
Fenarimol	60168-88-9	262-095-7	2933 59 95	p	b
Fenitroton	122-14-5	204-524-2	2920 19 00	p	sr
Metamidofos (1)	10265-92-6	233-606-0	2930 50 00	p	b
Parakwat	1910-42-5	217-615-7	2933 39 99	p	b
Procymidon	32809-16-8	251-233-1	2925 19 95	p	b
Tolilofluanid	731-27-1	211-986-9	2930 90 85	p	sr
Winklozolina	50471-44-8	256-599-6	2934 99 90	p	b

(1) Niniejsza pozycja nie ma wpływu na pozycję w załączniku I część 3 dla rozpuszczalnych preparatów płynnych metamidofosu, które przekraczają 600 g składnika czynnego/l³.

b) skreśla się następujące pozycje:

Chemikalia	Nr CAS	Nr EINECS	Kod CN	Kategoria (*)	Ograniczenie zastosowania (**)
„Kadusafos	95465-99-9	brak	2930 90 85	p	b
Karbofuran	1563-66-2	216-353-0	2932 99 85	p	b
Karbosulfan	55285-14-8	259-565-9	2932 99 85	p	b
Haloksyfop-R (ester haloksyfop-P- metylu)	95977-29-0 (72619-32-0)	brak (406-250-0)	2933 39 99 (2933 39 99)	p	b”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 16/2010**z dnia 8 stycznia 2010 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 9 stycznia 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 stycznia 2010 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,*

Jean-Luc DEMARTY

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MA	51,7
	TN	104,3
	TR	85,9
	ZZ	80,6
0707 00 05	EG	174,9
	JO	115,2
	MA	79,4
	TR	129,4
	ZZ	124,7
0709 90 70	MA	99,2
	TR	109,6
	ZZ	104,4
0805 10 20	EG	46,1
	IL	56,2
	MA	42,4
	TR	54,3
	ZZ	49,8
0805 20 10	MA	73,9
	TR	64,0
	ZZ	69,0
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	51,7
	IL	71,3
	JM	118,7
	MA	88,8
	TR	76,7
	US	75,0
	ZZ	80,4
0805 50 10	EG	74,9
	MA	65,5
	TR	63,3
	ZZ	67,9
0808 10 80	CA	84,4
	CN	86,0
	MK	25,2
	US	110,5
	ZZ	76,5
0808 20 50	CN	54,9
	US	110,2
	ZZ	82,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 5 stycznia 2010 r.

wyłaczająca niektóre usługi finansowe w sektorze pocztowym we Włoszech z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych

(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 10382)

(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2010/12/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującą procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych⁽¹⁾, w szczególności jej art. 30 ust. 4 i 6,

uwzględniając cztery wnioski złożone przez Republikę Włoską za pośrednictwem poczty elektronicznej, otrzymane dnia 8 lipca 2009 r.,

po przeprowadzeniu konsultacji z Komitetem Doradczym ds. Zamówień Publicznych,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. STAN FAKTYCZNY

(1) W dniu 8 lipca 2009 r. Komisja otrzymała cztery wnioski Republiki Włoskiej na mocy art. 30 ust. 4 dyrektywy 2004/17/WE, przekazane Komisji pocztą elektroniczną. W wiadomości e-mail z dnia 24 września 2009 r. Komisja zwróciła się o dodatkowe informacje, które po przedłużeniu pierwotnego terminu zostały przekazane przez władze włoskie w wiadomości e-mail z dnia 16 października 2009 r.

(2) Wnioski złożone przez Republikę Włoską w imieniu Poste Italiane S.p.A. (zwaną dalej „Poste”) dotyczyły

różnych usług finansowych świadczonych przez Poste. Z kolei każdy z czterech oddzielnych wniosków złożonych na mocy art. 30 ust. 4 dotyczył różnych usług finansowych, które sklasyfikowano w ramach czterech różnych kategorii. We wnioskach usługi te opisano w następujący sposób:

a) gromadzenie oszczędności osób prywatnych na rachunku bieżącym (zwane dalej „oszczędnościami”);

b) udzielanie kredytów w imieniu banków i akredytowanych pośredników finansowych (zwane dalej „finansowaniem”). Zgodnie z opisem ta grupa usług objęłaby działalność Poste w zakresie dystrybucji następujących produktów osób trzecich:

— kredytów (w szczególności kredytów hipotecznych i pożyczek),

— kredytów konsumenckich, oraz

— leasingu finansowego;

c) usługi inwestycyjne i działalność inwestycyjna (zwane dalej „inwestycjami”). Poza dozorem i zarządzaniem instrumentami finansowymi tę grupę usług opisuje się jako grupę obejmującą etap niższego szczebla (dystrybucji) w odniesieniu do:

— plasowania instrumentów finansowych (w szczególności obligacji), oraz

⁽¹⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

- plasowania emerytury dodatkowej i produktów finansowych/ubezpieczeniowych (w szczególności polis emerytalnych osób fizycznych);
- d) usługi płatnicze i usługi w zakresie przelewów pieniężnych (zwane dalej „płatnościami”). Zgodnie z opisem ta grupa usług obejmuje dwie odmienne kategorie, a mianowicie:
- usługi płatnicze obejmujące usługi w zakresie kart kredytowych i kart debetowych, oraz
- usługi w zakresie przelewów pieniężnych, w tym międzynarodowe przekazy pieniężne realizowane za pośrednictwem systemu Eurogiro lub za pośrednictwem międzynarodowego przekazu pieniężnego oraz przekazy pieniężne na terytorium Włoch realizowane za pośrednictwem przekazu pocztowego.
- (3) Do wniosku załączono dwie rezolucje niezależnego organu krajowego (*Autorità per la vigilanza sui contratti pubblici di lavori, servizi e forniture*, włoski organ nadzoru ds. zamówień publicznych). W swojej ostatecznej rezolucji z dnia 12 listopada 2008 r. organ ten podkreśla, że jeżeli uzna się, że art. 30 ust. 1 stosuje się do niektórych lub wszystkich przedmiotowych usług, wówczas zaistnieje potrzeba zastosowania szczególnych środków nadzoru w celu zapewnienia dalszego stosowania przepisów wspólnotowych dotyczących zamówień publicznych w odniesieniu do wszystkich zamówień udzielanych przez Poste w ramach prowadzenia działalności innej niż działalność, w odniesieniu do której uznano by, że art. 30 ust. 1 ma zastosowanie. W związku z tym w rezolucji podsumowano, że Poste powinno podjąć odpowiednie środki w odniesieniu do oddzielnych zamówień zgodnie z rodzajami działalności, których mają one dotyczyć.
- (4) Ponadto do wniosku dołączono także opinię wydaną przez niezależny organ krajowy *Autorità garante della concorrenza e del mercato* (włoski organ ds. konkurencji). W opinii tej podkreśla się ogólną otwartość włoskiego sektora finansowego składającego się z ponad 800 banków, ponad 80 grup bankowych i ponad 170 przedsiębiorstw działających w sektorze ubezpieczeń, z których 68 aktywnie świadczy usługi wyłącznie w dziale ubezpieczeń na życie, 77 wyłącznie w dziale ubezpieczeń innych niż na życie, a 17 w obu tych działach. Sektor charakteryzuje się także względnie niskimi stopniami koncentracji, ponieważ w 2007 r. zagregowane udziały w rynku pięciu największych grup wynosiły ok. 51,5 % w sektorze bankowym i ok. 53 % w odniesieniu do wszystkich działów ubezpieczeń na życie. W uwagach ogólnych organ podkreśla także fakt, że Poste świadczy usługi finansowe za pośrednictwem „sieci dystrybucji opartej na jej działalności pocztowej, która ma bardzo kompleksowy charakter i nie da się porównać z żadnym innym podmiotem. Sieć ta składa się z ok. 14 000 urzędów pocztowych⁽¹⁾, podczas gdy wiodąca grupa bankowa działająca we Włoszech dysponuje siecią składającą się łącznie z nieco ponad 6 000 oddziałów”.
- (5) W oparciu o swoją praktykę w dziedzinie fuzji banków organ przygotował szczegółowe uwagi dotyczące różnych usług objętych wnioskiem i stwierdził, co następuje: „Procedura wszczęta przez Poste Italiane odnosi się do wielu rodzajów działalności nierozdzielnie związanych z sektorami bankowości, ubezpieczeń i zarządzania oszczędnościami. W odniesieniu do tych sektorów, do których dostęp można uznać za nieograniczony, organ ds. konkurencji ustalił, że posiadają one typowe cechy otwartych rynków [...]. W tym kontekście Poste Italiane postrzega się jako podmiot szczególnie zarówno ze względu na ograniczenia normatywne regulujące usługi Bancoposta, jak i ze względu na bazę klientów, których obsługuje. Potwierdzają to poprzednie decyzje organu, zgodnie z którymi Poste Italiane nigdy nie było w pełni utożsamiane z bankami ani innymi pośrednikami finansowymi działającymi na przedmiotowych rynkach. Uznano ogólnie, że pomimo szczególnego charakteru Poste Italiane usługi Bancoposta mają raczej charakter uzupełniający i zbliżony do usług banków niż charakter substytucyjny w stosunku do tych usług [...], co prowadzi do wniosku, że świadczenie usług bankowych, finansowych i ubezpieczeniowych we Włoszech odbywa się w kontekście rynków, do których dostęp nie jest ograniczony, na których działają różne podmioty i na których stopnie koncentracji są porównywalne ze średnimi europejskimi”.
- (6) Włoski organ ds. konkurencji wszczął jednak od tamtej pory postępowanie przeciwko Poste Italiane S.p.A. o nadużywanie pozycji dominującej w zakresie płatności, a dokładniej w zakresie poleceń przelewu realizowanych za pośrednictwem rachunków pocztowych. Zobowiązania Poste Italiane do rozwiązania tego problemu są przedmiotem dyskusji prowadzonej z organem ds. konkurencji⁽²⁾.

II. RAMY PRAWNE

- (7) Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2004/17/WE dyrektywa ta obejmuje świadczenie usług finansowych określonych w lit. c) tiret czwarte tylko w zakresie, w jakim usługi te są świadczone przez podmioty świadczące także usługi pocztowe w rozumieniu lit. b) przedmiotowego przepisu. Poste jest jedynym podmiotem zamawiającym we Włoszech, który oferuje przedmiotowe usługi.

⁽¹⁾ Zob. Corte dei Conti [Trybunał Obrachunkowy], Sprawozdanie dotyczące zarządzania finansowego Poste Italiane za rok obrotowy 2006.

⁽²⁾ Provvedimento N.19778. Poste Italiane-Aumento Commissione bolletini, dostępne na www.agcm.it

(8) Artykuł 30 dyrektywy 2004/17/WE stanowi, że zamówienia mające na celu umożliwienie prowadzenia jednego z rodzajów działalności objętych dyrektywą nie podlegają dyrektywie, jeżeli w państwie członkowskim, w którym ta działalność jest wykonywana, bezpośrednio podlega ona konkurencji na rynkach, do których dostęp nie jest ograniczony. Bezpośrednie podleganie konkurencji ocenia się na podstawie obiektywnych kryteriów, uwzględniając specyfikę danego sektora. Dostęp do rynku uznaje się za nieograniczony, jeżeli państwo członkowskie wdrożyło i stosuje właściwe przepisy prawa wspólnotowego otwierające dany sektor lub jego część. Jeżeli w załączniku XI do dyrektywy nie wymieniono właściwych przepisów wspólnotowych, tak jak ma to miejsce w przypadku przedmiotowych usług, wówczas zgodnie z art. 30 ust. 3 akapit drugi „należy wykazać, że dostęp do danego rynku jest wolny *de facto* i *de iure*.”

(9) W odniesieniu do usług finansowych należy przypomnieć, że na poziomie wspólnotowym przyjęto szereg przepisów mających na celu liberalizację tworzenia i świadczenia usług w tym sektorze. Ponadto w kontekście różnych spraw dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do Poste Komisja ustaliła już, że „sektor bankowy był otwarty na konkurencję przez wiele lat. Postępująca liberalizacja zwiększyła konkurencję, co mogło już wynikać ze swobody przepływu kapitału zapewnionej w traktacie WE”⁽¹⁾. W związku z tym warunek określony w art. 30 ust. 3 dotyczący wolnego dostępu do rynku można uznać za spełniony.

(10) Bezpośrednie podleganie konkurencji na danym rynku należy oceniać w oparciu o różne kryteria, z których żadne samo w sobie nie ma znaczenia decydującego. W odniesieniu do rynków objętych niniejszą decyzją jednym z kryteriów, które należy uwzględnić, jest udział w rynku najważniejszych podmiotów działających na danym rynku. Kolejnym kryterium jest stopień koncentracji na tych rynkach. Jako że warunki różnią się w odniesieniu do poszczególnych rodzajów działalności, których dotyczy niniejsza decyzja, analiza sytuacji konkurencyjnej powinna uwzględniać różnice pomiędzy poszczególnymi rynkami.

(11) Choć w niektórych przypadkach istnieje możliwość stosowania węższych definicji, dokładna definicja rynku właściwego może pozostawać otwarta do celów niniejszej decyzji, jeżeli chodzi o liczbę usług wymienionych we wniosku złożonym przez Poste, w takim zakresie, w jakim wynik analizy pozostaje taki sam bez względu

na to, czy został otrzymany w oparciu o wąską czy szerszą definicję.

(12) Niniejsza decyzja pozostaje bez uszczerbku dla stosowania reguł konkurencji.

III. OCENA

Oszczędności

(13) Zgodnie z motywem 5 powyżej, włoski organ ds. konkurencji zajmował się różnymi fuzjami⁽²⁾ banków lub innych instytucji finansowych we Włoszech i ustalił, że usługi finansowe świadczone przez Poste w związku z jej rachunkami pocztowymi mają raczej charakter „uzupełniający” niż „substytucyjny” w stosunku do usług świadczonych przez banki za pośrednictwem różnego rodzaju rachunków bankowych. Praktykę tę należy jednak postrzegać we właściwym kontekście, a mianowicie w kontekście badania możliwości Poste do wywierania presji konkurencyjnej na banki⁽³⁾. Szczegółowa analiza przeprowadzona przez włoski organ ds. konkurencji lub na jego potrzeby wykazuje, że znaczna większość klientów⁽⁴⁾ posiadających rachunki bankowe nie rozważyłaby możliwości zamknięcia tego rachunku i otworzenia rachunku pocztowego. Tak więc w 2005 r. ponad 28 mln osób (prawnych lub fizycznych) posiadało tylko rachunek bankowy, ponad 3 mln posiadało zarówno rachunek bankowy, jak i pocztowy, a mniej niż 2,3 mln osób posiadało tylko rachunek pocztowy. Warto także zauważyć, że odnotowano mniejszy wzrost liczby osób posiadających tylko rachunek pocztowy w porównaniu z liczbą osób posiadających zarówno rachunek pocztowy, jak i bankowy. Fakty te można w znacznym stopniu wyjaśnić ograniczeniami normatywnymi regulującymi działalność Poste i wynikającym z nich faktem, że Poste oferuje bardziej ograniczony zakres usług związanych z jego rachunkami. Klienci, których potrzeby obejmują szeroki zakres usług, niechętnie rozważaliby więc zmianę rachunku bankowego na pocztowy, który nie oferuje zakresu usług⁽⁵⁾, do którego się przyzwyczaili. Najczęściej wymienianym powodem posiadania obu rodzajów rachunków była „możliwość wybrania od czasu do czasu najpraktyczniejszych/najłatwiejszych lub najkorzystniejszych/najbardziejiejszych opłatnych [środków]”.

⁽¹⁾ Zob. decyzja Komisji C(2006) 4207 wersja ostateczna z dnia 26 września 2006 r. w sprawie pomocy państwa C42/06 (ex NN52/06) – Włochy – Poste Italiane – BancoPosta, pkt 59, a także decyzja Komisji C(2006) 5478 wersja ostateczna z dnia 22 listopada 2006 r. w sprawie pomocy państwa C49/06 (ex NN65/06) – Włochy – Poste Italiane – BancoPosta, pkt 72.

⁽²⁾ Zob. w szczególności decyzja organu z dnia 20 grudnia 2007 r., nr 16249, C8027 Intesa/Sanpaolo w sprawie Bull 49/2006.

⁽³⁾ W ramach szczegółowej analizy przeprowadzonej we wspomnianej wcześniej sprawie Intesa/Sanpaolo zwrócono uwagę m.in. na stopień, w jakim klienci banku byliby skłonni zmienić dotychczasowe usługi na usługi świadczone przez Poste.

⁽⁴⁾ 78,1 % osób nie rozważyłoby zmiany dotychczas posiadanego rachunku na rachunek pocztowy w porównaniu z 10,1 % osób, które wzięłyby to pod uwagę. Ogólnie rzecz biorąc, tę samą tendencję zaobserwowano także podczas badania gotowości klientów banków do zmiany w sytuacji wzrostu opłat związanych z prowadzeniem rachunku bankowego o 5 %. Także w tym przypadku większość klientów nie wyrażała chęci zamknięcia rachunku bankowego na rzecz otworzenia rachunku pocztowego.

⁽⁵⁾ Choć ograniczenia normatywne nie ulegną zmianie, Poste zaczęło poszerzać zakres oferowanych usług, co powinno wzmocnić konkurencję.

- (14) Celem niniejszej decyzji jest ustalenie, czy usługi oferowane przez Poste podlegają takiemu stopniowi konkurencji (na rynkach, do których dostęp jest wolny), który – również w sytuacji braku dyscypliny ustanowionej poprzez szczegółowe zasady dotyczące udzielania zamówień określone w dyrektywie 2004/17/WE – zapewni udzielanie przez Poste zamówień związanych z kontynuacją działalności, o której mowa w niniejszej decyzji, w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny, oparty na kryteriach pozwalających Poste zidentyfikować rozwiązania, które w ujęciu ogólnym jest najbardziej korzystne ekonomicznie. W tym celu niezbędne jest więc zbadanie, czy banki mają możliwość wywierania presji konkurencyjnej na Poste.
- (15) Wydaje się, że fakty wskazane w motywie 13 powyżej, w szczególności fakt, że dla klientów Poste wybór rachunku bankowego może umożliwić korzystanie z nowych usług lub przynajmniej udostępnić więcej opcji podczas korzystania z usług oferowanych przez oba rodzaje rachunków, silnie sugerują, że Poste rzeczywiście podlega presji konkurencyjnej ze strony banków. Wskazuje na to również decyzja Komisji C(2006) 4207 wersja ostateczna z dnia 26 września 2006 r.⁽¹⁾, w której Komisja, skupiając się na konkurencyjnej sytuacji Poste na rynku usług finansowych, wyraźnie stwierdziła, że „w szczególności pocztowe rachunki bieżące konkurują z bieżącymi rachunkami bankowymi w sytuacjach, gdy zarówno banki, jak i Poste Italiane mają na danym obszarze swoje oddziały”⁽²⁾. Warto jednak zauważyć, że w dziedzinie pomocy państwa analizę rynku przeprowadza się w bardzo ogólny sposób w takim znaczeniu, że rynki nie są zdefiniowane i nie przeprowadza się żadnych określonych badań rynku. W związku z tym nie organizuje się badania rynku takiego jak badania przeprowadzane przez Komisję w przypadku decyzji antymonopolowych.
- (16) W rezultacie – do celów art. 30 i bez uszczerbku dla stosowania reguł konkurencji – należy uwzględnić usługi oferowane przez banki i inne instytucje finansowe podczas ustalania, czy Poste, oferując usługi oszczędnościowe, podlega bezpośrednio konkurencji.
- (17) W ujęciu geograficznym rynki gromadzenia oszczędności mają zasięg regionalny, a udziały Poste w rynku różnią się w zależności od regionu. Zgodnie z najnowszymi dostępnymi informacjami przekazanymi przez władze Republiki Włoskiej dnia 16 października 2009 r., udziały Poste w rynku mieszczą się w zakresie od 1,4 % w Trentino Alto Adige do maksymalnego poziomu regionalnego w wysokości 11,8 % w Molise. Według dostępnych danych udziały Poste w całym kraju wynosiły 5,6 % w 2006 r. i, jak się wydaje, utrzymał się na porównywalnym lub nawet nieco niższym poziomie w kolejnych latach. Uwzględniając poziom koncentracji

na tym rynku, na którym dwaj najwięksi konkurenci dysponują zagregowanym udziałem w rynku na poziomie krajowym oszacowanym na 44,7 % w 2008 r., czynniki te należy przyjąć jako przejaw bezpośredniego podlegania konkurencji.

Finansowanie

- (18) Usługi opisane w niniejszej części obejmują udzielanie kredytów, tzn. kredytów hipotecznych i pożyczek (osób trzecich), kredytów konsumenckich i leasingu finansowego. Uwzględniając ograniczenia normatywne regulujące działalność Poste (nie może ono udzielać kredytów osobom prywatnym), Poste działa głównie jako pośrednik, świadcząc dane usługi w imieniu banków i akredytowanych pośredników finansowych. Za pośrednictwem wewnętrznego oddziału BancoPosta Poste działa „głównie na detalicznym rynku usług bankowości detalicznej i usług finansowych oraz tylko marginalnie na rynku usług dla przedsiębiorców i administracji publicznej”.
- (19) Usługi, o których mowa, można z kolei podzielić na wiele różnych sposobów zależnie od takich czynników, jak cel zaciągnięcia pożyczki⁽³⁾ lub typowy klient (konsumenci, małe i średnie przedsiębiorstwa, większe przedsiębiorstwa lub administracja publiczna) itp. Zgodnie z motywem 11 powyżej, do celów niniejszej decyzji dokładna definicja może jednak pozostać otwarta.
- (20) Zależnie od obliczeń udział Poste w rynku jako punktu udzielania pożyczek dla osób fizycznych wynosił ok. 4,8 %⁽⁴⁾–5 % w 2008 r., podczas gdy zagregowane udziały w rynku trzech największych konkurentów Poste w dziedzinie pożyczek dla osób fizycznych wynosiły 43,6 % w tym samym roku. W przypadku leasingu finansowego udział Poste w rynku w 2008 r. był nieistotny i wynosił zaledwie 0,03 %. W przypadku kredytów hipotecznych udział Poste w rynku, choć jest on nieco wyższy, można uznać za nieistotny, gdyż wyniósł tylko 1,6 % w 2008 r. Do celów niniejszej decyzji czynniki te należy więc przyjąć jako przejaw bezpośredniego podlegania konkurencji.

Inwestycje

- (21) W dziedzinie inwestycji Poste działa aktywnie głównie na etapie niższego szczebla (etapie dystrybucji) w odniesieniu do plasowania instrumentów finansowych (w szczególności obligacji) oraz plasowania emerytury dodatkowej i produktów finansowych/ubezpieczeniowych (w szczególności polis emerytalnych osób fizycznych). Usługi te można podzielić na wiele różnych sposobów (zależnie od rodzaju instrumentu finansowego, etapu w łańcuchu zarządzania (wyższego/niższego szczebla), zależnie od rodzaju klientów itp.). Również w tym przypadku dokładna definicja może pozostać otwarta do celów niniejszej decyzji (zob. motyw 11 powyżej).

⁽¹⁾ Decyzja Komisji w sprawie pomocy państwa C42/06 (ex NN52/06) – Włochy – Poste Italiane – BancoPosta „Oprocentowanie rachunków bieżących zdeponowanych w Skarbie Państwa”, opublikowana w Dz.U. C 290 z 29.11.2006, s. 8.

⁽²⁾ Punkt 60 decyzji. Zob. także pkt 73 decyzji Komisji C(2006) 5478 wersja ostateczna z dnia 22 listopada 2006 r. w sprawie pomocy państwa C 49/06 (ex NN 65/06) Włochy – Poste Italiane – Pocztowe produkty oszczędnościowe, opublikowanej w Dz.U. C 31 z 13.2.2007, s. 11.

⁽³⁾ Np. cel ogólny lub zakup określonego towaru, takiego jak pojazd.

⁽⁴⁾ Obejmuje zarówno plasowanie pożyczek Deutsche Bank, jak i pożyczek Compass.

(22) Zgodnie z dostępnymi informacjami udział Poste w rynku w różnych obszarach, o których mowa, wahał się od względnie ograniczonego – 19,8 % całkowitego pośredniego poboru, w tym obligacji BancoPosta – do nieistotnego, jak w przypadku funduszy wspólnego inwestowania, w którym udział Poste w rynku wyniósł 0,7 % w 2008 r. W drugim z tych obszarów zagregowane udziały w rynku dwóch głównych konkurentów Poste wynoszą 43,4 %. Jeśli uwzględnić różne kanały dystrybucji funduszy wspólnego inwestowania, presja konkurencyjna staje się jeszcze bardziej wyraźna, gdyż dystrybucja za pośrednictwem banków⁽¹⁾ i organizatorów⁽²⁾ stanowi zagregowany udział w wysokości 78,3 % w porównaniu z udziałem dystrybucji za pośrednictwem urzędów pocztowych, wynoszącym 0,7 %. W obszarze ubezpieczeń na życie w 2008 r. Poste oferowała różne rodzaje ubezpieczeń w działach I i III, a nie prowadziła działalności w działach IV, V i VI. Biorąc pod uwagę liczbę polis, obliczono, że udział Poste w rynku w dziale I ubezpieczeń na życie wynosił 17,03 %, podczas gdy odpowiednia liczba dotycząca działu III wynosiła 19,4 %. Uwzględniając całkowite sumy dotyczące wszystkich działów, łączny udział Poste wyniósł 17,5 % liczby polis na życie w 2008 r. Uwzględniając gromadzenie składek na ubezpieczenie na życie (tj. biorąc pod uwagę kwestię ich wartości), w 2008 r. Poste osiągnęło udział w rynku wynoszący 10,1 % całości w porównaniu z 43,6 % wartości składek zgromadzonych przez banki oraz 23,8 % udziału zgromadzonego w tym samym roku przez agentów. Do celów niniejszej decyzji czynniki te należy więc przyjąć jako przejaw bezpośredniego podlegania konkurencji.

Usługi płatnicze i usługi w zakresie przelewów pieniężnych

(23) Usługi płatnicze, o których mowa, obejmują usługi w zakresie kart kredytowych, w tym kart kredytowych związanych z kredytem odnawialnym, usługi w zakresie kart debetowych oraz usługi w zakresie kart przedpłaconych. Wskazane wcześniej ograniczenia normatywne nałożone na Poste mają taki skutek, że w odniesieniu do kart kredytowych Poste działa głównie jako pośrednik, rozprowadzając karty wydane przez inne podmioty ponoszące pełne ryzyko niewypłacalności. Poste może jednak wydawać karty debetowe (Postamat) i karty przedpłacone. Zgodnie z przedstawionymi informacjami udział Poste w rynku, liczony na podstawie wartości, wynosił 0,8 % w 2008 r.⁽³⁾ w odniesieniu do kart kredytowych. W przypadku kart debetowych Poste osiągnęło udział w rynku w wysokości 16,74 % tego rynku, co stanowiło 44,6 % całego sektora kart płatniczych we Włoszech. Pozostała część sektora kart debetowych składa się z bankowych kart debetowych autoryzowanych do płatności w punkcie sprzedaży. Jeśli chodzi w szczególności o karty przedpłacone, po wprowadzeniu kart PostePay w listopadzie 2003 r. Poste przejęło znaczną część rynku i posiada obecnie udział w rynku, który zmniejszył się z 59,8 % w 2007 r. do 56,5 % w 2008 r. Z drugiej strony, zagregowane udziały w rynku dwóch największych konkurentów wzrosły

w tym samym okresie z 15,7 % do 20,4 %, podczas gdy zagregowane udziały w rynku trzech największych konkurentów wzrosły z 18,8 % w 2007 r. do 24,6 % w 2008 r. Mimo że pozycja Poste na tym rynku, który stanowi 9,7 % całego sektora kart płatniczych we Włoszech, jest wciąż silna, zagregowane (i rosnące) udziały w rynku trzech największych konkurentów Poste wynoszą niewiele mniej niż połowa udziałów Poste, co stanowi poziom, na którym mogą oni wywierać istotną presję konkurencyjną na Poste⁽⁴⁾. Do celów niniejszej decyzji czynniki te należy więc przyjąć jako przejaw bezpośredniego podlegania konkurencji w obszarze kart kredytowych, kart debetowych i kart przedpłaconych.

(24) Zgodnie z motywem 2 lit. d) powyżej, wniosek dotyczy także usług w zakresie przelewów pieniężnych. Zgodnie z dostępnymi informacjami udział Poste w rynku w odniesieniu do przekazów pieniężnych i przekazów bankowych wynosił 16 % w 2008 r. Trwają dyskusje mające na celu ułatwienie interoperacyjności i konkurencji między przekazami bankowymi i przekazami pocztowymi. W odniesieniu do międzynarodowych przekazów pieniężnych dostępne informacje nie obejmują określonych udziałów Poste w rynku z powodu wyraźnych problemów związanych z uzyskaniem porównywalnych statystyk dotyczących międzynarodowych przelewów pieniężnych w ramach systemu bankowego. Uwzględniając jednak fakt, że liczba międzynarodowych przekazów pieniężnych tylko nieznacznie przekracza 2 % całkowitej liczby przekazów pieniężnych i przekazów bankowych, można je uznać za nieistotne do celów niniejszej decyzji, biorąc także pod uwagę wciąż wzrastającą liczbę inicjatyw liberalizacji związanych z transgranicznymi przekazami pieniężnymi, takich jak jednolity obszar płatności w euro. Czynniki te należy więc przyjąć jako przejaw bezpośredniego podlegania konkurencji w dziedzinie usług w zakresie przelewów pieniężnych.

IV. WNIOSKI

(25) W świetle czynników przeanalizowanych w motywach 13–24 należy uznać, że warunek bezpośredniego podlegania konkurencji, określony w art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE, jest spełniony we Włoszech w odniesieniu do następujących usług:

- a) gromadzenia oszczędności osób prywatnych na rachunku bieżącym;
- b) udzielania kredytów w imieniu banków i akredytowanych pośredników finansowych;
- c) usług inwestycyjnych i działalności inwestycyjnej;
- d) usług płatniczych i usług w zakresie przelewów pieniężnych.

⁽⁴⁾ Tego rodzaju analizę zastosowano odpowiednio w poprzednich decyzjach, zob. np. motyw 17 decyzji Komisji 2009/46/WE z dnia 19 grudnia 2008 r. wyłączającej niektóre usługi w sektorze pocztowym w Szwecji z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 19 z 23.1.2009, s. 50).

⁽¹⁾ 58,1 %.

⁽²⁾ 20,2 %.

⁽³⁾ 1,9 % w odniesieniu do liczby aktywnych kart kredytowych.

- (26) Jako że warunek nieograniczonego dostępu do rynku także uznaje się za spełniony, dyrektywa 2004/17/WE nie powinna mieć zastosowania w sytuacji, gdy podmioty zamawiające udzielają zamówień mających na celu umożliwienie świadczenia usług wyszczególnionych w motywie 25 lit. a)–d) na terenie Włoch, ani gdy organizowane są konkursy na prowadzenie takiej działalności we Włoszech.
- (27) Niniejsza decyzja została podjęta w oparciu o stan faktyczny i prawny zachodzący w okresie od lipca do października 2009 r., ustalony na podstawie informacji przedłożonych przez Republikę Włoską. Decyzja ta może zostać zmieniona, jeżeli nastąpią istotne zmiany stanu prawnego lub faktycznego, które spowodują, iż warunki stosowania art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE przestaną być spełniane,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Dyrektywa 2004/17/WE nie ma zastosowania w odniesieniu do zamówień udzielanych przez podmioty zamawiające w celu umożliwienia świadczenia następujących usług we Włoszech:

- a) gromadzenia oszczędności osób prywatnych na rachunku bieżącym;
- b) udzielania kredytów w imieniu banków i akredytowanych pośredników finansowych;
- c) usług inwestycyjnych i działalności inwestycyjnej;
- d) usług płatniczych i usług w zakresie przelewów pieniężnych.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 stycznia 2010 r.

W imieniu Komisji
Charlie McCREEVY
Członek Komisji

REGULAMINY WEWNĘTRZNE

KOMITET REGIONÓW REGULAMIN WEWNĘTRZNY

SPIS TREŚCI

WPROWADZENIE

UWAGA WSTĘPNA

TYTUŁ I

CZŁONKOWIE I ORGANY KOMITETU

ROZDZIAŁ 1

ORGANY KOMITETU

Artykuł 1 – Organy Komitetu

ROZDZIAŁ 2

CZŁONKOWIE KOMITETU

Artykuł 2 – Status członków i zastępców

Artykuł 3 – Kadencja

Artykuł 4 – Przywileje i immunitety

Artykuł 5 – Udział członków i zastępców

Artykuł 6 – Pełnomocnictwo do głosowania

Artykuł 7 – Delegacje krajowe i grupy polityczne

Artykuł 8 – Delegacje krajowe

Artykuł 9 – Grupy polityczne i członkowie niezrzeszeni

Artykuł 10 – Grupy międzyregionalne

TYTUŁ II

ORGANIZACJA I FUNKCJONOWANIE KOMITETU

ROZDZIAŁ 1

ZWOŁANIE KOMITETU I JEGO UKONSTYTUOWANIE SIĘ

Artykuł 11 – Zwołanie pierwszego posiedzenia

Artykuł 12 – Ukonstytuowanie się Komitetu i sprawdzenie pełnomocnictw członków

ROZDZIAŁ 2

ZGROMADZENIE PLENARNE

Artykuł 13 – Zadania Zgromadzenia Plenarnego

Artykuł 14 – Zwołanie Zgromadzenia Plenarnego

- Artykuł 15 – Porządek obrad sesji plenarnej
- Artykuł 16 – Otwarcie sesji plenarnej
- Artykuł 17 – Publiczność, osobistości z zewnątrz i osobistości zaproszone do zabrania głosu, czas na sprawy bieżące
- Artykuł 18 – Czas wystąpienia
- Artykuł 19 – Lista mówców
- Artykuł 20 – Wnioski formalne
- Artykuł 21 – Kworum
- Artykuł 22 – Głosowanie
- Artykuł 23 – Zgłaszanie poprawek
- Artykuł 24 – Postępowanie z poprawkami
- Artykuł 25 – Pilne opinie i raporty
- Artykuł 26 – Procedury uproszczone
- Artykuł 27 – Zamknięcie sesji plenarnej
- Artykuł 28 – Symbole

ROZDZIAŁ 3

PREZYDIUM I PRZEWODNICZĄCY

- Artykuł 29 – Skład Prezydium
- Artykuł 30 – Przedstawiciele członków Prezydium
- Artykuł 31 – Zasady wyborów
- Artykuł 32 – Wybór Przewodniczącego i pierwszego wiceprzewodniczącego
- Artykuł 33 – Wybory członków Prezydium
- Artykuł 34 – Wybór przedstawicieli
- Artykuł 35 – Wybory cząstkowe w celu obsadzenia opróżnionego mandatu członka Prezydium
- Artykuł 36 – Zadania Prezydium
- Artykuł 37 – Zwołanie Prezydium, kworum i podejmowanie decyzji
- Artykuł 38 – Przewodniczący

Opinie, raporty i rezolucje – tryb postępowania Prezydium

- Artykuł 39 – Opinie – podstawy prawne
- Artykuł 40 – Opinie i raporty – wyznaczenie właściwej komisji
- Artykuł 41 – Wyznaczenie sprawozdawcy generalnego
- Artykuł 42 – Opinie i raporty z inicjatywy własnej
- Artykuł 43 – Przedstawianie rezolucji
- Artykuł 44 – Rozpowszechnianie opinii, raportów i rezolucji

ROZDZIAŁ 4

KOMISJE

- Artykuł 45 – Skład osobowy i zakres działania
- Artykuł 46 – Przewodniczący i wiceprzewodniczący
- Artykuł 47 – Zadania komisji
- Artykuł 48 – Zwoływanie komisji i porządek obrad
- Artykuł 49 – Udział publiczności
- Artykuł 50 – Termin opracowywania opinii i raportów
- Artykuł 51 – Treść opinii i raportów
- Artykuł 52 – Monitorowanie efektów opinii Komitetu
- Artykuł 53 – Skarga w sprawie naruszenia zasady pomocniczości

- Artykuł 54 – Zaniechanie obowiązkowej konsultacji z Komitetem
- Artykuł 55 – Sprawozdanie na temat skutków opinii
- Artykuł 56 – Sprawozdawcy
- Artykuł 57 – Grupy robocze
- Artykuł 58 – Eksperci
- Artykuł 59 – Korum
- Artykuł 60 – Głosowanie
- Artykuł 61 – Poprawki
- Artykuł 62 – Odstąpienie od opracowania opinii lub raportu
- Artykuł 63 – Procedura pisemna
- Artykuł 64 – Zajęcie stanowiska w formie pisma
- Artykuł 65 – Przepisy mające zastosowanie do komisji

ROZDZIAŁ 5

ADMINISTRACJA KOMITETU

- Artykuł 66 – Sekretariat Generalny
- Artykuł 67 – Sekretarz generalny
- Artykuł 68 – Zatrudnienie sekretarza generalnego
- Artykuł 69 – Regulamin pracowniczy urzędników i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich
- Artykuł 70 – Obrady przy drzwiach zamkniętych
- Artykuł 71 – Komisja Spraw Finansowych i Administracyjnych
- Artykuł 72 – Budżet

TYTUŁ III

INNE PRZEPISY

ROZDZIAŁ 1

WSPÓŁPRACA Z INNYMI INSTYTUCJAMI

- Artykuł 73 – Umowy o współpracy
- Artykuł 74 – Przekazywanie i publikacja opinii, raportów i rezolucji

ROZDZIAŁ 2

ROZPOWSZECHNIANIE INFORMACJI I JAWNOŚĆ

- Artykuł 75 – Publiczny dostęp do dokumentów

ROZDZIAŁ 3

ZASADY UŻYWANIA JĘZYKÓW

- Artykuł 76 – System tłumaczeń ustnych

ROZDZIAŁ 4

PRZEPISY DOTYCZĄCE REGULAMINU WEWNĘTRZNEGO

- Artykuł 77 – Zmiana regulaminu wewnętrznego
- Artykuł 78 – Zarządzenia Prezydium
- Artykuł 79 – Wejście w życie regulaminu wewnętrznego

*

* *

WPROWADZENIE

Komitet Regionów, na podstawie art. 306 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przyjął niniejszy regulamin wewnętrzny w dniu 3 grudnia 2009 r.

UWAGA WSTĘPNA

W przypadku funkcji i stanowisk, o których mowa w niniejszym regulaminie, należy uwzględnić, że użyte pojęcia odnoszą się zarówno do osób płci żeńskiej, jak i męskiej.

TYTUŁ I

CZŁONKOWIE I ORGANY KOMITETU

ROZDZIAŁ 1

ORGANY KOMITETU

Artykuł 1 – Organy Komitetu

Organami Komitetu są: Zgromadzenie Plenarne, Przewodniczący, Prezydium i komisje.

ROZDZIAŁ 2

CZŁONKOWIE KOMITETU

Artykuł 2 – Status członków i zastępców

Zgodnie z art. 300 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej członkowie Komitetu i ich zastępcy są przedstawicielami samorządów lokalnych i regionalnych. Piastują stanowisko z wyboru w samorządzie lokalnym lub regionalnym lub stanowisko związane z odpowiedzialnością polityczną przed lokalnym lub regionalnym organem pochodzącym z wyboru. W wykonywaniu swoich obowiązków nie mogą być związani żadnymi instrukcjami. Pełnią swe funkcje całkowicie niezależnie, kierując się ogólnym interesem Unii.

Artykuł 3 – Kadencja

1. Kadencja członka lub zastępcy rozpoczyna się w dniu, w którym zaczyna obowiązywać jego mianowanie przez Radę.
2. Kadencja członka lub zastępcy kończy się w wyniku złożenia rezygnacji, wygaśnięcia mandatu warunkującego jego mianowanie lub w wyniku śmierci.
3. Osoba składająca rezygnację musi powiadomić o tym pisemnie Przewodniczącego Komitetu, podając datę, z którą rezygnacja staje się skuteczna. Przewodniczący informuje o tym fakcie Radę, która stwierdza wakat i rozpoczyna procedurę powołania następcy.
4. Członek lub zastępca, którego kadencja kończy się z powodu wygaśnięcia mandatu warunkującego jego mianowanie, niezwłocznie zawiadamia o tym na piśmie Przewodniczącego Komitetu.

5. W wypadkach wymienionych w ust. 2 niniejszego artykułu Rada mianuje następcę na pozostały okres kadencji.

Artykuł 4 – Przywileje i immunitety

Członkowie i ich należycie upoważnieni zastępcy korzystają z przywilejów i immunitetów określonych w Protokole w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

Artykuł 5 – Udział członków i zastępców

1. Każdy członek, który nie może wziąć udziału w sesji plenarnej, może być reprezentowany przez zastępcę ze swojej delegacji krajowej, nawet na okres ograniczony do określonych dni sesji plenarnej. Wszyscy członkowie lub ich należycie upoważnieni zastępcy powinni podpisać listę obecności.
2. Każdy członek, który nie może wziąć udziału w posiedzeniu komisji lub w jakimkolwiek innym posiedzeniu zatwierdzonym przez Prezydium, może być reprezentowany przez innego członka lub zastępcę ze swojej delegacji krajowej, grupy politycznej lub grupy międzyregionalnej. Wszyscy członkowie lub ich należycie upoważnieni zastępcy powinni podpisać listę obecności.
3. Członek lub zastępca członka, wymieniony na liście zastępców członków grupy roboczej utworzonej na mocy art. 36 lub 57, może zastępować każdego członka ze swojej grupy politycznej.
4. Zastępca lub członek zastępujący innego członka może przyjąć pełnomocnictwo tylko od jednego członka. Zastępcy lub członkowi zastępującemu innego członka przysługują na danym posiedzeniu takie same uprawnienia jak członkowi zwykłemu. O udzieleniu pełnomocnictwa do głosowania należy powiadomić Sekretariat Generalny, przestrzegając wymaganego trybu powiadamiania. Powiadomienie powinno wpłynąć najpóźniej na dzień przed posiedzeniem.
5. Każda sesja plenarna daje podstawę do zwrotu kosztów tylko jednej osobie: albo członkowi, albo jego zastępcy. Prezydium reguluje tę kwestię szczegółowo w przepisach wykonawczych dotyczących kosztów podróży i diet.
6. Zastępca wyznaczony na sprawozdawcę może brać udział w posiedzeniu na sesji plenarnej, jeśli w porządku obrad znajduje się opracowany przez niego projekt opinii lub raportu, a także może ten projekt przedstawić, nawet jeśli członek, którego był zastępcą, również jest obecny na tym posiedzeniu. Członek może udzielić zastępcy pełnomocnictwa do głosowania na czas rozpatrywania projektu opinii lub projektu raportu. O udzieleniu pełnomocnictwa do głosowania należy przed daną sesją plenarną powiadomić na piśmie sekretarza generalnego.
7. Bez uszczerbku dla postanowień art. 23 ust. 1 wszelkie pełnomocnictwo traci ważność z chwilą, gdy członek, który go udzielił, przestaje być członkiem Komitetu.

Artykuł 6 – Pełnomocnictwo do głosowania

Z zastrzeżeniem wypadków przewidzianych w art. 5 i 30, nie można udzielać pełnomocnictwa do głosowania.

Artykuł 7 – Delegacje krajowe i grupy polityczne

Delegacje krajowe i grupy polityczne przyczyniają się w równomierny sposób do organizacji prac Komitetu.

Artykuł 8 – Delegacje krajowe

1. Członkowie i ich zastępcy z jednego państwa członkowskiego stanowią delegację krajową. Każda delegacja krajowa ustanawia swoją organizację wewnętrzną i wybiera przewodniczącego, którego nazwisko podaje się oficjalnie Przewodniczącemu Komitetu.
2. Sekretarz generalny ustanawia w ramach administracji Komitetu system wsparcia delegacji krajowych, który pozwala również każdemu członkowi indywidualnie otrzymywać informacje i pomoc w jego języku urzędowym. System ten podlega kompetencjom konkretnego działu składającego się z urzędników lub innych pracowników Komitetu Regionów i zapewnia delegacjom krajowym możliwość odpowiedniego korzystania z infrastruktury Komitetu Regionów. Sekretarz generalny udostępnia delegacjom krajowym m.in. stosowne środki umożliwiające im odbywanie posiedzeń bezpośrednio przed sesją plenarną lub w jej trakcie.
3. Delegacje krajowe korzystają również z pomocy koordynatorów krajowych, którzy nie są pracownikami Sekretariatu Generalnego. Ułatwiają oni członkom sprawowanie mandatu w Komitecie.
4. Koordynatorzy krajowi są należycie wspierani przez sekretarza generalnego, który m.in. umożliwia im odpowiednie korzystanie z infrastruktury Komitetu.

Artykuł 9 – Grupy polityczne i członkowie niezrzeszeni

1. Członkowie i zastępcy mogą tworzyć grupy odzwierciedlające podobieństwo ich poglądów politycznych. Warunki przystąpienia do grup politycznych są określone przez właściwy wewnętrzny regulamin każdej z nich.
2. Do utworzenia grupy politycznej wymaga się minimalnie osiemnastu członków Komitetu lub zastępców, reprezentujących łącznie co najmniej jedną piątą państw członkowskich, przy czym co najmniej połowę składu grupy muszą stanowić członkowie. Członek lub zastępca może należeć tylko do jednej grupy politycznej. Grupa polityczna zostaje rozwiązana, jeżeli liczba członków spadnie poniżej liczby wymaganej do jej utworzenia.
3. Przewodniczący Komitetu musi zostać powiadomiony, w drodze oświadczenia, o utworzeniu i rozwiązaniu grupy politycznej oraz o jakiegokolwiek innej zmianie jej dotyczącej. W oświadczeniu o utworzeniu grupy politycznej należy podać jej nazwę, członków oraz skład jej prezydium.

4. Każda grupa polityczna dysponuje sekretariatem, którego pracownicy są częścią personelu Sekretariatu Generalnego. Grupy polityczne mogą przedstawiać organowi mianującemu propozycje dotyczące wyboru pracowników sekretariatów, ich zatrudnienia, awansu lub przedłużania im umów. Organ mianujący podejmuje decyzję po wysłuchaniu przewodniczącego danej grupy politycznej.
5. Sekretarz generalny zapewnia grupom politycznym i ich organom stosowne środki do odbywania posiedzeń, prowadzenia ich działalności, wydawania publikacji i funkcjonowania ich sekretariatu. W budżecie określa się fundusze udostępniane każdej grupie politycznej. Grupy polityczne i ich sekretariaty mogą w odpowiedni sposób korzystać z infrastruktury Komitetu.
6. Grupy polityczne i ich prezydium mogą się zbierać tuż przed sesjami plenarnymi lub w ich trakcie. Dwa razy w roku grupy polityczne mogą odbywać posiedzenie nadzwyczajne. Koszty podróży i pobytu zastępcy biorącego udział w takich posiedzeniach podlegają refundacji, jeżeli reprezentuje on członka swojej grupy politycznej.
7. Członkowie niezrzeszeni korzystają z pomocy administracyjnej. Jej zasady ustalane są przez Prezydium na podstawie propozycji sekretarza generalnego.

Artykuł 10 – Grupy międzyregionalne

Członkowie i zastępcy mogą tworzyć grupy międzyregionalne. Oświadczenie o ich utworzeniu składają na ręce Przewodniczącego Komitetu. Grupy międzyregionalne tworzy się przepisowo na podstawie decyzji Prezydium.

*

* *

TYTUŁ II

ORGANIZACJA I FUNKCJONOWANIE KOMITETU

ROZDZIAŁ 1

ZWOŁANIE KOMITETU I JEGO UKONSTYTUOWANIE SIĘ**Artykuł 11 – Zwołanie pierwszego posiedzenia**

Po każdym odnowieniu składu na kolejną pięcioletnią kadencję Komitet zwoływany jest przez ustępującego Przewodniczącego lub, gdy jest to niemożliwe, przez ustępującego pierwszego wiceprzewodniczącego, a gdy i to jest niemożliwe, przez ustępującego najstarszego wiceprzewodniczącego, wreszcie w ostateczności przez najstarszego członka i zbiera się najpóźniej w ciągu jednego miesiąca od mianowania członków przez Radę.

Członek sprawujący tymczasowo funkcję Przewodniczącego zgodnie z pierwszym akapitem reprezentuje w międzyczasie Komitet i przewodniczy pierwszemu posiedzeniu jako Przewodniczącym tymczasowym.

Wraz z czterema najmłodszymi obecnymi członkami i sekretarzem generalnym Komitetu stanowi on tymczasowe Prezydium.

Artykuł 12 – Ukonstytuowanie się Komitetu i sprawdzenie pełnomocnictw członków

1. Na pierwszym posiedzeniu tymczasowy Przewodniczący przekazuje Komitetowi komunikat Rady w sprawie mianowania członków i zdaje sprawę ze swoich czynności w zakresie reprezentowania Komitetu. Może też dokonać sprawdzenia – jeśli zostanie zgłoszony taki wniosek – prawidłowości mianowania i pełnomocnictw członków, zanim stwierdzi ukonstytuowanie się Komitetu na nową kadencję.
2. Prezydium tymczasowe sprawuje swoje funkcje do momentu ogłoszenia wyników wyboru członków Prezydium.

ROZDZIAŁ 2

ZGROMADZENIE PLENARNE

Artykuł 13 – Zadania Zgromadzenia Plenarnego

Komitet zbiera się na Zgromadzeniu Plenarnym. Główne zadania Zgromadzenia Plenarnego są następujące:

- a) przyjmowanie opinii, raportów i rezolucji;
- b) zatwierdzanie projektu preliminarza dochodów i wydatków Komitetu;
- c) zatwierdzanie na początku każdej kadencji programu politycznego Komitetu;
- d) wybór Przewodniczącego, pierwszego wiceprzewodniczącego i innych członków Prezydium;
- e) ustanawianie komisji;
- f) przyjmowanie i zmiana regulaminu wewnętrznego Komitetu;
- g) podejmowanie decyzji w sprawie wniesienia skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; decyzja taka podejmowana jest po sprawdzeniu kworum na podstawie art. 21 ust. 1 zdanie pierwsze, większością oddanych głosów na wniosek Przewodniczącego Komitetu bądź właściwej komisji, działającej zgodnie z art. 53 i 54; jeśli taka decyzja zostanie podjęta, Przewodniczący wnosi skargę w imieniu Komitetu.

Artykuł 14 – Zwołanie Zgromadzenia Plenarnego

1. Przewodniczący Komitetu zwołuje Zgromadzenie Plenarne przynajmniej raz na kwartał. Prezydium powinno ustalić harmonogram sesji plenarnych w ciągu trzeciego kwartału

poprzedniego roku. Sesja plenarna może być rozłożona na dzień lub na kilka dni obrad.

2. Jeżeli co najmniej jedna czwarta członków wniesie o to na piśmie, Przewodniczący ma obowiązek zwołać nadzwyczajną sesję plenarną, która musi odbyć się najwcześniej tydzień, a najpóźniej miesiąc po złożeniu takiego wniosku. We wniosku należy określić sprawę do rozpatrzenia na nadzwyczajnej sesji plenarnej. W porządku obrad tej sesji plenarnej nie może się znaleźć żadna inna kwestia.

Artykuł 15 – Porządek obrad sesji plenarnej

1. Prezydium przygotowuje wstępny projekt porządku obrad, który zawiera wykaz projektów opinii, raportów i rezolucji proponowanych do rozpatrzenia na drugiej z kolei najbliższej sesji plenarnej, jak również wszelkich innych dokumentów będących przedmiotem decyzji (dokumenty do decyzji).
2. Przynajmniej na dwadzieścia dni roboczych przed otwarciem sesji plenarnej Przewodniczący pocztą elektroniczną przekazuje członkom i ich zastępcom projekt porządku obrad, do którego dołączone są wymienione w nim dokumenty do decyzji; dokumenty dotyczące danego posiedzenia są przekazywane członkom i zastępcom pocztą elektroniczną w odpowiednich językach urzędowych. Jednocześnie dokumenty te udostępnia się na stronach internetowych.
3. Z zasady projekty opinii, raportów i rezolucji są wpisywane do porządku obrad w kolejności, w której zostały zatwierdzone przez komisje lub przedłożone zgodnie z regulaminem wewnętrznym, przy czym należy zachować spójność pod względem zawartości kolejnych punktów.
4. W pewnych szczególnych i należyście uzasadnionych wypadkach, kiedy niemożliwe jest dotrzymanie terminu ustalonego w ust. 2, Przewodniczący może włączyć do porządku obrad dokument do decyzji, pod warunkiem że odpowiedni tekst został przekazany członkom i zastępcom w ich języku urzędowym przynajmniej tydzień przed otwarciem sesji plenarnej. Na stronie tytułowej dokumentu do decyzji powinien on wyjaśnić przyczynę zastosowania takiej procedury.
5. Poprawki w formie pisemnej do projektu porządku obrad muszą dotrzeć do sekretarza generalnego najpóźniej na trzy dni robocze przed otwarciem sesji plenarnej.
6. Na posiedzeniu bezpośrednio poprzedzającym otwarcie sesji plenarnej Prezydium zatwierdza ostateczny projekt porządku obrad. Na posiedzeniu tym Prezydium może, decydując większością dwóch trzecich oddanych głosów, wpisać do porządku obrad sprawy pilne lub bieżące, których rozpatrzenia nie można odłożyć do następnej sesji plenarnej.

7. Na wniosek Przewodniczącego, grupy politycznej lub 32 członków, Prezydium lub Zgromadzenie Plenarne może:

— przenieść rozpatrzenie dokumentu do decyzji na jedną z kolejnych sesji

lub

— odesłać dokument do decyzji do ponownego rozpatrzenia przez odpowiednią komisję.

Przepisu tego nie stosuje się w wypadku, gdy wyznaczony przez Radę, Komisję lub Parlament Europejski termin nie pozwala na odroczenie przyjęcia dokumentu do decyzji.

Do dokumentu do decyzji, który został przeniesiony na kolejną sesję plenarną, dołączone są wszystkie zgłoszone do niego we właściwym trybie poprawki.

W wypadku odesłania dokumentu do właściwej komisji wszystkie zgłoszone do niego poprawki stają się nieaktualne, zaś sprawozdawca ocenia, w jakim stopniu ich treść:

— wymaga z jego strony uprzedniej zmiany tekstu z uwagi na harmonogram procedury

i/lub

— może stanowić powód do zgłoszenia poprawek przez sprawozdawcę zgodnie z procedurą w zakresie poprawek przewidzianą dla komisji.

Dokument zostaje wpisany do porządku obrad komisji do decyzji.

Artykuł 16 – Otwarcie sesji plenarnej

Przewodniczący otwiera sesję plenarną i przedstawia do zatwierdzenia ostateczny projekt porządku obrad.

Artykuł 17 – Publiczność, osobistości z zewnątrz i osobistości zaproszone do zabrania głosu, czas na sprawy bieżące

1. Sesje Zgromadzenia Plenarnego są otwarte dla publiczności, chyba że postanowi ono inaczej w odniesieniu do całej sesji lub konkretnego punktu porządku obrad.
2. W sesjach plenarnych mogą uczestniczyć przedstawiciele Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Mogą oni zostać zaproszeni do zabrania głosu w trakcie sesji.
3. Z inicjatywy własnej lub na wniosek Prezydium Przewodniczący może również zapraszać osobistości z zewnątrz do udziału w sesjach plenarnych i do zabrania na nich głosu. Po takich wystąpieniach może nastąpić dyskusja ogólna, do której stosują się ogólne przepisy dotyczące czasu wypowiedzi.

4. Zgodnie z art. 15 ust. 1 i 6 Prezydium może zaproponować Zgromadzeniu Plenarnemu przeprowadzenie dyskusji ogólnej o bieżących kwestiach politycznych mających skutki regionalne i lokalne (czas na sprawy bieżące). W odniesieniu do przebiegu tej dyskusji zastosowanie mają ogólne przepisy dotyczące czasu wypowiedzi.

Artykuł 18 – Czas wypowiedzi

1. Na początku sesji plenarnej Zgromadzenie Plenarne ustala na podstawie propozycji Prezydium czas wypowiedzi przewidziany dla każdego punktu porządku obrad. Podczas sesji plenarnej Przewodniczący podejmuje, z inicjatywy własnej lub na wniosek członka, decyzję o ograniczeniu czasu wypowiedzi.
2. Na wniosek Prezydium Przewodniczący może zaproponować Zgromadzeniu Plenarnemu podział przewidzianego czasu wypowiedzi między grupy polityczne i delegacje krajowe, zarówno w przypadku dyskusji ogólnych, jak i szczegółowych.
3. Zasadniczo czas wypowiedzi jest ograniczony do jednej minuty w przypadku wystąpień w sprawie protokołu, wniosków formalnych oraz zmian w ostatecznym projekcie porządku obrad lub zmian w porządku obrad.
4. Jeżeli przemawiający przekroczy limit swojego czasu wypowiedzi, Przewodniczący może, po udzieleniu mu upomnienia, odebrać mu głos.
5. Członek może złożyć wniosek o zamknięcie dyskusji, który Przewodniczący poddaje pod głosowanie.

Artykuł 19 – Lista mówców

1. Członkowie, którzy pragną zabrać głos, są wpisywani na listę mówców w kolejności zgłoszeń. Przewodniczący udziela głosu na podstawie tej listy. Czuwa nad tym, by w miarę możliwości głos zabierali na przemian mówcy reprezentujący różne opcje polityczne i pochodzący z różnych delegacji krajowych.
2. Jednakże na ich wniosek, pierwszeństwo głosu może być przyznane sprawozdawcy właściwej komisji oraz przedstawicielom grup politycznych i delegacji krajowych pragnącym zabrać głos w imieniu ich grupy lub delegacji.
3. Nikt nie może przemawiać więcej niż dwa razy w tej samej sprawie, chyba że uzyska pozwolenie Przewodniczącego. Jednakże przewodniczący i sprawozdawcy danych komisji mogą wystąpić z wnioskiem o udzielenie zgody na wystąpienie, którego czas określa Przewodniczący.

Artykuł 20 – Wnioski formalne

1. Należy udzielić głosu członkowi, który chciałby przedstawić wniosek formalny lub zwrócić uwagę Przewodniczącego na fakt nieprzestrzegania regulaminu wewnętrznego. Wniosek musi być związany z dyskutowaną właśnie kwestią lub z porządkiem obrad.
2. Pierwszeństwo mają wnioski o udzielenie głosu w celu zgłoszenia wniosku formalnego.
3. W sprawie wniosków formalnych Przewodniczący rozstrzyga niezwłocznie, stosując się do przepisów regulaminu wewnętrznego. Po powołaniu się na regulamin Przewodniczący ogłasza swoją decyzję; w sprawie tej nie przeprowadza się głosowania.

Artykuł 21 – Kworum

1. Za kworum Zgromadzenia Plenarnego uznaje się obecność więcej niż połowy członków. Kworum jest sprawdzane na wniosek członka i pod warunkiem, że przynajmniej piętnastu członków głosuje za wnioskiem o stwierdzenie kworum. Dopóki nie zostanie zgłoszony wniosek o stwierdzenie kworum, wszystkie głosowania są ważne bez względu na liczbę obecnych. Przed przystąpieniem do sprawdzenia kworum Przewodniczący może zawiesić obrady na maksymalnie dziesięć minut. Członków, którzy wnioskowali o stwierdzenie kworum, zalicza się w poczet obecnych, nawet jeśli nie ma ich już na sali. Jeżeli liczba członków wynosi mniej niż piętnastu, Przewodniczący może stwierdzić, że kworum nie zostało osiągnięte.
2. Jeżeli stwierdzono brak kworum, wszystkie punkty porządku obrad, w sprawie których wymagane jest głosowanie, zostają odłożone na następny dzień obrad, w którym Zgromadzenie Plenarne, bez względu na liczbę obecnych członków, może głosować prawomocnie w sprawie punktów, które zostały przeniesione.

Artykuł 22 – Głosowanie

1. Zgromadzenie Plenarne podejmuje decyzje większością oddanych głosów, chyba że przepisy regulaminu wewnętrznego stanowią inaczej.
2. Ważne formy głosowania to: głos za, głos przeciw lub wstrzymanie się od głosu. Przy obliczaniu większości uwzględnia się tylko głosy za i głosy przeciw. W razie równości głosów uważa się, że tekst lub propozycja poddane pod głosowanie zostały odrzucone.
3. Jeżeli wynik liczenia głosów zostanie zakwestionowany, głosowanie może być powtórzone na polecenie Przewodniczącego lub na wniosek członka, pod warunkiem że przynajmniej piętnastu członków głosuje za tym wnioskiem.
4. Na wniosek Przewodniczącego, grupy politycznej lub 32 członków, zgłoszony przed zatwierdzeniem ostatecznego porządku obrad, Zgromadzenie Plenarne może w odniesieniu do jednego lub kilku punktów porządku obrad zadecydować o głosowaniu imiennym, które zostanie

odnotowane w protokole sesji plenarnej. Głosowania imiennego nie stosuje się w wypadku głosowania nad poprawkami, chyba że Zgromadzenie Plenarne postanowi inaczej.

5. W wypadku gdy przedmiotem głosowania są decyzje dotyczące osób, na wniosek Przewodniczącego, grupy politycznej lub 32 członków może zostać zarządzone głosowanie tajne.
6. Przewodniczący może zdecydować w każdej chwili, że głosowanie odbędzie się za pomocą aparatury elektronicznej.

Artykuł 23 – Zgłaszanie poprawek

1. Tylko członkowie i należycie upoważnieni zastępcy mogą zgłaszać poprawki do dokumentów do decyzji, zgodnie z obowiązującymi zasadami przedkładania poprawek. Prawo takie ma także – wyłącznie w odniesieniu do opracowanego przez siebie sprawozdania – każdy nieposiadający upoważnienia zastępcy powołany na sprawozdawcę.

Z prawa do składania poprawek na sesję plenarną może korzystać wyłącznie albo członek, albo jego należycie upoważniony zastępca. Poprawki przepisowo zgłoszone przed wygaśnięciem mandatu członka lub zastępcy członka Komitetu bądź też przed udzieleniem lub wycofaniem pełnomocnictwa zachowują ważność.

2. Bez uszczerbku dla postanowień zawartych w art. 26 ust. 1 poprawki do dokumentów do decyzji muszą być przedstawione bądź przez grupę polityczną, bądź też przez co najmniej sześciu członków lub należycie upoważnionych zastępców i muszą zawierać ich nazwiska. Delegacje krajowe liczące mniej niż sześciu członków mogą zgłaszać poprawki, pod warunkiem że zgłasza je tyłu członków lub należycie upoważnionych zastępców, ilu liczy delegacja, oraz że podadzą oni swoje nazwiska.
3. Poprawki muszą dotrzeć do sekretarza generalnego najpóźniej na dziewięć dni roboczych przed otwarciem sesji plenarnej i muszą być dostępne w formie elektronicznej zaraz po ich przetłumaczeniu, a przynajmniej na cztery dni robocze przed otwarciem sesji plenarnej.

Poprawki po przetłumaczeniu są najpierw przekazywane sprawozdawcy, tak, aby umożliwić mu przekazanie jego własnych poprawek do Sekretariatu Generalnego przynajmniej na dwa dni robocze przed otwarciem sesji plenarnej. Poprawki sprawozdawcy muszą wyraźnie odnosić się do jednej lub kilku poprawek, o których mowa w akapicie pierwszym. Poprawki sprawozdawcy są dostępne dopiero w chwili otwarcia sesji plenarnej.

Jeżeli ma zastosowanie art. 15 ust. 4, Przewodniczący może zadecydować o odroczeniu ostatecznej daty zgłaszania poprawek i wyznaczyć ją na termin przypadający najpóźniej na trzy dni robocze przed otwarciem sesji plenarnej. Terminy te nie odnoszą się do poprawek dotyczących spraw pilnych w rozumieniu art. 15 ust. 6.

4. Wszystkie poprawki są dostarczane członkom przed rozpoczęciem sesji plenarnej.

Artykuł 24 – Postępowanie z poprawkami

1. Jeżeli zgłoszono jedną poprawkę lub kilka poprawek w odniesieniu do danego ustępu dokumentu do decyzji, Przewodniczący, sprawozdawca lub autorzy tych poprawek mogą w drodze wyjątku zaproponować poprawki kompromisowe w toku dyskusji. Ilekroć to możliwe, tekst poprawek kompromisowych powinien zostać uprzednio udostępniony Przewodniczącemu i Sekretariatowi Generalnemu na piśmie, zanim rozpatrywany będzie dany punkt.
2. Poprawki są poddawane pod głosowanie w kolejności występowania danych ustępów w całym tekście i według następujących kryteriów pierwszeństwa:

— poprawki sprawozdawcy,

— poprawki kompromisowe, pod warunkiem że żaden z autorów pierwotnych poprawek nie wyrazi sprzeciwu,

— inne poprawki.

Poprawki sprawozdawcy i poprawki kompromisowe, jeśli zostaną przyjęte, eliminują wszelkie poprawki, które były ich podstawą.

Przewodniczący może przeprowadzić głosowanie łączne nad grupą poprawek, których treść lub cele są podobne.

3. Jeśli chodzi o poprawki zgłoszone do projektu opinii lub projektu raportu, sprawozdawca tego projektu może przedstawić listę poprawek, których przyjęcie zaleca. Jeżeli wydane zostało zalecenie głosowania za, Przewodniczący może zarządzić głosowanie łączne nad grupą poprawek objętych tym zaleceniem. Każdy członek może takie zalecenie zakwestionować – w takim wypadku musi określić, które poprawki powinny być przedmiotem odrębnego głosowania.
4. Poprawki mają pierwszeństwo przed tekstem, którego dotyczą, i muszą być poddane pod głosowanie jako pierwsze.
5. W wypadku gdy co najmniej dwie poprawki wzajemnie wykluczające się dotyczą tego samego ustępu, ta z nich, która w największym stopniu odchodzi od pierwotnego tekstu, ma pierwszeństwo i powinna zostać poddana pod głosowanie jako pierwsza.

Przewodniczący przed głosowaniem ogłasza, czy przyjęcie poprawki pociąga za sobą wyeliminowanie jednej bądź kilku poprawek, gdyż dotyczą one tego samego fragmentu i wzajemnie się wykluczają bądź wprowadzają sprzeczność. Poprawki, która została wyeliminowana, nie poddaje się pod głosowanie, chyba że jej autorzy zakwestionują jej wyeliminowanie, a Zgromadzenie Plenarne zgodzi się poddać ją pod głosowanie.

6. Ostateczne głosowanie dotyczy całości tekstu w brzmieniu, które uzyskał on po uwzględnieniu ewentualnych poprawek. Opinia, która nie uzyska większości oddanych głosów, odsyłana jest do właściwej komisji lub zostaje wyeliminowana.

Artykuł 25 – Pilne opinie i raporty

W wypadkach niecierpiących zwłoki, gdy zwykły tryb nie pozwala na dotrzymanie terminu ustalonego przez Radę, Komisję lub Parlament Europejski i gdy właściwa komisja przyjęła swój projekt opinii lub raportu jednogłośnie, Przewodniczący przekazuje ten projekt Radzie, Komisji i Parlamentowi Europejskiemu do wiadomości. Projekt opinii lub raportu jest przedkładany do zatwierdzenia bez poprawek na następnej sesji Zgromadzenia Plenarnego. We wszystkich dokumentach dotyczących tego tekstu należy zaznaczyć, że chodzi o opinię lub raport podlegające trybowi pilnemu.

Artykuł 26 – Procedury uproszczone

1. Projekty opinii lub projekty raportu, które (główna) komisja odpowiedzialna przyjęła jednogłośnie, są przedkładane Zgromadzeniu Plenarnemu do zatwierdzenia w proponowanej postaci, chyba że co najmniej 32 członków lub należycie upoważnionych zastępców bądź grupa polityczna zgłosi poprawkę w ich sprawie zgodnie z postanowieniami art. 23 ust. 3 zdanie pierwsze. W takim wypadku Zgromadzenie Plenarne rozpatruje tę poprawkę. Projekt opinii lub projekt raportu komisji jest przedstawiany przez sprawozdawcę na sesji plenarnej i może być przedmiotem dyskusji. Zostaje on przekazany członkom równocześnie z projektem porządku obrad.
2. Jeżeli (główna) komisja, której powierzono przygotowanie propozycji, uważa, że propozycja ta nie wymaga komentarzy ani zmian ze strony Komitetu, może zaproponować, by nie zgłaszać do niej żadnych zastrzeżeń. Propozycja zostaje przedłożona Zgromadzeniu Plenarnemu do przyjęcia bez dyskusji.

Artykuł 27 – Zamknięcie sesji plenarnej

Przed zamknięciem sesji plenarnej Przewodniczący informuje o miejscu i dacie następnej sesji, jak również o punktach porządku obrad, które już są znane.

Artykuł 28 – Symbole

1. Komitet Regionów uznaje i przyjmuje następujące symbole Unii Europejskiej:
 - a) flagę przedstawiającą krąg 12 złotych gwiazd na niebieskim tle,
 - b) hymn pochodzący z „Ody do radości” z IX Symfonii Ludwiga van Beethovena,
 - c) dewizę brzmiącą „Zjednoczona w różnorodności”.
2. Komitet Regionów obchodzi Dzień Europy 9 maja.
3. Flaga wywieszona jest we wszystkich budynkach Komitetu Regionów i wciągana na maszt z okazji oficjalnych wydarzeń.

4. Hymn odgrywany jest przed każdą sesją inauguracyjną nową kadencją oraz na innych uroczystych posiedzeniach, szczególnie po to, aby powitać szefów państw lub rządów albo uhonorować nowych członków przyjętych w następstwie rozszerzenia.

ROZDZIAŁ 3

PREZYDIUM I PRZEWODNICZĄCY

Artykuł 29 – Skład Prezydium

W skład Prezydium wchodzi:

- a) Przewodniczący;
- b) pierwszy wiceprzewodniczący;
- c) po jednym wiceprzewodniczącym na każde państwo członkowskie;
- d) dwudziestu siedmiu innych członków;
- e) przewodniczący grup politycznych.

Oprócz funkcji Przewodniczącego, pierwszego wiceprzewodniczącego i przewodniczących grup politycznych, stanowiska w Prezydium podzielone są w następujący sposób między delegacje krajowe:

- trzy stanowiska: Niemcy, Hiszpania, Francja, Włochy, Polska, Zjednoczone Królestwo;
- dwa stanowiska: Belgia, Bułgaria, Republika Czeska, Dania, Grecja, Irlandia, Litwa, Węgry, Niderlandy, Austria, Portugalia, Rumunia, Słowacja, Finlandia, Szwecja;
- jedno stanowisko: Estonia, Cypr, Łotwa, Luksemburg, Malta, Słowenia.

Artykuł 30 – Przedstawiciele członków Prezydium

1. Dla każdego ze swoich członków Prezydium, z wyjątkiem Przewodniczącego i pierwszego wiceprzewodniczącego, poszczególne delegacje krajowe wyznaczają ze swego grona członka lub zastępcę jako jego przedstawiciela *ad personam*.
2. Dla swojego przewodniczącego każda grupa polityczna wybiera ze swego grona członka lub zastępcę jako jego przedstawiciela *ad personam*.
3. Przedstawiciel *ad personam* ma prawo udziału w posiedzeniach, prawo zabierania głosu i prawo głosowania tylko wtedy, jeśli reprezentuje wspomnianego członka Prezydium. O udzieleniu pełnomocnictwa do głosowania należy przed danym posiedzeniem powiadomić na piśmie sekretarza generalnego.

Artykuł 31 – Zasady wyborów

1. Prezydium jest wybierane przez Zgromadzenie Plenarne na okres dwóch i pół roku.
2. Wybory odbywają się pod kierownictwem Przewodniczącego tymczasowego w sposób analogiczny do przewidzianego w art. 11 i 12. Kandydatury muszą zostać zgłoszone na piśmie u sekretarza generalnego najpóźniej na godzinę przed rozpoczęciem sesji plenarnej. Warunkiem przeprowadzenia wyborów jest obecność co najmniej dwóch trzecich członków.

Artykuł 32 – Wybór Przewodniczącego i pierwszego wiceprzewodniczącego

1. Przed wyborami na stanowiska Przewodniczącego i pierwszego wiceprzewodniczącego kandydaci mogą wystosować krótkie oświadczenie do Zgromadzenia Plenarnego. W tym celu dysponują oni jednakowo długim czasem wypowiedzi, ustalonym przez Przewodniczącego tymczasowego.
2. Wybory Przewodniczącego i pierwszego wiceprzewodniczącego przeprowadzane są w odrębnych głosowaniach. Są oni wybierani większością oddanych głosów.
3. Ważne formy głosowania to: głos za i wstrzymanie się od głosu. Tylko głosy za uwzględniane są przy sprawdzaniu, czy uzyskana została większość.
4. Jeżeli żaden z kandydatów nie otrzyma większości głosów w pierwszej turze wyborów, organizowana jest druga tura i wybrany zostaje kandydat, który uzyska większą liczbę głosów. W razie równości głosów przystępuje się do losowania.

Artykuł 33 – Wybory członków Prezydium

1. Możliwe jest utworzenie wspólnej listy kandydatur delegacji krajowych, które mogą przedstawić jednego kandydata na każde stanowisko przysługujące im w Prezydium. Lista ta może zostać przyjęta większością oddanych głosów w jednej turze głosowania.

W wypadku gdy wspólna lista nie zostanie przyjęta lub gdy liczba kandydatów proponowanych przez daną delegację krajową na stanowiska przypadające jej w Prezydium przekroczy liczbę dostępnych stanowisk, każde z nich stanowi przedmiot odrębnego głosowania; zastosowanie mają wówczas zasady wyborów dotyczące Przewodniczącego i pierwszego wiceprzewodniczącego, zgodnie z art. 31 i art. 32 ust. 2–4.

2. W celu dokonania wyboru przewodniczących grup politycznych jako członków Prezydium przedstawia się Zgromadzeniu Plenarnemu do przyjęcia listę imienną.

Artykuł 34 – Wybór przedstawicieli

Przy wyborze kandydata na stanowisko w Prezydium wybiera się również jego przedstawiciela *ad personam*.

Artykuł 35 – Wybory cząstkowe w celu obsadzenia opróżnionego mandatu członka Prezydium

Członek Prezydium lub jego przedstawiciel *ad personam*, którzy przestają sprawować mandat członka Komitetu lub ustępują ze stanowiska członka Prezydium, są zastępowani na pozostały okres kadencji zgodnie z art. 29–34. Wybory cząstkowe w celu obsadzenia opróżnionego mandatu odbywają się na sesji Zgromadzenia Plenarnego pod kierownictwem Przewodniczącego lub jednego z jego przedstawicieli zgodnie z art. 38 ust. 3.

Artykuł 36 – Zadania Prezydium

Zadania Prezydium są następujące:

- a) opracowywanie i przedstawianie Zgromadzeniu Plenarnemu programu politycznego Prezydium na początku jego kadencji i nadzorowanie jego wykonania; na zakończenie swojej kadencji Prezydium przedstawia Zgromadzeniu Plenarnemu sprawozdanie z realizacji swojego programu politycznego;
- b) organizacja i koordynacja prac Zgromadzenia Plenarnego i komisji;
- c) przyjmowanie, na podstawie propozycji przedstawionych przez komisje, ich rocznego programu prac;
- d) ogólne kompetencje w sprawach natury finansowej, organizacyjnej i administracyjnej, dotyczących członków i zastępców, organizacji wewnętrznej Komitetu i jego Sekretariatu Generalnego, włączając w to również schemat organizacyjny i organy Komitetu;
- e) kompetencje w zakresie:
 - ustanawiania grup roboczych składających się z członków Prezydium lub innych członków Komitetu, pełniących wobec niego funkcję doradczą w sprawach szczegółowych; takie grupy robocze mogą liczyć do 8 członków,
 - zapraszania do udziału w posiedzeniach Prezydium innych członków Komitetu z uwagi na ich wiedzę lub pełnioną przez nich funkcję oraz osobistości z zewnątrz;
- f) zatrudnianie sekretarza generalnego, urzędników oraz innych pracowników, wymienionych w art. 69;
- g) przedstawianie Zgromadzeniu Plenarnemu projektu preliminarza dochodów i wydatków Komitetu, zgodnie z art. 72;
- h) zezwalanie na posiedzenia poza zwyczajowym miejscem pracy;
- i) podejmowanie decyzji co do składu i zasad funkcjonowania grup roboczych, wspólnych komitetów tworzonych

z krajami kandydującymi do przystąpienia do UE lub innych organów politycznych, w których pracach uczestniczą członkowie Komitetu;

- j) w wypadku gdy Zgromadzenie Plenarne nie jest w stanie podjąć rozstrzygnięcia w wymaganym terminie, decyzja w sprawie wniesienia skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej podejmowana jest po sprawdzeniu kworum na podstawie art. 37 ust. 2 zdanie pierwsze, większością oddanych głosów, na wniosek Przewodniczącego Komitetu bądź właściwej komisji, działającej zgodnie z art. 53 i 54; jeśli taka decyzja zostanie podjęta, Przewodniczący wnosi skargę w imieniu Komitetu i na najbliższej sesji plenarnej zwraca się do Zgromadzenia Plenarnego o podjęcie decyzji o utrzymaniu skargi; jeśli po sprawdzeniu kworum, zgodnie z art. 21 ust. 1 zdanie pierwsze, Zgromadzenie Plenarne opowie się większością głosów wymaganą w art. 13 lit. g) przeciwko skardze, wówczas Przewodniczący ją wycofuje.

Artykuł 37 – Zwołanie Prezydium, kworum i podejmowanie decyzji

1. Prezydium jest zwoływane przez Przewodniczącego, który wyznacza datę posiedzenia i porządek obrad w porozumieniu z pierwszym wiceprzewodniczącym. Prezydium zbiera się przynajmniej raz na kwartał lub w czternaście dni po otrzymaniu na piśmie wniosku popartego przynajmniej przez jedną czwartą swych członków.
2. Na posiedzeniach Prezydium za kworum uznaje się obecność przynajmniej połowy członków. Kworum jest stwierdzane na wniosek członka i pod warunkiem że co najmniej sześciu członków głosuje za wnioskiem o sprawdzenie kworum. Dopóki nie zostanie złożony wniosek o sprawdzenie kworum, wszystkie głosowania są ważne bez względu na liczbę obecnych. Jeżeli stwierdzi się brak kworum, Prezydium może prowadzić obrady, ale głosowania odkłada się na kolejne posiedzenie.
3. Decyzje są podejmowane większością oddanych głosów, chyba że niniejszy regulamin stanowi inaczej. Zastosowanie mają tu przepisy art. 22 ust. 2 i 5.
4. W celu przygotowania decyzji Prezydium Przewodniczący zobowiązuje sekretarza generalnego do opracowania dokumentów do rozpatrzenia oraz zaleceń co do decyzji dotyczących każdego z omawianych tematów; są one załączone do projektu porządku obrad.
5. Dokumenty te powinny zostać przekazane członkom pocztą elektroniczną przynajmniej na dziesięć dni przed rozpoczęciem posiedzenia. Poprawki do dokumentów Prezydium muszą dotrzeć do sekretarza generalnego najpóźniej na trzy dni robocze przed rozpoczęciem posiedzenia Prezydium, zgodnie z obowiązującymi zasadami zgłaszania poprawek, i powinny zostać udostępnione na stronach internetowych natychmiast po ich przetłumaczeniu.

6. W wyjątkowych okolicznościach Przewodniczący może zastosować procedurę pisemną w celu przyjęcia decyzji innych niż decyzje dotyczące osób. Przewodniczący przekazuje członkom propozycję decyzji i zwraca się do nich o powiadomienie go na piśmie w ciągu 5 dni roboczych o ewentualnych zastrzeżeniach. W przypadku braku zastrzeżeń decyzja zostaje podjęta.

Artykuł 38 – Przewodniczący

1. Przewodniczący kieruje pracami Komitetu.
2. Komitet jest reprezentowany przez Przewodniczącego. Przewodniczący może udzielać pełnomocnictwa w tym zakresie.
3. W przypadku nieobecności lub innej ważnej przyczyny Przewodniczący jest reprezentowany przez pierwszego wiceprzewodniczącego; jeżeli ten jest również nieobecny lub z ważnych przyczyn nie może się podjąć tego zadania, Przewodniczący jest reprezentowany przez jednego z pozostałych wiceprzewodniczących.

Opinie, raporty i rezolucje – tryb postępowania Prezydium

Artykuł 39 – Opinie: podstawy prawne

Zgodnie z art. 307 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komitet przyjmuje swoje opinie:

- a) gdy Parlament Europejski, Rada lub Komisja konsultuje się z nim w przypadkach przewidzianych w traktatach, jak również we wszystkich innych przypadkach, w szczególności jeśli dotyczą one współpracy transgranicznej lub jeśli jedna z tych instytucji uzna to za stosowne;
- b) z inicjatywy własnej, w przypadkach, w których uzna to za stosowne;
- c) gdy zwrócono się o opinię do Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na mocy art. 304 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a Komitet uzna, że w grę wchodzi określone interesy regionalne.

Artykuł 40 – Opinie i raporty: wyznaczenie właściwej komisji

1. Z chwilą otrzymania od Rady, Komisji lub Parlamentu Europejskiego wniosków o sporządzenie opinii w sprawie dokumentów, Przewodniczący powierza je właściwym komisjom. Prezydium jest o tym informowane na kolejnym posiedzeniu.
2. Jeżeli temat opinii lub raportu należy do zakresu kompetencji dwóch komisji lub większej ich liczby, Przewodniczący wyznacza główną komisję odpowiedzialną i, jeżeli jest to niezbędne, może zaproponować Prezydium utworzenie grupy roboczej, złożonej z przedstawicieli danych komisji.
3. Komisja, która nie zgadza się z decyzją podjętą przez Przewodniczącego na podstawie ust. 1 i 2, może za pośrednictwem swojego przewodniczącego zwrócić się do Prezydium o rozstrzygnięcie.

Artykuł 41 – Wyznaczenie sprawozdawcy generalnego

1. W przypadku gdy dana komisja nie jest w stanie opracować projektu opinii lub raportu w terminie wyznaczonym przez Radę, Komisję lub Parlament Europejski, Prezydium może zaproponować wyznaczenie przez Zgromadzenie Plenarne sprawozdawcy generalnego, odpowiedzialnego za bezpośrednie przedstawienie projektu opinii lub raportu Zgromadzeniu.
2. W przypadku gdy termin ustalony przez Radę, Komisję lub Parlament Europejski nie pozostawia czasu wystarczającego do wyznaczenia sprawozdawcy generalnego przez Zgromadzenie Plenarne Komitetu, wyznaczyć go może Przewodniczący, a Zgromadzenie Plenarne jest o tym informowane na kolejnym posiedzeniu.
3. W obu tych przypadkach, jeżeli to możliwe, dana komisja zbiera się, aby przeprowadzić ogólną debatę wstępną na temat opinii lub raportu.

Artykuł 42 – Opinie i raporty z inicjatywy własnej

1. Wnioski o opracowanie opinii lub raportów z inicjatywy własnej mogą być przedstawiane Prezydium przez trzech jego członków, przez komisję za pośrednictwem jej przewodniczącego lub przez 32 członków Komitetu. Muszą one dotrzeć do Prezydium wraz z uzasadnieniem w tym samym czasie co wszystkie inne dokumenty do rozpatrzenia określone w art. 37 ust. 4 i, jeżeli to możliwe, przed zatwierdzeniem rocznego programu prac.
2. Prezydium decyduje większością trzech czwartych oddanych głosów o uwzględnieniu wniosków o opracowanie opinii lub raportów z inicjatywy własnej. Opinie lub raporty powierza się, zgodnie z przepisami art. 40, komisji właściwej w danej dziedzinie. Przewodniczący informuje Zgromadzenie Plenarne o wszystkich decyzjach Prezydium dotyczących zatwierdzenia i przydzielenia opinii lub raportów z inicjatywy własnej.
3. Niniejszy artykuł stosuje się odpowiednio do opinii, o których mowa w art. 39 lit. c).

Artykuł 43 – Przedstawianie rezolucji

1. Rezolucje powinny się znaleźć w porządku obrad tylko wtedy, jeżeli dotyczą kwestii związanych z dziedzinami działalności Unii Europejskiej, ważnych problemów społeczności regionalnych lub lokalnych i spraw aktualnych.
2. Propozycje rezolucji lub wnioski o opracowanie rezolucji mogą być przedstawiane Komitetowi przez przynajmniej 32 członków lub przez grupę polityczną. Wszystkie propozycje lub wnioski muszą być przedstawione Prezydium na piśmie i muszą zawierać nazwiska popierających je członków lub nazwę grupy politycznej. Muszą one być złożone u sekretarza generalnego najpóźniej na trzy dni robocze przed rozpoczęciem posiedzenia Prezydium.

3. Jeżeli Prezydium zdecyduje, że Komitet powinien opracować projekt rezolucji lub przychylnie odnieść się do wniosku o opracowanie rezolucji, może:
- a) wpisać projekt rezolucji do wstępnego projektu porządku obrad sesji plenarnej, zgodnie z przepisami art. 15 ust. 1;
- albo:
- b) wyznaczyć właściwą komisję i ustalić termin opracowania przez nią projektu rezolucji; właściwa komisja sporządza projekt rezolucji zgodnie z procedurą opracowywania projektów opinii lub raportów; w tym przypadku przepisy art. 51 nie mają zastosowania;
- albo:
- c) wpisać projekt rezolucji do porządku obrad następnej sesji plenarnej, zgodnie z art. 15 ust. 6 zdanie drugie; tekst ten jest rozpatrywany w drugim dniu obrad.
4. Projekty rezolucji, które dotyczą wydarzeń nieprzewidzianych i zasłanych po upływie terminu określonego w ust. 2 (rezolucje o pilnym charakterze) i które są zgodne z przepisami ust. 1, mogą być zgłaszane na początku posiedzenia Prezydium. Jeżeli Prezydium stwierdzi, że propozycja dotyczy kluczowych zadań Komitetu, postępuje zgodnie z trybem przewidzianym w ust. 3 lit. c). Każdy członek może na Zgromadzeniu Plenarnym zgłosić poprawki do projektu rezolucji o pilnym charakterze.

Artykuł 44 – Rozpowszechnianie opinii, raportów i rezolucji

Prezydium jest odpowiedzialne za rozpowszechnianie opinii, raportów i rezolucji przyjętych przez Komitet.

ROZDZIAŁ 4

KOMISJE

Artykuł 45 – Skład osobowy i zakres działania

1. Na początku każdej pięcioletniej kadencji Zgromadzenie Plenarne ustanawia komisje odpowiedzialne za przygotowanie jego prac. Zgromadzenie, na wniosek Prezydium, decyduje o ich składzie i zakresie działania.
2. Skład komisji musi odzwierciedlać proporcje udziału państw członkowskich w Komitecie.
3. Członkowie Komitetu muszą należeć przynajmniej do jednej, a najwyżej do dwóch komisji. Prezydium może dopuścić wyjątki wobec członków należących do delegacji krajowych liczących mniej członków, niż wynosi liczba komisji.

Artykuł 46 – Przewodniczący i wiceprzewodniczący

1. Podczas pierwszego posiedzenia każda komisja wybiera spośród swoich członków przewodniczącego, pierwszego

wiceprzewodniczącego oraz, jeżeli jest to niezbędne, do dwóch wiceprzewodniczących.

2. Jeżeli liczba kandydatów odpowiada liczbie wolnych miejsc, kandydat lub kandydaci mogą być wybrani przez aklamację. W przeciwnym razie lub na wniosek jednej szóstej członków komisji są oni wybierani w drodze głosowania zgodnie z przepisami art. 32 ust. 2–4, określającymi tryb wyboru Przewodniczącego i pierwszego wiceprzewodniczącego Komitetu.
3. Jeśli jeden z członków przestaje zasiadać w Komitecie lub ustępuje ze stanowiska przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego komisji, to wolne stanowisko jest obsadzone zgodnie z procedurą przewidzianą w niniejszym artykule.

Artykuł 47 – Zadania komisji

1. Komisje, zgodnie z kompetencjami przyznanymi im przez Zgromadzenie Plenarne na podstawie art. 45, debatuje nad dziedzinami polityki Unii. Głównym zadaniem komisji jest opracowywanie projektów opinii, raportów i rezolucji, które są następnie przedkładane do zatwierdzenia Zgromadzeniu Plenarnemu.
2. Komisje opracowują projekt swojego rocznego programu prac zgodnie z priorytetami politycznymi Komitetu i przedkładają go do przyjęcia przez Prezydium.

Artykuł 48 – Zwoływanie komisji i porządek obrad

1. Przewodniczący każdej komisji, działając w porozumieniu z pierwszym wiceprzewodniczącym, określa daty posiedzeń i porządek obrad.
2. Posiedzenie komisji zwołuje jej przewodniczący. Zawiadomienie o posiedzeniu zwyczajnym wraz z porządkiem obrad musi dotrzeć do członków najpóźniej na cztery tygodnie przed datą posiedzenia.
3. Jeżeli przynajmniej jedna czwarta członków zwraca się o to na piśmie, przewodniczący jest zobowiązany do zwołania posiedzenia nadzwyczajnego komisji, które musi się odbyć najpóźniej cztery tygodnie po złożeniu wniosku. Porządek obrad posiedzenia nadzwyczajnego jest ustalany przez członków, którzy złożyli wniosek. Jest on przekazywany członkom w tym samym czasie co zawiadomienie o zwołaniu posiedzenia.
4. Wszystkie projekty opinii i inne dokumenty do rozpatrzenia, które powinny być przetłumaczone i udostępnione przed posiedzeniem, muszą dotrzeć do sekretariatu komisji co najmniej pięć tygodni przed datą posiedzenia. Muszą one zostać przekazane członkom pocztą elektroniczną najpóźniej na dziesięć dni roboczych przed tą datą. W wyjątkowych przypadkach przewodniczący może zmienić wyżej wymienione terminy.

Artykuł 49 – Udział publiczności

1. Posiedzenia komisji są otwarte dla publiczności, chyba że komisja postanowi inaczej w odniesieniu do całego posiedzenia lub do konkretnego punktu porządku obrad.
2. Do uczestnictwa w posiedzeniach Komisji mogą zostać zaproszeni przedstawiciele Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, jak również inne osoby. Uczestnicy ci mogą odpowiadać na pytania członków.

Artykuł 50 – Termin opracowywania opinii i raportów

1. Komisje przedstawiają projekty opinii lub raportów w terminach przewidzianych w kalendarzu międzyinstytucjonalnym. Na analizę projektu opinii lub raportu przewiduje się najwyżej dwa posiedzenia, nie wliczając w to pierwszego posiedzenia organizacyjnego.
2. W drodze wyjątku Prezydium może zezwolić na dodatkowe posiedzenia w celu rozpatrzenia projektu opinii lub raportu; może też przedłużyć termin ich przedstawienia.

Artykuł 51 – Treść opinii i raportów

1. Opinia lub raport Komitetu zawiera poglądy i zalecenia Komitetu w danej sprawie, jak również, w zależności od przypadku, konkretne propozycje wprowadzenia zmian do rozpatrywanego dokumentu.
2. Opinie Komitetu zawierają wyraźne odniesienie do stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności.
3. W opiniach i raportach mowa również, ilekroć to możliwe, o przewidywanym wpływie rozpatrywanego dokumentu na administrację oraz finanse regionalne i lokalne.
4. W razie konieczności sprawozdawca opracowuje uzasadnienie. Nie jest ono poddawane pod głosowanie. Musi jednak być zgodne z tekstem opinii, która jest poddawana pod głosowanie.

Artykuł 52 – Monitorowanie efektów opinii Komitetu

1. Po przyjęciu opinii przewodniczący i sprawozdawca komisji, której powierzono przygotowanie projektu opinii, monitorują, przy wsparciu ze strony Sekretariatu Generalnego, przebieg procedury, w ramach której zasięgnięto opinii Komitetu.
2. Jeśli dana komisja uzna to za stosowne, może zwrócić się do Prezydium z wnioskiem o opracowanie zmienionego projektu opinii na ten sam temat i, w miarę możliwości, przez tego samego sprawozdawcę w celu uwzględnienia postępów procedury, w ramach której zasięgnięto opinii Komitetu.
3. Jeśli to możliwe, komisja zbiera się, by przeprowadzić dyskusję i przyjąć zmieniony projekt opinii, który przedkładany jest na najbliższej sesji plenarnej.

4. W wypadku gdy stan zaawansowania procedury, w ramach której zasięgnięto opinii Komitetu, nie pozostawia czasu wystarczającego do tego, by komisja mogła się wypowiedzieć w danej sprawie, przewodniczący komisji informuje o tym bezpośrednio Przewodniczącego Komitetu, tak, aby umożliwić zastosowanie procedury wyznaczenia sprawozdawcy generalnego, o której mowa w art. 41.

Artykuł 53 – Skarga w sprawie naruszenia zasady pomocniczości

1. Wniosek o wniesienie skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie naruszenia zasady pomocniczości przeciwko aktowi prawnemu, którego przyjęcie na mocy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wymaga zasięgnięcia opinii Komitetu, może zostać przedstawiony przez Przewodniczącego Komitetu lub przez komisję wyznaczoną do opracowania projektu opinii.
2. Komisja podejmuje decyzję większością oddanych głosów, sprawdzwszy, czy osiągnięto kworum określone w art. 59 ust. 1. Wniosek komisji przedkładany jest do decyzji Zgromadzeniu Plenarnemu, zgodnie z art. 13 lit. g), lub Prezydium, w przypadkach przewidzianych w art. 36 lit. j). Komisja uzasadnia swój wniosek w szczegółowym raporcie, w razie potrzeby uzasadniając w nim także, dlaczego należy pilnie podjąć decyzję na podstawie art. 36 lit. j).

Artykuł 54 – Zaniechanie obowiązkowej konsultacji z Komitetem

1. Jeżeli w przypadkach przewidzianych przez Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie zasięgnięto opinii Komitetu Regionów, Przewodniczący Komitetu lub komisja mogą zaproponować Zgromadzeniu Plenarnemu, zgodnie z art. 13 lit. g), lub Prezydium, w przypadkach określonych w art. 36 lit. j), wniesienie skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
2. Komisja podejmuje decyzję większością oddanych głosów, sprawdzwszy, czy osiągnięto kworum określone w art. 59 ust. 1. Komisja uzasadnia swój wniosek w szczegółowym raporcie, w razie potrzeby uzasadniając w nim także, dlaczego należy pilnie podjąć decyzję na podstawie art. 36 lit. j).

Artykuł 55 – Sprawozdanie na temat skutków opinii

Sekretariat Generalny przynajmniej raz w roku przedkłada Zgromadzeniu Plenarnemu sprawozdanie na temat skutków opinii Komitetu, które sporządza przede wszystkim na podstawie opracowań przekazywanych mu w tym celu przez każdą właściwą komisję oraz na podstawie informacji uzyskanych od odpowiednich instytucji.

Artykuł 56 – Sprawozdawcy

1. Do opracowania projektu opinii lub raportu każda komisja wyznacza, na wniosek przewodniczącego, jednego sprawozdawcę lub, w uzasadnionych przypadkach, dwóch sprawozdawców.
2. Wyznaczając sprawozdawców, każda komisja zapewnia równomierny podział opinii i raportów.
3. W przypadku niecierpiącym zwłoki przewodniczący komisji może zastosować w celu wyznaczenia sprawozdawcy procedurę pisemną. Przewodniczący zwraca się do członków komisji o pisemne przekazanie mu w terminie trzech dni roboczych ewentualnych sprzeciwów co do wyznaczenia proponowanego sprawozdawcy. W przypadku gdy takowe zostaną zgłoszone, decyzję podejmują wspólnie przewodniczący i pierwszy wiceprzewodniczący.
4. Jeżeli przewodniczący lub jeden z wiceprzewodniczących zostanie wyznaczony na sprawozdawcę, na czas omawiania swojego projektu opinii lub raportu przekazuje kierowanie posiedzeniem któremuś z wiceprzewodniczących lub, w razie jego nieobecności, najstarszemu obecnemu członkowi.
5. Jeżeli sprawozdawca przestaje być członkiem lub zastępcą członka Komitetu, w gronie komisji wyznacza się nowego sprawozdawcę należącego do tej samej grupy politycznej, stosując w razie potrzeby procedurę przewidzianą w ust. 3.

Artykuł 57 – Grupy robocze

1. W sytuacjach, które tego wymagają, komisje, za zgodą Prezydium, tworzą grupy robocze. W ich skład mogą wchodzić członkowie innych komisji.
2. Członek grupy roboczej, który nie jest w stanie uczestniczyć w posiedzeniu, może być reprezentowany przez członka lub zastępcę należącego do jego grupy politycznej, figurującego na liście zastępców grupy roboczej.
3. Każda grupa robocza może wybrać spośród swoich członków przewodniczącego i wiceprzewodniczącego.

Artykuł 58 – Eksperci

1. Członkowie komisji mogą korzystać z pomocy eksperta.
2. Komisja może powołać ekspertów w związku z własnymi pracami albo do pomocy grupom roboczym, które utworzyła. Na zaproszenie przewodniczącego eksperci mogą brać udział w posiedzeniach komisji lub jednej z jej grup roboczych.
3. Tylko eksperci z ramienia sprawozdawców i ci, którzy zostali zaproszeni przez komisję, mogą występować o zwrot kosztów podróży i pobytu.

Artykuł 59 – Kworum

1. Za kworum na posiedzeniu komisji uznaje się obecność więcej niż połowy jej członków.

2. Kworum jest sprawdzane na wniosek członka i pod warunkiem że przynajmniej dziesięciu członków głosuje za wnioskiem o stwierdzenie kworum. Dopóki nie zostanie złożony wniosek o sprawdzenie kworum, wszystkie głosowania są ważne bez względu na liczbę obecnych. Jeżeli stwierdzony zostanie brak kworum, komisja może przejść do rozpatrzenia pozostałych punktów porządku obrad, które nie wymagają przeprowadzenia głosowania, i odłożyć obrady oraz głosowania nad zawieszonymi punktami porządku obrad do następnego posiedzenia.

Artykuł 60 – Głosowanie

1. Decyzje są podejmowane większością oddanych głosów. Ma to zastosowanie art. 22 ust. 2.
2. Jeżeli komisja przerwała głosowanie nad opinią, może większością oddanych głosów zdecydować o ponownym poddaniu pod głosowanie poprawek, nad którymi już głosowano, na posiedzeniu, na którym będzie się wypowiadać na temat tekstu w całości.

Artykuł 61 – Poprawki

1. Poprawki muszą być dostarczone do sekretariatu komisji najpóźniej na siedem dni roboczych przed datą posiedzenia. Termin ten może być w drodze wyjątku zmieniony przez przewodniczącego.

Poprawki na posiedzenia komisji mogą składać tylko członkowie tej komisji bądź należycie upoważnieni członkowie lub zastępcy, zgodnie z zasadami określonymi w art. 5 ust. 2. Prawo takie ma także – lecz wyłącznie w odniesieniu do własnego sprawozdania – każdy nieposiadający upoważnienia zastępcą powołany na sprawozdawcę.

Z prawa do składania poprawek na posiedzenia komisji może korzystać wyłącznie członek tej komisji albo należycie upoważniony inny członek bądź zastępca. Poprawki przepisowo zgłoszone przed utratą statusu członka lub zastępcy członka Komitetu bądź też przed udzieleniem lub wycofaniem pełnomocnictwa zachowują ważność.

Poprawki są najpierw tłumaczone i przekazywane sprawozdawcy, aby umożliwić mu przekazanie jego własnych poprawek do Sekretariatu Generalnego przynajmniej na dwa dni robocze przed otwarciem posiedzenia. Poprawki sprawozdawcy muszą wyraźnie odnosić się do jednej lub kilku poprawek, o których mowa w akapicie pierwszym. Poprawki sprawozdawcy muszą być dostępne w formie elektronicznej zaraz po ich przetłumaczeniu, zaś najpóźniej w chwili otwarcia posiedzenia powinny zostać rozdane w wersji papierowej.

Zastosowanie mają, *mutatis mutandis*, przepisy art. 24 ust. 1–5.

2. Głosowanie nad poprawkami następuje w kolejności punktów projektu opinii lub raportu, które są rozpatrywane. Następnie odbywa się ostateczne głosowanie nad całym tekstem.
3. Po przyjęciu opinii lub raportu przez komisję przewodniczącą komisji przekazuje je Przewodniczącemu Komitetu.

Artykuł 62 – Odstąpienie od opracowania opinii lub raportu

Jeśli wyznaczona (główna) komisja odpowiedzialna za dany wniosek stwierdzi, że tekst nie ma wpływu na interesy regionalne lub lokalne bądź nie ma znaczenia politycznego, może ona zdecydować o odstąpieniu od opracowania opinii lub raportu w danej sprawie.

Artykuł 63 – Procedura pisemna

1. W wyjątkowych okolicznościach przewodniczący komisji może zastosować procedurę pisemną w celu przyjęcia decyzji komisji dotyczącej jej działania.
2. Przewodniczący przekazuje członkom propozycję do decyzji i zwraca się do nich o powiadomienie go na piśmie w ciągu trzech dni roboczych o ewentualnych zastrzeżeniach.
3. W przypadku braku zastrzeżeń decyzja zostaje podjęta.

Artykuł 64 – Zajęcie stanowiska w formie pisma

1. Właściwa komisja może postanowić o niewydawaniu opinii w sprawie wniosków, jeśli uzna, że odpowiedź Komitetu jest wprawdzie pożądana, lecz nie jest konieczna, ze względu na priorytety lub przyjęcie zbliżonych opinii w niedawnej przeszłości. W takim wypadku Komitet może odpowiedzieć instytucjom Unii Europejskiej w formie pisma podpisanego przez Przewodniczącego Komitetu.
2. Pismo powinien przygotować przewodniczący właściwej komisji w porozumieniu ze sprawozdawcami poprzednich opinii na ten sam temat.
3. Jeśli czas na to pozwoli, pismo powinno zostać poddane pod dyskusję na najbliższym posiedzeniu właściwej komisji, zanim zostanie przekazane do podpisu Przewodniczącemu Komitetu.

Artykuł 65 – Przepisy mające zastosowanie do komisji

Zastosowanie mają, *mutatis mutandis*, art. 11, art. 12 ust. 2, art. 17 ust. 1–3 i art. 20.

ROZDZIAŁ 5

ADMINISTRACJA KOMITETU

Artykuł 66 – Sekretariat Generalny

1. Komitet jest wspomagany przez Sekretariat Generalny.

2. Sekretariatem Generalnym kieruje sekretarz generalny.

3. Prezydium, działając na wniosek sekretarza generalnego, określa organizację Sekretariatu Generalnego tak, aby mógł on zapewnić odpowiednie funkcjonowanie Komitetu oraz jego organów, jak również służyć pomocą członkom Komitetu w wypełnianiu ich obowiązków. Określa ono tym samym zakres usług, jakie administracja powinna świadczyć członkom, delegacjom krajowym, grupom politycznym i członkom niezrzeszonym.

4. Sekretariat Generalny sporządza protokoły z obrad organów Komitetu.

Artykuł 67 – Sekretarz generalny

1. Sekretarz generalny jest odpowiedzialny za wprowadzanie w życie decyzji podjętych przez Prezydium lub Przewodniczącego, zgodnie z niniejszym regulaminem i obowiązującymi przepisami. Sekretarz generalny uczestniczy z głosem doradczym w posiedzeniach Prezydium, które protokołuje.
2. Sekretarz generalny sprawuje swoją funkcję pod kierownictwem Przewodniczącego, który reprezentuje Prezydium.

Artykuł 68 – Zatrudnienie sekretarza generalnego

1. Prezydium zatrudnia sekretarza generalnego na podstawie decyzji większości dwóch trzecich oddanych głosów i po sprawdzeniu kworum określonego w art. 37 ust. 2 zdanie pierwsze, zgodnie z przepisami art. 2 i odpowiednimi przepisami Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich.
2. Sekretarz generalny jest zatrudniany na pięć lat. Szczegółowe warunki jego umowy o pracę ustala Prezydium.

Mandat sekretarza generalnego może być przedłużony tylko raz, maksymalnie na pięć lat.

3. W odniesieniu do sekretarza generalnego uprawnienia nadane przez Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich organom uprawnionym do zawierania umów o pracę są wykonywane przez Prezydium.

Artykuł 69 – Regulamin pracowniczy urzędników i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich

1. Uprawnienia nadane przez Regulamin pracowniczy Wspólnot Europejskich organowi mianującemu wykonywane są:

- w przypadku urzędników grup zaszeregowania 5–12 w grupie funkcyjnej AD oraz urzędników grupy funkcyjnej AST – przez sekretarza generalnego,
 - w przypadku innych urzędników – przez Prezydium na wniosek sekretarza generalnego.
2. Uprawnienia nadane przez Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich organom uprawnionym do zawierania umów o pracę wykonywane są:
- w przypadku zatrudnionych na czas określony pracowników grup zaszeregowania 5–12 w grupie funkcyjnej AD oraz zatrudnionych na czas określony pracowników grupy funkcyjnej AST – przez sekretarza generalnego,
 - w przypadku innych pracowników zatrudnionych na czas określony – przez Prezydium na wniosek sekretarza generalnego,
 - w przypadku pracowników zatrudnionych na czas określony w gabinecie Przewodniczącego lub pierwszego wiceprzewodniczącego:
 - w przypadku pracowników grup zaszeregowania 5–12 w grupie funkcyjnej AD, jak również w przypadku pracowników grupy funkcyjnej AST – przez sekretarza generalnego na wniosek Przewodniczącego,
 - w przypadku innych pracowników grupy funkcyjnej AD – przez Prezydium na wniosek Przewodniczącego.
- Pracownicy zatrudnieni na czas określony w gabinecie Przewodniczącego lub pierwszego wiceprzewodniczącego zatrudniani są do końca kadencji Przewodniczącego lub pierwszego wiceprzewodniczącego:
- w przypadku pracowników kontraktowych, doradców specjalnych i personelu lokalnego – przez sekretarza generalnego, na zasadach ustalonych w Warunkach zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich.

Artykuł 70 – Obrady przy drzwiach zamkniętych

Prezydium obraduje przy drzwiach zamkniętych, jeśli podejmuje decyzje na mocy art. 68 i 69.

Artykuł 71 – Komisja Spraw Finansowych i Administracyjnych

1. Prezydium tworzy na mocy art. 36 doradczą Komisję Spraw Finansowych i Administracyjnych pod przewodnictwem jednego z członków Prezydium.

2. Komisja Spraw Finansowych i Administracyjnych realizuje następujące zadania:

- a) rozpatrywanie i przyjmowanie przedstawionego przez sekretarza generalnego wstępnego projektu preliminarza dochodów i wydatków, zgodnie z art. 72;
- b) opracowywanie projektów zarządzeń i decyzji Prezydium w sprawach finansowych, organizacyjnych i administracyjnych, włączając w to przepisy i decyzje dotyczące członków i zastępców.

3. Przewodniczący Komisji Spraw Finansowych i Administracyjnych reprezentuje Komitet wobec organów budżetowych Unii.

Artykuł 72 – Budżet

1. Komisja Spraw Finansowych i Administracyjnych przedkłada Prezydium wstępny projekt preliminarza dochodów i wydatków Komitetu na kolejny rok budżetowy. Prezydium przedstawia projekt preliminarza dochodów i wydatków do zatwierdzenia Zgromadzeniu Plenarnemu.
2. Zgromadzenie Plenarne zatwierdza preliminarz dochodów i wydatków Komitetu i przekazuje go Komisji, Radzie i Parlamentowi Europejskiemu w czasie pozwalającym na dotrzymanie terminów określonych w przepisach budżetowych.
3. Przewodniczący Komitetu, po konsultacji z Komisją Spraw Finansowych i Administracyjnych, wykonuje preliminarz dochodów i wydatków lub zleca jego wykonanie zgodnie z wewnętrznymi przepisami finansowymi przyjętymi przez Prezydium. Przewodniczący wykonuje to zadanie zgodnie z rozporządzeniem finansowym mającym zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich.

*

* *

TYTUŁ III

INNE PRZEPISY

ROZDZIAŁ 1

WSPÓŁPRACA Z INNYMI INSTYTUCJAMI

Artykuł 73 – Umowy o współpracy

W zakresie kompetencji Komitetu Prezydium może na wniosek sekretarza generalnego zawierać umowy z innymi organizacjami lub organami.

Artykuł 74 – Przekazywanie i publikacja opinii, raportów i rezolucji

1. Opinie i raporty Komitetu, jak również komunikaty dotyczące stosowania procedury uproszczonej, zgodnie z art. 26, bądź odstępiania od opracowania opinii lub raportu, zgodnie z art. 62, są kierowane do Rady, Komisji i Parlamentu Europejskiego. Zarówno one, jak i rezolucje przekazywane są przez Przewodniczącego.
2. Opinie, raporty i rezolucje publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

ROZDZIAŁ 2

ROZPOWSZECHNIANIE INFORMACJI I JAWNOŚĆ**Artykuł 75 – Publiczny dostęp do dokumentów**

1. Każdy obywatel Unii oraz każda osoba fizyczna lub osoba prawna zamieszkała lub mająca siedzibę statutową w jednym z państw członkowskich ma prawo dostępu do dokumentów Komitetu Regionów, zgodnie z przepisami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem zasad, warunków i ograniczeń ustalonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001, i zgodnie z zasadami ustalonymi przez Prezydium Komitetu. Innym osobom fizycznym i osobom prawnym udostępnia się dokumenty Komitetu w miarę możliwości na tych samych warunkach.
2. Komitet tworzy rejestr swych dokumentów. W tym celu Prezydium przyjmuje przepisy wewnętrzne regulujące warunki dostępu i ustala listę dokumentów bezpośrednio dostępnych.

ROZDZIAŁ 3

ZASADY UŻYWANIA JĘZYKÓW**Artykuł 76 – System tłumaczeń ustnych**

W miarę możliwości podejmowane są środki w celu ułatwienia realizacji następujących zasad dotyczących tłumaczeń ustnych:

- a) Debaty Komitetu mogą być prowadzone we wszystkich językach urzędowych, chyba że Prezydium postanowi inaczej.
- b) Wszyscy członkowie mają prawo do wypowiedzania się na sesji plenarnej w wybranym przez siebie języku urzędowym. Wypowiedzi wygłaszane w jednym z języków urzędowych są tłumaczone symultanicznie na pozostałe języki urzędowe oraz na każdy inny język uznany przez Prezydium za niezbędny.
- c) Na posiedzeniach Prezydium, komisji i grup roboczych dostępne jest tłumaczenie ustne z tych języków i na te języki, którymi posługują się członkowie, którzy potwierdzili swój udział w danym posiedzeniu.

ROZDZIAŁ 4

PRZEPISY DOTYCZĄCE REGULAMINU WEWNĘTRZNEGO**Artykuł 77 – Zmiana regulaminu wewnętrznego**

1. Zgromadzenie Plenarne decyduje większością głosów swoich członków, czy istnieje potrzeba zmiany niektórych części lub całości niniejszego regulaminu wewnętrznego.
2. Zgromadzenie Plenarne powierza komisji *ad hoc* opracowanie sprawozdania i projektu tekstu, na podstawie których zatwierdza ono nowe przepisy większością głosów swoich członków. Nowe przepisy wchodzi w życie dzień po ich opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 78 – Zarządzenia Prezydium

Prezydium może określić w drodze zarządzeń przepisy wykonawcze do niniejszego regulaminu, w zgodności z jego postanowieniami.

Artykuł 79 – Wejście w życie regulaminu wewnętrznego

Niniejszy regulamin wewnętrzny wchodzi w życie dzień po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

IV

(Akty przyjęte przed dniem 1 grudnia 2009 r. na mocy Traktatu WE, Traktatu o UE i Traktatu Euratom)

DECYZJA KOMISJI

z dnia 30 września 2009 r.

w sprawie pomocy państwa nr C 2/09 (ex N 221/08 oraz N 413/08), której Niemcy zamierzają udzielić w celu zmiany warunków ramowych udziałów kapitałowych

(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 7387)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2010/13/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami⁽¹⁾ i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) Pismem z dnia 30 kwietnia 2008 r., zarejestrowanym w Komisji pod tą samą datą, władze niemieckie zgłosiły Komisji dla celów pewności prawnej dwa środki dotyczące obowiązku w zakresie podatku od prowadzenia działalności gospodarczej oraz zwolnienia z ograniczenia wysokości strat (N 221/08). Pismami z dnia 26 czerwca oraz 23 października 2008 r. Komisja zwróciła się z prośbą o przekazanie dodatkowych informacji. Władze niemieckie odpowiedziały pismami z dnia 24 lipca oraz 21 listopada 2008 r., zarejestrowanymi w Komisji pod tą samą datą.
- (2) Pismem z dnia 22 sierpnia 2008 r., zarejestrowanym w Komisji pod tą samą datą, władze niemieckie – dla celów pewności prawnej – zgłosiły Komisji ponadto trzeci środek dotyczący ulg podatkowych dla inwestorów prywatnych (N 413/08). W dniu 9 października 2008 r. odbyło się spotkanie przedstawicieli władz niemieckich z przedstawicielami Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji. Następnie pismem z dnia 19 listopada 2008 r., zarejestrowanym w Komisji pod tą samą datą, władze niemieckie przekazały kolejne informacje.
- (3) W dniu 28 stycznia 2009 r. Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające dotyczące wszystkich trzech zgłoszonych środków. Streszczenie decyzji opublikowano

w Dzienniku Urzędowym w dniu 14 marca 2009 r.⁽²⁾ Pismem z dnia 3 marca 2009 r., zarejestrowanym w Komisji pod tą samą datą, władze niemieckie przedstawiły swoje uwagi do decyzji w sprawie wszczęcia postępowania wyjaśniającego. Osoby trzecie przekazały swoje uwagi pismami z 9 i 14 kwietnia 2009 r., zarejestrowanymi w Komisji pod tą samą datą. Władze niemieckie zostały w dniu 23 kwietnia 2009 r. poinformowane o powyższych uwagach i odpowiedziały na nie pismem z dnia 22 maja 2009 r., zarejestrowanym w Komisji pod tą samą datą.

2. OPIS ŚRODKA POMOCY

2.1. Cel środków i budżet

- (4) Zgłoszenia dotyczą trzech środków podatkowych i zawierają dwie definicje dotyczące beneficjentów. Przedmiotowe środki zostały zawarte w niemieckiej ustawie o zmianie warunków ramowych udziałów kapitałowych (MoRaKG). Środki realizują wspólny cel, jakim jest ułatwienie dostępu do prywatnego kapitału podwyższonego ryzyka określonej grupie przedsiębiorstw, zwanych „przedsiębiorstwami docelowymi”.
- (5) Pierwszy środek (zarejestrowany pod numerem N 221/08) ma na celu ułatwienie pozyskiwania kapitału podwyższonego ryzyka poprzez ustanowienie szczególnych kryteriów rozgraniczających dla obowiązku w zakresie podatku od prowadzenia działalności gospodarczej w odniesieniu do spółek kapitału podwyższonego ryzyka. Władze niemieckie przyjmują, że wdrożenie środka spowoduje zmniejszenie wpływów z podatków o kwotę 90 mln EUR rocznie.
- (6) Drugi środek (również zarejestrowany pod numerem N 221/08) łagodzi rygorystyczne zasady dotyczące zapobiegania nadużyciom przy odliczaniu strat, umożliwiając przedsiębiorstwom docelowym przeniesienie strat w przypadku, gdy spółka kapitału podwyższonego ryzyka nabywa od nich udziały. Władze niemieckie spodziewają się, że wdrożenie przedmiotowego środka spowoduje zmniejszenie wpływów z podatków o kwotę 385 mln EUR rocznie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 60 z 14.3.2009, s. 9.

⁽²⁾ Zob. przypis 1.

- (7) Trzeci środek (zarejestrowany pod numerem N 413/08) przewiduje, że osoby fizyczne dokonujące inwestycji w spółki cywilne (zwane dalej również „inwestorami prywatnymi”) uzyskają ulgi od podatku dochodowego, jeżeli sprzedadzą swoje udziały z zyskiem. Wprawdzie korzyść podatkowa jest przyznawana bezpośrednio na rzecz inwestorów prywatnych, ale przedsiębiorstwa docelowe mogą ewentualnie skorzystać z tego środka poprzez zwiększenie poziomu inwestycji. Władze niemieckie spodziewają się, że wdrożenie przedmiotowego środka spowoduje zmniejszenie wpływów z podatków o 30 mln EUR rocznie.

2.2. Beneficjenci środków

- (8) Beneficjentami trzech środków podatkowych przewidzianych w MoRaKG są spółki kapitału podwyższonego ryzyka, przedsiębiorstwa docelowe w rozumieniu MoRaKG oraz inwestorzy prywatni, zazwyczaj zamożni inwestorzy prywatni (zwani dalej „aniołami biznesu”). Odbywa się w to następujący sposób:

	Środek w zakresie podatku od działalności gospodarczej	Zwolnienie z zakazu przenoszenia strat na następny rok	Ulga od podatku dochodowego
Spółki kapitału podwyższonego ryzyka	Bezpośrednio	Pośrednio	Nie
Przedsiębiorstwa docelowe	Nie	Bezpośrednio	Pośrednio
Inwestorzy prywatni	Nie	Nie	Bezpośrednio

- (9) Spółki kapitału podwyższonego ryzyka są to spółki uznane za takie przez federalny urząd nadzoru finansowego (BaFin), które nie mogą być jednocześnie zarejestrowane jako kapitałowe spółki inwestycyjne⁽³⁾. Ponadto uznanie za spółkę kapitału podwyższonego ryzyka wymaga spełnienia następujących warunków:

- zgodnie ze statutem spółki kapitału podwyższonego ryzyka przedmiotem działalności przedsiębiorstwa musi być nabywanie, posiadanie, zarządzanie oraz sprzedaż udziałów podwyższonego ryzyka. 70 % wszystkich aktywów zarządzanych przez spółkę kapitału podwyższonego ryzyka muszą stanowić udziały kapitałowe w przedsiębiorstwach docelowych,
- siedziba oraz zarząd spółki kapitału podwyższonego ryzyka muszą znajdować się na terenie Niemiec,
- kapitał zakładowy spółki kapitału podwyższonego ryzyka lub wkłady udziałowców spółki zgodnie z umową spółki muszą mieć wartość co najmniej 1 mln EUR,

⁽³⁾ Kapitałowe spółki inwestycyjne są wpisywane do rejestru przedsiębiorstw przez właściwy najwyższy organ kraju związkowego. Do rejestru mogą zostać wpisane wszystkie rodzaje prywatnych spółek kapitałowych.

- spółka kapitału podwyższonego ryzyka musi posiadać co najmniej dwóch kierowników, odznaczających się rzetelnością i kompetencją zawodową umożliwiającą im kierowanie spółką kapitału podwyższonego ryzyka.

- (10) Przedsiębiorstwa docelowe muszą być spółkami kapitałowymi. Ponadto niezbędne jest spełnienie następujących warunków:

- siedziba i zarząd przedsiębiorstwa muszą znajdować się w państwie będącym stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym,

- w chwili nabycia przez spółkę kapitału podwyższonego ryzyka majątek własny przedsiębiorstwa docelowego nie może przekraczać kwoty 20 mln EUR,

- przedsiębiorstwo docelowe może zostać utworzone nie wcześniej niż dziesięć lat przed momentem nabycia przez spółkę kapitału podwyższonego ryzyka,

- w momencie nabycia przez spółkę kapitału podwyższonego ryzyka żadne papiery wartościowe przedsiębiorstwa docelowego nie mogą być dopuszczone do obrotu na rynku zorganizowanym lub rynku równoważnym, ani też włączone w tego rodzaju obrót.

- (11) Środek nie zawiera żadnych informacji dotyczących definicji przedsiębiorstwa docelowego w odniesieniu do definicji przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji⁽⁴⁾.

2.3. Podatek od działalności gospodarczej

2.3.1. Informacje dodatkowe

- (12) Podatek od działalności gospodarczej jest pobierany w Niemczech przez właściwe organy samorządu terytorialnego i dotyczy działalności gospodarczej prowadzonej przez podmiot na obszarze danej gminy. Powyższe opiera się na założeniu, że podmioty gospodarcze powinny uczestniczyć w kosztach utrzymania lokalnej infrastruktury, z której korzystają. Podatek od działalności gospodarczej stosuje się do wszystkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w rozumieniu prawodawstwa regulującego zasady podatku od działalności gospodarczej oraz podatku dochodowego, niezależnie od formy prawnej tych podmiotów. W przypadku spółek kapitałowych przyjmuje się zasadniczo, że podmioty te prowadzą działalność gospodarczą. W przypadku spółek osobowych dokonuje się natomiast rozróżnienia w zależności od rodzaju działalności: przedsiębiorstwa występujące w formie prawnej spółki osobowej, których działalność dotyczy wyłącznie zarządzania kapitałem, nie podlegają podatkowi od działalności gospodarczej. Natomiast na spółkach osobowych prowadzących działalność handlową ciąży obowiązek uiszczenia przedmiotowego podatku.

⁽⁴⁾ Wytuczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2).

(13) Federalne Ministerstwo Finansów wydało wskazówki⁽⁵⁾ (zwane dalej „wskazówkami z 2003 r.”) dotyczące rozróżnienia pomiędzy działalnością funduszy podwyższonego ryzyka i funduszy *private equity* obejmującą zarządzanie kapitałem a działalnością komercyjną. Zgodnie z powyższymi wskazówkami fundusze kapitału podwyższonego ryzyka/fundusze *private equity* podlegają podatkowi od działalności gospodarczej, jeżeli działalność prowadzona przez te podmioty zostanie uznana za działalność komercyjną. W przypadku gdy spółki te zajmują się jedynie zarządzaniem kapitałem, nie są one objęte podatkiem od działalności gospodarczej. Wskazówki z 2003 r. opierają się na wyroku Federalnego Trybunału Finansowego (BFH) z dnia 25 lipca 2001 r.⁽⁶⁾ Zgodnie z powyższym wyrokiem przyjmuje się, że fundusze kapitału podwyższonego ryzyka/fundusze *private equity* nie prowadzą działalności komercyjnej w przypadku spełnienia następujących warunków:

- niekorzystanie z kredytów bankowych/nieprzejmowanie zabezpieczeń,
- brak rozbudowanej organizacji własnej służącej do zarządzania aktywami funduszu, działalność biurowa nie może przekraczać zakresu normalnego dla dużego majątku prywatnego⁽⁷⁾,
- brak wykorzystania rynku za pomocą doświadczenia zawodowego,
- nieoferowanie usług dla ogółu społeczeństwa/brak działalności prowadzonej na własny rachunek,
- brak udziałów krótkoterminowych,
- brak reinwestowania przychodów osiągniętych ze sprzedaży,
- nieprowadzenie własnej działalności gospodarczej w spółkach portfelowych,
- brak charakteru działalności komercyjnej lub „infekcji” komercyjnej⁽⁸⁾.

(14) Powyższe kryteria mają przede wszystkim na celu doprecyzowanie ustanowionego w niemieckim prawie podatkowym rozróżnienia pomiędzy działalnością komercyjną i niekomercyjną prowadzoną przez fundusze kapitału podwyższonego ryzyka/fundusze *private equity*. Zarzą-

danie kapitałem uznaje się za działalność niekomercyjną. Rozróżnienie pomiędzy działalnością komercyjną a niekomercyjną stanowi przedmiot licznych wyroków sądowych, w tym między innymi wyroków Federalnego Trybunału Finansowego. Ogólnie rzecz biorąc, uznaje się, że fundusze kapitału podwyższonego ryzyka/fundusze *private equity* prowadzą działalność komercyjną, jeżeli handel aktywami (krótki okres pomiędzy nabyciem i sprzedażą aktywów, takich jak papiery wartościowe) stanowi istotną część ich działalności⁽⁹⁾.

2.3.2. Wyjaśnienia dotyczące podatku od działalności gospodarczej zawarte w MoRaKG

- (15) Jak wynika ze zgłoszenia, artykuł 1 § 19 MoRaKG zawiera jedynie „wyjaśnienie” wskazówek z 2003 r. Ponadto nie istnieją rzekomo żadne istotne rozbieżności pomiędzy ustawą a tekstem wskazówek.
- (16) Zgodnie z powyższym spółki kapitału podwyższonego ryzyka posiadające formę prawną spółki osobowej, których działalność obejmuje wyłącznie nabywanie, posiadanie, zarządzanie oraz sprzedaż udziałów podwyższonego ryzyka i które posiadają wyłącznie udziały w spółkach kapitałowych, są z punktu widzenia prawa podatkowego uznawane za podmioty prowadzące działalność w zakresie zarządzania aktywami. Spółki kapitału podwyższonego ryzyka nie prowadzą zatem działalności w zakresie zarządzania aktywami, w szczególności wówczas, gdy realizują poniższe lub równoważne czynności:
- szybka sprzedaż udziałów podwyższonego ryzyka oraz innych udziałów w spółkach, których siedziba i zarząd znajdują się w państwie będącym stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
 - realizacja transakcji z wykorzystaniem instrumentów rynku pieniężnego⁽¹⁰⁾; realizacja transakcji z wykorzystaniem środków bankowych zdeponowanych w instytucjach kredytowych, których siedziba znajduje się w państwie będącym stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym; realizacja transakcji z wykorzystaniem jednostek uczestnictwa⁽¹¹⁾,

⁽⁵⁾ Einkommensteuerliche Behandlung von Venture Capital und Private Equity Fonds; Abgrenzung der privaten Vermögensverwaltung vom Gewerbebetrieb (Opodatkowanie podatkiem dochodowym funduszy kapitału podwyższonego ryzyka oraz funduszy *private equity*; rozróżnienie pomiędzy zarządzaniem kapitałem prywatnym a działalnością gospodarczą); pismo Federalnego Ministerstwa Finansów z dnia 20 listopada 2003 r., Bundessteuerblatt 2004, część I, nr 1, s. 40.

⁽⁶⁾ Bundessteuerblatt II 2001, s. 809.

⁽⁷⁾ Fundusz nie może posiadać rozbudowanej organizacji służącej do zarządzania aktywami. Może natomiast prowadzić własne biuro, jeżeli działalność biurowa nie przekracza zakresu normalnego dla dużego majątku prywatnego.

⁽⁸⁾ „Infekcja” komercyjna zwana również przekwalifikowaniem wpływu ma miejsce na przykład wówczas, gdy podmiot, w odniesieniu do którego nie stosuje się obowiązku w podatku od działalności gospodarczej, podejmuje dodatkowo działalność gospodarczą. W takim przypadku działalność tego rodzaju wpływa na cały podmiot, który zostaje objęty podatkiem od działalności gospodarczej nawet wówczas, gdy działalność gospodarcza stanowi jedynie niewielką część prowadzonej przez ten podmiot działalności.

⁽⁹⁾ Działalność gospodarcza jest definiowana jako stała działalność, prowadzona na własny rachunek, podejmowana w celu osiągnięcia zysków (nie z zamiłowania), która stanowi udział w ogólnym obrocie gospodarczym (wykraczająca poza usługi świadczone na rzecz członków rodziny i przyjaciół) i nie jest uznawana za działalność rolniczą lub wykonywanie wolnego zawodu (takiego jak prawnik, lekarz, artysta lub nauczyciel akademicki). Zarządzanie aktywami definiuje się jako działalność mającą na celu pomnażanie majątku w oparciu o posiadane aktywa, przy czym wykorzystywanie aktywów w formie zmiany ich struktury nie może stanowić najważniejszego elementu tego rodzaju działalności. Uznanie określonej działalności za działalność gospodarczą lub działalność w zakresie zarządzania aktywami jest szczególnie istotne w przypadku inwestycji w papiery wartościowe oraz nieruchomości. W przypadku uzyskania przychodów wszystkie zyski ze sprzedaży są objęte podatkiem i podlegają jednocześnie podatkowi od działalności gospodarczej. W przypadku zarządzania aktywami przychody pochodzące z różnych źródeł podlegają opodatkowaniu, ale w określonych okolicznościach sprzedaż aktywów nie powoduje powstania obowiązku podatkowego w odniesieniu do zysków uzyskanych z tytułu tej sprzedaży (nie stosuje się również w takim przypadku podatku od działalności gospodarczej).

⁽¹⁰⁾ W rozumieniu § 48 ustawy o inwestycjach (niem. *Investmentgesetz*).

⁽¹¹⁾ W rozumieniu § 50 ustawy o inwestycjach (niem. *Investmentgesetz*).

- prowadzenie działalności doradczej na rzecz spółek cywilnych, w których spółka kapitału podwyższonego ryzyka posiada udziały, udzielanie pożyczek oraz gwarancji przedsiębiorstwom docelowym, w których spółka kapitału podwyższonego ryzyka posiada udziały, a także zaciąganie kredytów oraz emisja papierów wartościowych uprawniających do udziału w zysku i certyfikatów dłużnych,
 - ponowne inwestowanie zysków ze sprzedaży udziałów podwyższonego ryzyka oraz innych udziałów w spółkach, których siedziba i zarząd znajdują się w państwie będącym stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
 - wykorzystanie rynku za pomocą doświadczenia zawodowego.
- (17) Ponadto zgodnie z cytowanym przepisem, zakup i utrzymanie pomieszczeń biurowych oraz organizacji przedsiębiorstwa dla celów rozpoczęcia działalności w zakresie zarządzania aktywami nie jest w tym przypadku istotne. Czynności określone w motywie 16 nie mogą być jednak realizowane przez spółkę zależną, której wszystkie udziały posiada spółka kapitału podwyższonego ryzyka.

2.4. Przeniesienie strat

2.4.1. Wprowadzenie

- (18) Przedsiębiorstwo może zazwyczaj przenieść straty poniesione w danym roku gospodarczym na kolejne lata, czyli z rozliczyć straty łącznie z zyskami osiągniętymi w kolejnych latach gospodarczych. Przeniesienie strat pozwala na uwzględnienie strat na przestrzeni całego cyklu życiowego przedsiębiorstwa. Stwarza to jednak również możliwość popełnienia nadużyć związanych z tzw. spółkami fasadowymi. Spółki te stanowią przedmiot sprzedaży, pomimo że nie prowadzą działalności gospodarczej, ponieważ poniesione przez nie straty stanowią dla inwestora pewną określoną, realną wartość. Nabywca tego rodzaju spółki fasadowej, która dokonała przeniesienia strat, odnosi korzyść związaną z faktem, że jego przyszłe zyski podlegające opodatkowaniu zostaną rozliczone wraz z przedmiotowymi stratami spółki, w związku z czym na nabywcę nałożony zostanie niższy podatek zgodnie z obowiązującą stawką podatkową.
- (19) Władze niemieckie w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych (niem. *Körperschaftsteuergesetz*, KStG) przewidziały środki mające na celu zapobieganie nadużyciom związanym z handlem stratami. Ustawa o kontynuacji reformy podatku dochodowego od osób prawnych z 1997 r. (niem. *Gesetz zur Fortsetzung der Unternehmenssteuerreform*) wprowadziła zakaz handlu stratami przy wykorzystaniu spółek fasadowych. Ustawą o kontynuacji reformy podatku dochodowego od osób prawnych z 2008 r. (niem. *Unternehmenssteuerreformgesetz*) władze niemieckie zaostrzyły środki mające na celu zapobieganie nadużyciom. Przepisy ustawy stosuje się do wszelkich zmian dotyczących bezpośredniego lub pośredniego udziału w spółce o wartości wyższej niż 25 % w okresie pięciu lat. KStG przewiduje możliwość

proporcjonalnego odliczenia straty w przypadku gdy w okresie pięciu lat przekazane zostanie inwestorowi ponad 25 % subskrybowanego kapitału, praw członkowskich, praw do współdecydowania lub praw głosu. Niewykorzystane straty nie mogą natomiast zostać w całości odliczone, jeżeli w okresie pięciu lat przekazane zostanie inwestorowi ponad 50 % subskrybowanego kapitału lub też 50 % wyżej wymienionych praw.

2.4.2. MoRaKG

- (20) Ustawa MoRaKG spowodowałaby złagodzenie przepisów dotyczących przenoszenia strat przez przedsiębiorstwa docelowe nabyte przez spółki kapitału podwyższonego ryzyka, ponieważ przepisy ustawy umożliwiają przedsiębiorstwom docelowym, których struktura własnościowa uległa znaczącym zmianom, przeniesienie strat, które normalnie, zgodnie z ogólnie obowiązującą zasadą, nie mogłyby zostać uwzględnione.
- (21) Zgodnie z art. 4 MoRaKG w przypadku bezpośredniego nabycia udziałów w przedsiębiorstwie docelowym przez spółkę kapitału podwyższonego ryzyka straty przedsiębiorstwa docelowego mogą być w dalszym ciągu odliczone, jeżeli nabycie udziałów dotyczy cichych rezerw podlegającego obowiązkowi podatkowemu krajowego majątku przedsiębiorstwa docelowego. To samo dotyczy przypadku bezpośredniego nabycia udziałów w przedsiębiorstwie docelowym spółki kapitału podwyższonego ryzyka przez inwestora, który nie jest spółką kapitału podwyższonego ryzyka, jeżeli:

- kapitał własny przedsiębiorstwa docelowego w momencie nabycia udziału nie przekracza wartości 20 mln EUR, lub
- kapitał własny przedsiębiorstwa docelowego w momencie nabycia udziału nie przekracza wartości 100 mln EUR, a zwiększenie kapitału własnego wykraczające poza kwotę 20 mln EUR wynika z nadwyżek rocznych z tytułu sprzedaży, uzyskanych w poprzednich czterech lat obrotowych,
- okres pomiędzy nabyciem a sprzedażą przez spółkę kapitału podwyższonego ryzyka udziału w przedsiębiorstwie docelowym wynosi co najmniej cztery lata.

- (22) Zgodnie z przepisami ustawy o podatku dochodowym (niem. *Einkommensteuergesetz*) w roku nabycia udziału istnieje możliwość odliczenia jednej piątej wartości straty podlegającej odliczeniu w ramach prawa do odliczenia strat; w kolejnych czterech latach wysokość tej kwoty ulega zwiększeniu o kolejną jedną piątą wartości straty podlegającej odliczeniu.

2.5. Ulgi podatkowe dla inwestorów prywatnych

2.5.1. Wprowadzenie

- (23) MoRaKG, poprzez wprowadzenie ulg podatkowych w odniesieniu do zysków z inwestycji, ma zachęcić inwestorów prywatnych, takich jak na przykład „anioły biznesu”, do zwiększenia poziomu inwestycji w przedsiębiorstwa docelowe.

- (24) Zgodnie z art. 1 § 20 MoRaKG zyski ze sprzedaży udziałów w przedsiębiorstwie docelowym są rozdzielane proporcjonalnie pomiędzy inwestorów, w zależności od ilości posiadanych udziałów. Ustalona w ten sposób kwota stanowi podstawę do obliczenia wymiaru podatku dochodowego obowiązującego dla inwestorów prywatnych/„aniołów biznesu”.
- (25) Ulga podatkowa jest stosowana wyłącznie w przypadku uzyskania zysków ze sprzedaży. Inwestorzy prywatni/„anioły biznesu” muszą przy tym posiadać w okresie ostatnich pięciu lat od 3 % do 25 % udziałów w przedsiębiorstwie docelowym. Maksymalny okres posiadania udziałów nie może być natomiast dłuższy niż 10 lat. W związku z ustaleniem maksymalnej wysokości udziałów na poziomie 25 % maksymalna wysokość zysku zwolnionego od podatku wynosi dla każdego inwestora prywatnego/„anioła biznesu” 50 000 EUR dla każdej inwestycji (200 000 EUR pomnożone przez 0,25). W związku z tym, według obliczeń władz niemieckich, maksymalna wysokość ulgi podatkowej dla inwestorów prywatnych/„aniołów biznesu” kształtuje się na poziomie 22 500 EUR. W przypadku zysku przekraczającego wartość 800 000 EUR dla jednej inwestycji wysokość ulgi podatkowej ulega proporcjonalnemu zmniejszeniu w taki sposób, że ulga w ogóle nie jest stosowana w odniesieniu do zysku o łącznej wartości 1 mln EUR lub wyższego.

3. WĄTPLIWOŚCI WYRAŻONE W DECYZJI W SPRAWIE WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

- (26) Jak wspomniano w motywie 3, w dniu 28 stycznia 2009 r. Komisja wydała decyzję w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego (zwaną dalej „decyzją w sprawie wszczęcia postępowania”). W decyzji tej Komisja wyraziła wstępnie pogląd, że wszystkie trzy środki stanowią pomoc państwa.

3.1. Istnienie pomocy państwa w przypadku środka dotyczącego podatku od działalności gospodarczej

- (27) Po dokonaniu porównania treści wskazówek z 2003 r. z „wyjaśnieniem” zawartym w MoRaKG Komisja wyraziła wątpliwości odnośnie do oświadczenia władz niemieckich, zgodnie z którym MoRaKG stanowi jedynie doprecyzowanie wskazówek z 2003 r. w ramach przepisów ustawowych. Wydaje się bowiem, że ustawa przewiduje w istocie pewnego rodzaju uprzywilejowanie podatkowe dla nowoutworzonej, specjalnej kategorii spółek kapitału podwyższonego ryzyka, zdefiniowanych w treści przedmiotowej ustawy. Komisja odniosła wrażenie, że treść „wyjaśnienia” odbiega od treści wskazówek z 2003 r. i przewiduje łagodniejsze kryteria zwolnienia z podatku od działalności gospodarczej dla określonych spółek kapitału podwyższonego ryzyka.
- (28) W związku z powyższymi wątpliwościami Komisja uważa, że zastosowanie środka dotyczącego podatku od działalności gospodarczej spowodowałoby uprzywilejowanie określonych spółek kapitału podwyższonego ryzyka wobec innych spółek inwestycyjnych, prowadzących taką samą lub równoważną działalność. Ponadto wskutek wspomnianego wyżej zwolnienia od podatku od działalności gospodarczej, roczne wpływy z podatków zmniejszyłyby się o ok. 90 mln EUR. Powy-

ższe może oznaczać, że MoRaKG nie stanowi jedynie „wyjaśnienia” do wskazówek z 2003 r.

3.2. Istnienie pomocy państwa w przypadku środka dotyczącego przeniesienia strat

- (29) Zasadniczo władze niemieckie nie wykluczyły możliwości, że środek dotyczący przeniesienia strat ma charakter selektywny i w związku z tym stawia w uprzywilejowanej pozycji przedsiębiorstwa docelowe oraz spółki kapitału podwyższonego ryzyka. Władze niemieckie stwierdziły jednak, że jest to uzasadnione charakterem oraz logiką niemieckiego systemu podatkowego. Ponieważ wprowadzone w 2008 r. ogólne ograniczenie dotyczące wykorzystania strat podatkowych jest zdaniem władz niemieckich szczególnie dotkliwe dla rynku kapitału podwyższonego ryzyka, możliwość przeniesienia strat powinna zostać na tym rynku w dalszym ciągu utrzymana. W związku z powyższym zdaniem władz niemieckich przedmiotowy środek spełnia kryteria określone w komunikacie Komisji w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do środków związanych z bezpośrednim opodatkowaniem przedsiębiorstw⁽¹²⁾ (zwanego dalej „komunikatem Komisji w sprawie opodatkowania przedsiębiorstw”).
- (30) Komisja zwraca jednak uwagę na fakt, że inne spółki inwestycyjne (tj. spółki nie objęte definicją terminu spółki kapitału podwyższonego ryzyka), nie mogą zostać wyłączone ze zwolnień podatkowych, jeżeli uzasadnieniem dla wdrożenia przedmiotowego środka jest charakter oraz logika niemieckiego systemu podatkowego. Istnieje bowiem możliwość, że również inne spółki inwestycyjne będą inwestowały w przedsiębiorstwa docelowe i w związku z tym powinny one uzyskać prawo do wykorzystania strat wykazanych przez te przedsiębiorstwa. W przedmiotowym przypadku sytuacja taka nie ma jednak miejsca, ponieważ przedsiębiorstwa docelowe, których udziały posiadają inne spółki inwestycyjne, mogą dokonać przeniesienia strat wyłącznie wówczas, jeżeli spółki te nabyły swoje udziały od spółki kapitału podwyższonego ryzyka zgodnie z warunkami określonymi w motywie 21.
- (31) Ponadto władze niemieckie stwierdziły, że przedmiotowy środek nie wpływa na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi w rozumieniu art. 87 ust. 1 traktatu WE, ponieważ realizuje „wewnętrzny” cel, zgodny z komunikatem Komisji w sprawie opodatkowania przedsiębiorstw. Środek ten stanowi zatem jedynie odstępstwo od bardzo ściśle określonej zasady, która nie ma odpowiednika w żadnym państwie członkowskim. W związku z tym przedmiotowy środek nie może wywoływać transgranicznych skutków dla konkurencji lub wymiany handlowej.
- (32) Komisja stwierdza jednak, że beneficjenci środka mogą uczestniczyć w wymianie handlowej z innymi państwami członkowskimi, w związku z czym środek ten może mieć również wpływ na wymianę handlową. Ponadto zdaniem Komisji przy badaniu kwestii, czy środek podatkowy wiąże się korzyścią selektywną dla określonych przedsiębiorstw, należy uwzględnić ogólny system obowiązujący w danym państwie członkowskim. Przepisy obowiązujące w innych państwach członkowskich nie mają w tym przypadku właściwie żadnego znaczenia.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 384 z 10.12.1998, s. 3.

3.3. Istnienie pomocy państwa w przypadku ulg podatkowych dla prywatnych inwestorów

- (33) Władze niemieckie wyjaśniły, że przedmiotowy środek nie stanowi pomocy państwa, ponieważ jego beneficjentem są osoby fizyczne. Ponieważ jednak wdrożenie środka może spowodować, że inwestycje w określone przedsiębiorstwa – przedsiębiorstwa docelowe – staną się dla inwestorów bardziej atrakcyjne, to określone przedsiębiorstwa (przedsiębiorstwa docelowe) mogą zostać w ten sposób uprzywilejowane⁽¹³⁾.
- (34) W związku z powyższym Komisja uznała, że kryteria „korzyści” oraz „selektywności” zostały w tym przypadku spełnione. Ponadto wdrożenie przedmiotowego środka oznaczałoby zmniejszenie rocznych wpływów z podatków o ok. 30 mln EUR.

3.4. Zgodność z wytycznymi wspólnotowymi w sprawie pomocy państwa na wspieranie inwestycji kapitału podwyższonego ryzyka w małych i średnich przedsiębiorstwach

- (35) Komisja wyraziła wątpliwość, czy przedmiotowe środki są zgodne z Wytycznymi wspólnotowymi w sprawie pomocy państwa na wspieranie inwestycji kapitału podwyższonego ryzyka w małych i średnich przedsiębiorstwach (zwanymi dalej „wytycznymi w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka”)⁽¹⁴⁾, ponieważ zgodnie z powyższymi wytycznymi pomoc państwa w formie kapitału podwyższonego ryzyka nie może zostać przyznana dużym przedsiębiorstwom⁽¹⁵⁾, przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji ani przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w przemyśle stoczniowym, węgla i stali. W przedmiotowym przypadku z pomocy tej mogą jednak skorzystać również przedsiębiorstwa należące do wyżej wymienionych grup przedsiębiorstw. W związku z tym definicja zakresu stosowania środków (w odniesieniu do beneficjentów) nie jest zgodna z wytycznymi w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka.
- (36) Ponadto zgodnie z sekcją 4.3 wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka pomoc państwa musi być ukierunkowana na konkretną nieprawidłowość w funkcjonowaniu rynku, której istnienie zostało dostatecznie udokumentowane. Władze niemieckie nie przedstawiły tego rodzaju dowodów.
- (37) Dodatkowo Komisja wyraziła wątpliwość, czy spełnione są inne warunki określone w sekcji 4 wytycznych

⁽¹³⁾ Trybunał potwierdził, że fakt przyznania ulg podatkowych na rzecz osób prywatnych inwestujących w określone przedsiębiorstwa, może stanowić pomoc państwa (zob. Sprawa C-156/98, *Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji*, Rec. [2000], s. I-6857).

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 194 z 18.8.2006, s. 2.

⁽¹⁵⁾ Zawarta w MoRaKG definicja pojęcia przedsiębiorstwa docelowego nie jest taka sama jak definicja wspólnotowa MŚP. Na przykład w odniesieniu do warunku stanowiącego, że w chwili nabycia przez spółkę kapitału podwyższonego ryzyka majątek własny przedsiębiorstwa docelowego nie może przekraczać kwoty 20 mln EUR, Komisja stwierdza, co następuje: Suma bilansowa składa się z sumy kapitału własnego oraz zobowiązań przedsiębiorstwa. Zwykle wartość zobowiązań jest wyraźnie wyższa niż wartość kapitału własnego. W związku z tym pułap 43 mln EUR, obowiązujący jako suma bilansowa dla MŚP, może zostać bardzo łatwo przekroczony przez przedsiębiorstwo docelowe. Ponadto definicja przedsiębiorstwa docelowego nie określa, że ilość zatrudnionych pracowników nie może przekraczać 250, a obroty nie mogą być wyższe niż 50 mln EUR.

w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka. Komisja uważa również, że ograniczenie zastosowania ulgi podatkowej do spółek kapitału podwyższonego ryzyka inwestujących w przedsiębiorstwa docelowe wydaje się być sprzeczne z deklarowanym celem środka, jakim jest ułatwienie dostępu do kapitału podwyższonego ryzyka wszystkim przedsiębiorstwom, które potrzebują tego rodzaju kapitału. Młode innowacyjne przedsiębiorstwa, które potrzebują kapitału podwyższonego ryzyka, wybierają bowiem raczej inną formę prawną niż spółka kapitałowa. Młode innowacyjne przedsiębiorstwa prowadzące działalność w formie spółki osobowej nie mogłyby natomiast zostać beneficjentami przedmiotowego środka.

3.5. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- (38) Komisja wyraziła wątpliwość, czy przedmiotowe środki są zgodne ze wspólnym rynkiem. Jedynie przedsiębiorstwa, których siedziba i zarząd znajdują się na terenie Niemiec mogą być uznane za spółkę kapitału podwyższonego ryzyka. Wydaje się zatem, iż określone przedsiębiorstwa – w szczególności oddziały/zakłady oraz spółki zależne należące do przedsiębiorstw wspólnotowych oraz przedsiębiorstw z EOG, nieposiadających siedziby na terenie Niemiec, nie kwalifikują się do uzyskania pomocy. Powyższy warunek może zatem stanowić ograniczenie prawa do swobody przedsiębiorczości w rozumieniu art. 43 traktatu WE.
- (39) Władze niemieckie twierdzą, że przedsiębiorstwa nieposiadające siedziby na terenie Niemiec nie są objęte kontrolą BaFin i mogą w związku z tym osiągnąć nieuczciwą przewagę konkurencyjną w stosunku do niemieckich spółek kapitału podwyższonego ryzyka. Komisja wyraziła jednak wątpliwość, czy rzeczywiście nie istnieją inne możliwości nadzorowania działalności zakładów należących do zagranicznych przedsiębiorstw zarejestrowanych na terenie Niemiec i *de facto* konkurujących ze spółkami kapitału podwyższonego ryzyka. W związku z powyższym Komisja uznała, iż nie istnieje żadne uzasadnienie dla wyłączenia wyżej wymienionych przedsiębiorstw z zakresu stosowania przedmiotowej regulacji prawnej. Z uwagi na powyższe Komisja ma zatem wątpliwości, czy przedmiotowe środki mogą zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem.

4. UWAGI WŁADZ NIEMIECKICH DO DECYZJI W SPRAWIE WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

- (40) Pismem z dnia 3 marca 2009 r. władze niemieckie przesyłały uwagi do decyzji Komisji w sprawie wszczęcia postępowania zgodnie z art. 88 ust. 2 traktatu WE. Uwagi odnoszą się do wszystkich trzech środków. Władze niemieckie wyraziły ponownie opinię, że przedmiotowe środki nie stanowią pomocy państwa.

4.1. Środek dotyczący podatku od działalności gospodarczej

- (41) Władze niemieckie potwierdziły swój pogląd, iż środek dotyczący podatku od działalności gospodarczej nie przewiduje zwolnienia od podatku od działalności gospodarczej, a jedynie ma na celu dokonanie rozróżnienia pomiędzy działalnością gospodarczą a działalnością w zakresie zarządzania aktywami. W związku z tym środek ten ma jedynie deklaracyjny charakter. Oceny,

czy spółka kapitału podwyższonego ryzyka prowadzi działalność gospodarczą czy też działalność w zakresie zarządzania aktywami, dokonuje się ostatecznie w oparciu o orzecznictwo niemieckiego sądu najwyższego, streszczone we wskazówkach z 2003 r.

- (42) W odniesieniu do spodziewanego, szacowanego na 90 mln EUR, spadku wpływów z podatków władze niemieckie twierdzą, że wyjaśnienie zawarte w MoRaKG spowoduje zmniejszenie liczby „pechowych” umów, w ramach których podatki stają się wymagalne jedynie ze względu na tego rodzaju „pechowe” zapisy w umowie.

4.2. Środek dotyczący przeniesienia strat

- (43) Władze niemieckie potwierdziły swój pogląd, iż przepisy dotyczące odliczania strat podatkowych na poziomie przedsiębiorstwa docelowego znajdują uzasadnienie w charakterystyce i logice systemu podatkowego nawet wówczas, gdy spółki inwestycyjne nieobjęte definicją zawartą w MoRaKG inwestują w przedsiębiorstwa docelowe.
- (44) W opinii władz niemieckich prawodawca może – w ramach przysługującej mu swobody legislacyjnej – dokonać rozróżnienia pomiędzy spółkami kapitału podwyższonego ryzyka a innymi spółkami inwestycyjnymi, ponieważ istnieją obiektywne różnice pomiędzy spółką kapitału podwyższonego ryzyka a innymi spółkami inwestycyjnymi. W związku z powyższym, zgodnie z punktem 24 komunikatu Komisji w sprawie opodatkowania przedsiębiorstw, uzasadnione jest odmienne traktowanie obu grup przedsiębiorstw.
- (45) Ponadto zdaniem władz niemieckich, spółki kapitału podwyższonego ryzyka znajdują się w szczególnej sytuacji. Z uwagi na fakt, iż typową cechą tych spółek jest inwestowanie w przedsiębiorstwa docelowe dokonujące przeniesienia strat, drugi środek nie stanowi pomocy państwa, ale pełni jedynie funkcję regulacji mającej na celu zrekomensowanie niedogodności wynikających z obecnego systemu, obowiązującego dla rynku kapitału podwyższonego ryzyka.

4.3. Ulgi podatkowe dla inwestorów prywatnych

- (46) Zdaniem władz niemieckich środek dotyczący ulg podatkowych nie wpływa w żaden istotny sposób na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, szczególnie ze względu na fakt, że wysokość ulgi podatkowej przysługującej jednemu inwestorowi została ograniczona do kwoty 22 500 EUR. Ponadto przedmiotowy środek stosuje się w jednakowym stopniu w odniesieniu do przedsiębiorstw docelowych posiadających siedzibę na terenie innego państwa członkowskiego i nie dokonuje się rozróżnienia pomiędzy niemieckimi przedsiębiorstwami docelowymi a przedsiębiorstwami docelowymi pochodzącymi z innych państw członkowskich.
- (47) Władze niemieckie wyjaśniają również, że bezpośrednimi beneficjentami środka są osoby fizyczne, w odniesieniu do których nie stosuje się przepisów dotyczących pomocy państwa. Ponadto z uwagi na szczególną strukturę środka, przedsiębiorstwa docelowe nie uzyskują

korzyści, którą można by w jakikolwiek sposób określić ilościowo. Oznacza to, że przedmiotowy środek nie ma charakteru pomocy państwa.

- (48) Z informacji przedstawionych przez władze niemieckie wynika, że ulga podatkowa nie jest bezpośrednio związana z inwestycją, lecz ze sprzedażą udziałów w przedsiębiorstwie docelowym.

4.4. Naruszenie zasady swobody przedsiębiorczości

- (49) W opinii władz niemieckich MoRaKG nie narusza zasady swobody przedsiębiorczości określonej w art. 43 traktatu WE, ponieważ ograniczenie swobody przedsiębiorczości jest uzasadnione faktem, iż wymóg posiadania siedziby na terenie określonego państwa stanowi jedyną możliwość zapewnienia, że przestrzegane będą określone przepisami prawa warunki.

5. UWAGI OSÓB TRZECICH

- (50) Pismami z dnia 9 kwietnia 2009 r. (Bundesverband Deutscher Kapitalbeteiligungsgesellschaften – German Private Equity and Venture Capital Association e.V. (BVK)) i 14 kwietnia 2009 r. (Biotechnologie-Industrie-Organisation Deutschland e.V. (BIO) oraz Business Angels Network Deutschland e.V. (BAND)) trzy zainteresowane strony przekazały swoje uwagi do decyzji w sprawie wszczęcia postępowania.

5.1. Uwagi osób trzecich odnośnie do podatku od działalności gospodarczej

- (51) Zdaniem BVK wprowadzenie w treści MoRaKG kryteriów prawnych mających na celu uznanie z punktu widzenia prawa podatkowego spółki kapitału podwyższonego ryzyka za podmiot prowadzący działalność w zakresie zarządzania kapitałem nie oznacza, że spółce kapitału podwyższonego ryzyka przyznano przywilej podatkowy. BVK uważa, że MoRaKG przyczynia się raczej do dalszego wzrostu niepewności w sektorze.
- (52) W opinii BVK „wyjaśnienie” zawarte w MoRaKG nie jest mniej rygorystyczne niż wskazówki z 2003 r. Komisja ds. Finansów niemieckiego Bundestagu (niem. Finanzausschuss des deutschen Bundestages) uznała bowiem, że wskazówki z 2003 r. powinny być w dalszym ciągu stosowane jako uzupełnienie MoRaKG⁽¹⁶⁾. Oznacza to, że ogólne stwierdzenia zawarte w art. 1 § 19 MoRaKG należy skonkretyzować w oparciu o treść wskazówek z 2003 r. W efekcie stosowania tego rodzaju niezadawalającej techniki ustawodawczej kryteria określone we wskazówkach z 2003 r. będą obowiązywały również w odniesieniu do spółek kapitału podwyższonego ryzyka. W związku z tym BVK nie może zrozumieć, dlaczego rząd federalny oszacował spadek wpływów z podatków na kwotę 90 mln EUR.
- (53) BVK opowiada się zdecydowanie za wprowadzeniem jednolitych warunków ramowych w odniesieniu do krajowych i zagranicznych spółek *private equity* – w szczególności pochodzących z innych państw członkowskich Unii Europejskiej – a także w odniesieniu do podmiotów z kraju i zagranicy inwestujących w te spółki.

⁽¹⁶⁾ Zob. stanowisko Komisji ds. Finansów niemieckiego Bundestagu – Publikacja Bundestagu nr 16/9829, s. 5 i nast.: „w związku z tym w celu interpretacji przepisów ustawy stosuje się uzupełniająco dotychczas obowiązujący akt administracyjny”.

- (54) MoRaKG nie przewiduje zdaniem BIO, że spółki kapitału podwyższonego ryzyka zostaną w sposób uprzywilejowany zwolnione z podatku od działalności gospodarczej. Celem MoRaKG natomiast jest utrwalenie praktyki stosowanej już w oparciu o wskazówki z 2003 r. Zgodnie z tą praktyką fundusze prowadzące działalność w zakresie zarządzania aktywami są zwolnione z podatku od działalności gospodarczej.

5.2. Uwagi osób trzecich do środka dotyczącego przeniesienia wartości

- (55) Zdaniem BVK niemiecki prawodawca powinien traktować krajowe i zagraniczne fundusze kapitału podwyższonego ryzyka i spółki *private equity* w taki sam sposób jak spółki kapitału podwyższonego ryzyka w rozumieniu MoRaKG. Ponadto BVK uważa, że cel ten można osiągnąć jedynie wówczas, gdy ustanowione zostaną jednolite zasady podatkowe i prawne, obowiązujące dla wszystkich spółek *private equity*. BVK proponuje, aby fundusze kapitału podwyższonego ryzyka nieobjęte definicją określoną w MoRaKG mogły również skorzystać w niedyskryminujący sposób z możliwości odliczenia strat. BVK potwierdziło swój pogląd, iż zawarty w niemieckiej ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych zakaz przenoszenia strat na następny rok w trwały sposób utrudnia działalność inwestycyjną funduszy kapitału podwyższonego ryzyka i *private equity*.
- (56) BIO uważa, że MoRaKG stanowi postęp w stosunku do dotychczasowych możliwości w zakresie przenoszenia strat. BIO odnosi się przede wszystkim do kwestii związanej z przeniesieniem strat i stwierdza, że odpowiednie złagodzenie dyskryminujących przepisów nie stanowi pomocy państwa. Poszkodowane przez obowiązujące zasady przenoszenia strat są bowiem w szczególności innowacyjne MŚP, a MoRaKG należy uznać za regulację mającą na celu wyrównanie dyskryminacji podatkowej. Zdaniem BIO MoRaKG zapewnia właściwe i niezbędne wydzielenie kategorii obejmującej spółki kapitału podwyższonego ryzyka udostępniające kapitał przedsiębiorstwom.

5.3. Uwagi osób trzecich do ulg podatkowych dla prywatnych inwestorów

- (57) BVK z zadowoleniem przyjmuje określony w MoRaKG ogólny cel dotyczący wprowadzenia ulg podatkowych dla prywatnych inwestorów. Zdaniem BVK środek dotyczący ulg podatkowych stanowi adekwatne wsparcie dla osób prywatnych angażujących się w obciążony wysokim ryzykiem obszar wstępnego finansowania inwestycji, do którego odnosi się MoRaKG.
- (58) BAND podkreśla, że tego rodzaju ulgi podatkowe dla osób prywatnych inwestujących w młode przedsiębiorstwa są w innych państwach członkowskich powszechnie stosowane, a ich wysokość jest większa. BAND opowiada się za wprowadzeniem ulg podatkowych dla inwestorów prywatnych i w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem MoRaKG. Jednocześnie, z uwagi na niewielką wysokość ulg podatkowych, które stosowane są wyłącznie w przypadku uzyskania zysków ze sprzedaży udziałów, BAND wyraża wątpliwość, czy MoRaKG będzie stanowiła wystarczającą zachętę dla „aniołów biznesu”. W opinii BAND maksymalna wysokość ulgi podatkowej dla

jednego inwestora, obliczona w oparciu o metodę części dochodu (niem. *Teileinkünfteverfahren*), wynosi 14 210 EUR, a nie ok. 22 500 EUR, jak wynika z informacji przedstawionych przez władze niemieckie. Zdaniem BAND pośrednia wartość wsparcia przedsiębiorstw docelowych będzie się w rzeczywistości zawsze kształtowała poniżej progu pomocy *de minimis* wynoszącego 200 000 EUR. Ponadto BAND zauważa, że nawet jeżeli ulga zostanie zastosowana, to dopiero w momencie, w którym inwestor dokona sprzedaży swoich udziałów.

- (59) Zdaniem BIO maksymalna wysokość ulgi, którą pod pewnymi warunkami może uzyskać inwestor prywatny, wynosi 22 500 EUR. W opinii BIO powyższa kwota jest nieznaczna i nie wiąże się z inwestycją (lecz ze sprzedażą udziałów), w związku z czym nie może być przekazana przedsiębiorstwom docelowym.

6. UWAGI NIEMIEC DO UWAG OSÓB TRZECICH

- (60) Pismem z dnia 22 maja 2009 r. władze niemieckie odpowiedziały na uwagi osób trzecich.

6.1. Środek dotyczący podatku od działalności gospodarczej

- (61) Władze niemieckie twierdzą, że BVK – pomimo swojej krytyki pod adresem MoRaKG – potwierdza, iż MoRaKG nie stanowi odstępstwa od obowiązującego stanu prawnego w przedmiocie rozróżnienia działalności w zakresie zarządzania aktywami od działalności gospodarczej.

6.2. Środek dotyczący przeniesienia strat

- (62) Władze niemieckie zwracają uwagę na fakt, że propozycja BVK dotycząca rozszerzenia zakresu stosowania środka na cały sektor *private equity* spowodowałaby nieuzasadnione ryzyko nadużycia zaufania. Władze niemieckie zdecydowały się na dokonanie tego rodzaju rozróżnienia, aby możliwie precyzyjnie określić zastosowanie przedmiotowego środka.
- (63) Niemcy podkreślają, że BIO potwierdza opinie wyrażoną przez władze niemieckie, zgodnie z którą MoRaKG stanowi spójne, oparte na obiektywnych kryteriach rozróżnienie poszczególnych grup podmiotów, mające na celu zapobieganie wykorzystywaniu strat w nadmiernym zakresie.

6.3. Ulgi podatkowe dla inwestorów prywatnych

- (64) Władze niemieckie twierdzą, że uwagi osób trzecich potwierdzają wyrażoną przez władze opinię, iż przedmiotowy środek – z uwagi na niewielką skalę, pośredni charakter, zorientowanie na zysk oraz fakt, że został skierowany do przedsiębiorstw docelowych pochodzących z wszystkich państw członkowskich – nie stanowi pomocy państwa.

7. OCENA

7.1. Istnienie pomocy państwa

7.1.1. Środek dotyczący podatku od działalności gospodarczej

- (65) W trakcie postępowania wyjaśniającego Komisji nie udało się rozwiązać wątpliwości dotyczących zawartego w MoRaKG rzekomego „wyjaśnienia” prawnego wskazówek z 2003 r., odnoszącego się do obowiązku w zakresie podatku od działalności gospodarczej.

- (66) Władze niemieckie przyjmują, że wdrożenie przedmiotowego środka spowoduje zmniejszenie wpływów z podatków na poziomie 90 mln EUR rocznie. Władze niemieckie wyjaśniają, że zmniejszenie dochodów będzie uzasadnione zmniejszeniem liczby „pechowych umów”. Komisja nie uznaje powyższego uzasadnienia za przekonujące. Trudno bowiem uwierzyć, że spółki kapitału podwyższonego ryzyka tak słabo orientują się w przepisach prawa podatkowego, iż nie potrafią uniknąć tego rodzaju „pechowych umów” i wynikających z nich obowiązków podatkowych. Ponadto uwagi przedstawione przez osoby trzecie wyraźnie potwierdzają stanowisko Komisji, przy czym BVK stwierdza dodatkowo, że MoRaKG przyczynia się do dalszego wzrostu niepewności w sektorze.
- (67) Komisja stwierdza w każdym razie, że wdrożenie przedmiotowego środka spowoduje stratę zasobów państwowych, które w innym przypadku (w poprzedniej sytuacji) wpłynęłyby do budżetu państwa. W związku z powyższym Komisja stwierdza, że środek jest przyznawany z zasobów państwowych.
- (68) Bez względu na nieistotną w przedmiotowym przypadku kwestię, czy wskazówki z 2003 r. są zgodnie z charakterystyką i logiką niemieckiego systemu podatkowego, Komisja stwierdziła w decyzji w sprawie wszczęcia postępowania, że treść MoRaKG wydaje się odbiegać od treści wskazówek. Wynika to z następujących faktów:
- spółki kapitału podwyższonego ryzyka mogą pozyskiwać inwestorów w drodze ogłoszeń publicznych, co wykluczają wskazówki z 2003 r.,
 - zgodnie z MoRaKG spółki kapitału podwyższonego ryzyka mogą prowadzić biura w celu komercyjnej organizacji swojej działalności, natomiast wskazówki z 2003 r. nie zezwalają na posiadanie „rozbudowanej organizacji własnej” i ograniczają liczbę pracowników oraz powierzchni biurowej do zakresu normalnego dla „dużego majątku prywatnego”,
 - prowadzenie przez spółkę kapitału podwyższonego ryzyka działalności gospodarczej w spółkach portfelowych nie zostało wyraźnie wykluczone w treści MoRaKG, natomiast wskazówki z 2003 r., zgodnie z motywem 13, nie zezwalają na działalność gospodarczą w spółkach portfelowych.
- (69) Uwagi wniesione w trakcie postępowania wyjaśniającego nie rozwiązały powyższych wątpliwości. W związku z tym Komisja stwierdza, że MoRaKG rozszerza potencjalne grono beneficjentów, którzy nie podlegają obowiązkowi w zakresie podatku od działalności gospodarczej, ponieważ niektóre spółki kapitału podwyższonego ryzyka, które zgodnie ze wskazówkami z 2003 r. byłyby objęte podatkiem od działalności gospodarczej, prawdopodobnie nie podlegają obecnie powyższemu obowiązkowi. Przedmiotowy środek stanowi zatem dla określonych spółek kapitału podwyższonego ryzyka ulgę podatkową, ponieważ umożliwia im realizację określonych czynności przy jednoczesnym zwolnieniu z obowiązku podatkowego – w przeciwieństwie do funduszy kapitału podwyższonego ryzyka/funduszy *private equity*, w odniesieniu do których stosuje się jedynie wskazówki z 2003 r., w związku z czym realizacja tych samych czynności oznacza dla tych podmiotów powstanie obowiązku podatkowego.
- (70) Ponadto przedmiotowy środek przynosi selektywną korzyść w stosunku do funduszy kapitału podwyższonego ryzyka/funduszy *private equity* jedynie tym spółkom kapitału podwyższonego ryzyka, w odniesieniu do których zastosowanie mają przepisy MoRaKG. Spółka kapitału podwyższonego ryzyka uzyskuje bowiem korzyść w związku z zastosowaniem przedmiotowego środka wyłącznie wówczas, gdy jest objęta definicją zawartą w MoRaKG. W związku z tym fundusze kapitału podwyższonego ryzyka/fundusze *private equity*, które zainwestowały mniej niż 70 % łącznej wartości swoich aktywów w udziały w przedsiębiorstwach docelowych nie mogą skorzystać z przedmiotowego środka, nawet jeżeli realizują w przeważającej części takie same czynności. Powyższe dotyczy również funduszy kapitału podwyższonego ryzyka/funduszy *private equity*, których zarówno siedziba jak i zarząd nie znajdują się na terenie Niemiec. Fundusze kapitału podwyższonego ryzyka/funduszy *private equity* posiadające jedynie oddział na terenie Niemiec nie mogą zatem skorzystać z przepisów określonych w MoRaKG, nawet jeżeli realizują takie same czynności, jak spółki kapitału podwyższonego ryzyka.
- (71) W ten sposób przedsiębiorstwa należące do tego rodzaju wąskiego grona są zwalniane przy wykorzystaniu zasobów państwowych z części kosztów operacyjnych (obowiązku podatkowego), które normalnie, zgodnie z obecnie obowiązującym stanem prawnym, musiałyby ponieść. Beneficjenci odnoszący przedmiotową korzyść to przede wszystkim podmioty prowadzące działalność związaną z udostępnianiem kapitału typu *private equity* oraz kapitału podwyższonego ryzyka i konkurujący z innymi holdingami finansowymi z Niemiec oraz innych państw członkowskich. Jeżeli zatem środek podatkowy powoduje zwiększenie środków finansowych, którymi dysponuje beneficjent w ramach realizowanych przez siebie czynności, to środek tego rodzaju wzmacnia pozycję beneficjenta w stosunku do konkurentów we Wspólnocie. Zatem tego rodzaju wsparcie może wpływać na konkurencję i wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.
- (72) Komisja stwierdza w związku z powyższym, że zgłoszony środek dotyczący podatku od działalności gospodarczej stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 traktatu WE, której beneficjentem są określone spółki kapitału podwyższonego ryzyka.
- 7.1.2. Przeniesienie strat
- (73) Jak wspomniano w punkcie 4.2, władze niemieckie przyznają, że ponowne wprowadzenie możliwości przeniesienia strat dla spółek kapitału podwyższonego ryzyka inwestujących w przedsiębiorstwa docelowe ma charakter selektywny i wiąże się z korzyścią zarówno dla spółek kapitału podwyższonego ryzyka, jak i przedsiębiorstw docelowych. Władze niemieckie twierdzą jednak, że spółki kapitału podwyższonego ryzyka i przedsiębiorstwa docelowe zostały rozróżnione w adekwatny i praktyczny sposób, a rozróżnienie to zostało dokonane zgodnie z punktem 24 komunikatu Komisji w sprawie opodatkowania przedsiębiorstw (który stanowi, że pewne rozróżnienia w systemie podatkowym mogą być uzasadnione obiektywnymi różnicami pomiędzy podatnikami) na podstawie obiektywnych różnic pomiędzy podatnikami, ponieważ wprowadzenie w 2008 r. ogólnego ograniczenia dotyczącego wykorzystania strat podatkowych było szczególnie dotkliwe dla rynku kapitału podwyższonego ryzyka.

- (74) Po pierwsze, Komisja stwierdza, że wdrożenie przedmiotowego środka wiąże się z utratą zasobów państwowych. W związku z powyższym środek ten jest przyznawany z zasobów państwowych. Straty podatkowe stanowią korzyść dla przedsiębiorstw docelowych i spółek kapitału podwyższonego ryzyka, ponieważ podmioty te są beneficjentami środka. Łagodniejsze przepisy dotyczące przenoszenia strat, obowiązujące dla przedsiębiorstw docelowych, których udziały nabywają spółki kapitału podwyższonego ryzyka wiążą się z korzyścią ekonomiczną dla obu grup przedsiębiorstw i umożliwiają obniżenie zobowiązań podatkowych. Przedsiębiorstwo docelowe korzysta w pierwszej kolejności z przeniesienia strat, co umożliwia mu podatkowe rozliczenie straty i obniżenie w ten sposób zobowiązań podatkowych. Powyższe nie byłoby możliwe w świetle przepisów dotyczących zapobiegania nadużyciom. Spółka kapitału podwyższonego ryzyka uzyskuje w ten sposób niemal bezpośrednią korzyść, ponieważ inni inwestorzy nie mogą skorzystać z tego rodzaju rozliczenia.
- (75) Ponieważ oszczędności z tytułu podatków mogą zostać osiągnięte w zasadzie jedynie w przypadku gdy spółka kapitału podwyższonego ryzyka zainwestuje w przedsiębiorstwo docelowe, również przedsiębiorstwa docelowe odnoszą z tego tytułu pośrednią korzyść. Przedmiotowy środek stanowi zatem zachętę dla spółki kapitału podwyższonego ryzyka do inwestowania w przedsiębiorstwo docelowe, a nie inne przedsiębiorstwa, które na podstawie samych tylko kryteriów ekonomicznych mogłyby stanowić pewną alternatywę dla inwestorów kapitału podwyższonego ryzyka. Dzięki temu przedsiębiorstwa docelowe mogą uzyskać kapitał podwyższonego ryzyka w innym wymiarze i na innych warunkach niż w przypadku niewdrożenia przedmiotowego środka. Środek może zatem w sposób bezpośredni wzmocnić bazę kapitałową przedsiębiorstw docelowych.
- (76) Ponadto nie można zgodzić się z argumentacją władz niemieckich, iż przedmiotowy środek nie wiąże się z korzyściami dla przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji, choć nie można również wykluczyć, że podmioty te nie są objęte definicją przedsiębiorstwa docelowego. Zgodnie z argumentacją przedstawioną przez władze niemieckie przedsiębiorstwo docelowe znajdujące się w trudnej sytuacji nie byłoby bowiem w stanie osiągnąć zysków, które zrekompensowałyby poniesione straty i które mogłyby zostać objęte podatkiem. W związku z tym możliwość wykorzystania strat z poprzednich okresów nie ma żadnego znaczenia dla tego rodzaju przedsiębiorstw. Zatem MoRaKG nie wiąże się z żadnymi korzyściami dla przedsiębiorstw w trudnej sytuacji w rozumieniu definicji wspólnotowej. Zdaniem Komisji argumentacja ta nie jest jednak przekonująca, ponieważ nabywca przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji lub „spółki fasadowej” jest de facto ze względów podatkowych szczególnie zainteresowany możliwością przeniesienia strat wykazanych przez te przedsiębiorstwa.
- (77) Korzyści te mogą zatem wpłynąć na wymianę handlową oraz konkurencję. W motywie 71 Komisja dokonała już oceny powyższego kryterium w odniesieniu do spółek kapitału podwyższonego ryzyka w kontekście regulacji dotyczącej podatku od działalności gospodarczej. W odniesieniu do przedsiębiorstw docelowych Komisja stwierdza, że przedsiębiorstwa te mogą prowadzić działalność w każdym możliwym sektorze, a zatem również tam, gdzie ma miejsce lub może mieć miejsce handel wewnątrzspółnotowy. W związku z tym Komisja stwierdza, że przyznana korzyść ekonomiczna może wpływać na konkurencję i wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.
- (78) Po drugie, Komisja stwierdza, że nie można zakwestionować selektywności środka.
- (79) Po trzecie, Komisja stwierdza, że władzom niemieckim nie udało się udowodnić, iż przedmiotowy środek jest zgodny z charakterem i logiką niemieckiego systemu podatkowego. Nawet jeżeli jest prawdą, że ograniczenie dotyczące wykorzystania strat podatkowych jest szczególnie dotkliwe dla rynku kapitału podwyższonego ryzyka i tym samym uzasadnione jest szczególne traktowanie tego rynku, to w opinii Komisji nie stanowi to uzasadnienia dla dokonanego przez władze niemieckie zróżnicowania podatników, ponieważ z zakazu przenoszenia nie jest wyłączony cały sektor kapitału podwyższonego ryzyka. Jeżeli założenia władz niemieckich są właściwe, to nie istnieje żaden obiektywny powód, aby wykluczyć z zakresu stosowania środka przedsiębiorstwa niebędące spółkami kapitału podwyższonego ryzyka, a przy tym inwestujące w te same przedsiębiorstwa docelowe. Jednakże przedsiębiorstwa niebędące spółkami kapitału podwyższonego ryzyka mogą skorzystać z przedmiotowego środka jedynie w rzadkim przypadku nabycia udziałów w przedsiębiorstwie docelowym od spółki kapitału podwyższonego ryzyka. Powyższą opinię potwierdzają również uwagi BVK przywołane w sekcji 5.2.
- (80) Ponadto przedmiotowy środek nie wydaje się być zgodny z charakterem i logiką niemieckiego systemu podatkowego, ponieważ nie udowodniono, dlaczego ograniczenie dotyczące wykorzystania strat podatkowych ma być szczególnie dotkliwe dla spółek kapitału podwyższonego ryzyka w przypadku inwestowania w przedsiębiorstwa docelowe, a nie w przypadku udostępniania kapitału innym przedsiębiorstwom, takim jak spółki osobowe, które również mogą mieć trudności z uzyskaniem dostępu do kapitału podwyższonego ryzyka (dotyczy to w szczególności młodych innowacyjnych przedsiębiorstw).
- (81) Ponadto Komisja uważa, że wspomniane przez władze niemieckie w sekcji 2.4.1 zaostrożenie środków mających na celu zapobieganie nadużyciom przy odliczaniu wysokości strat, wdrożone ustawą o kontynuacji reformy podatku dochodowego od osób prawnych z 2008 r., ustanawia w istocie nowe, ogólne przepisy podatkowe w tej dziedzinie. Środki mające na celu zapobieganie nadużyciom zostałyby zatem częściowo unieważnione przez łagodniejsze przepisy dotyczące przeniesienia strat, obowiązujące dla wybranej grupy przedsiębiorstw. Nie wydaje się to być uzasadnione charakterem i logiką obowiązującego od 2008 r. systemu podatkowego.
- (82) W związku z tym Komisja stwierdza, że zgłoszony środek dotyczący przeniesienia strat stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 traktatu WE, której beneficjentem są określone spółki kapitału podwyższonego ryzyka.

7.1.3. Ulgi podatkowe dla inwestorów prywatnych

- (83) Jak wspomniano w sekcji 4.3, władze niemieckie twierdzą, że środek ten nie stanowi pomocy państwa, ponieważ jego beneficjentami są wyłącznie osoby fizyczne. Jednocześnie władze niemieckie twierdzą, że przedsiębiorstwa docelowe nie uzyskują wskutek wdrożenia przedmiotowego środka korzyści, które można byłoby zweryfikować i określić ilościowo, w związku z czym środek ten nie ma również wpływu na cenę udziałów. W opinii władz niemieckich oszczędności z tytułu podatków osiąmane przez inwestorów prywatnych są niewielkie i możliwe do uzyskania jedynie w przypadku gdy udziały zostaną sprzedane z zyskiem. W związku z tym środek stanowi dla inwestorów prywatnych jedynie niewielką zachętę do inwestowania w przedsiębiorstwa docelowe. Z uwagi na powyższe wdrożenie przedmiotowego środka jedynie w niewielkim stopniu wpłynie na konkurencję pomiędzy przedsiębiorstwami docelowymi oraz innymi przedsiębiorstwami.
- (84) Jak wspomniano w sekcji 2.1, wdrożenie środka oznacza dla władz niemieckich utratę zasobów państwowych na poziomie 30 mln EUR rocznie. Oznacza to, że środek jest finansowany z zasobów państwowych.
- (85) Celem przedmiotowego środka jest skłonienie osób prywatnych za pomocą zachęt podatkowych do inwestowania w wybraną grupę przedsiębiorstw (tj. w przedsiębiorstwa docelowe) zamiast inwestowania w inne przedsiębiorstwa, które na podstawie samych kryteriów ekonomicznych mogłyby zostać uznane przez inwestorów kapitału podwyższonego ryzyka za rozsądną alternatywę inwestycyjną. Dzięki temu przedsiębiorstwa docelowe mogą uzyskać kapitał podwyższonego ryzyka w innym wymiarze i na innych warunkach niż w przypadku niewdrożenia przedmiotowego środka. Środek może zatem w sposób bezpośredni wzmocnić bazę kapitałową przedsiębiorstw docelowych. Powyższy wniosek jest słuszny również wówczas, gdy ulga podatkowa przyznana inwestorom jest uzależniona od uzyskania w późniejszym okresie zysków oraz wówczas, gdy – jak podkreślają władze niemieckie – wysokość przyznanej ulgi jest stosunkowo niewielka. Z uwagi na właściwości przedmiotowego środka niezwykle trudno jest dokładnie określić liczbowo *ex ante* korzyść, która stanie się udziałem przedsiębiorstw docelowych wskutek wdrożenia środka⁽¹⁷⁾. W związku z tym nie można stwierdzić, że pomoc państwa przyznana na rzecz przedsiębiorstw docelowych stanowi w każdym przypadku pomoc *de minimis*. Ponadto również Trybunał potwierdził, że ulga podatkowa przyznana na rzecz osób prywatnych inwestujących w określone przedsiębiorstwa może stanowić pomoc państwa przyznaną na rzecz tych przedsiębiorstw, niezależnie od skali korzyści przyznanej osobie prywatnej⁽¹⁸⁾.
- (86) W związku z tym Komisja stwierdza, że środek dotyczący ulgi od podatku dochodowego ma charakter selek-

tywny i oznacza korzyści dla ograniczonej liczby przedsiębiorstw poprzez zapewnienie tym przedsiębiorstwom łatwiejszego dostępu do kapitału podwyższonego ryzyka niż miałyby to miejsce na warunkach rynkowych. Ulga została przyznana z zasobów państwowych ponieważ środek oznacza w zasadzie zmniejszenie wpływów z podatków, dzięki któremu tworzone są zachęty rynkowe dla osób prywatnych. Zachęta ta ma na celu skłonienie osób prywatnych do udostępnienia kapitału przedsiębiorstwom docelowym, a nie innym przedsiębiorstwom, które normalnie inwestor wzięłyby pod uwagę w kontekście spodziewanych zysków.

- (87) W motywie 77 wyjaśniono, w jakim stopniu przedmiotowa pomoc może wpływać na konkurencję oraz wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.
- (88) W związku z tym Komisja stwierdza, że zmieniony środek dotyczący ulgi od podatku dochodowego stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 traktatu WE, której beneficjentem są określone spółki kapitału podwyższonego ryzyka.

7.2. Zgodność z zasadami pomocy państwa

7.2.1. Zgłoszenie środka

- (89) Władze niemieckie dokonały zgłoszenia MoRaKG przed jej wdrożeniem i tym samym dopełniły swoich obowiązków zgodnie z art. 88 ust. 3 traktatu WE. Z uwagi na fakt, że środki przewidziane w MoRaKG realizują wspólny cel, którym jest ułatwienie przedsiębiorstwom uzyskania dostępu do prywatnego kapitału podwyższonego ryzyka, Komisja dokonała oceny zgodności środka ze wspólnym rynkiem w oparciu o wytyczne w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka.
- (90) Ponadto Komisja zbadała, czy w odniesieniu do przedmiotowego środka nie mają zastosowania również inne zasady ramowe dotyczące pomocy lub rozporządzenia, takie jak na przykład Wspólnotowe zasady ramowe dotyczące pomocy państwa na działalność badawczą, rozwojową i innowacyjną⁽¹⁹⁾, rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych, zwane dalej „GBER”)⁽²⁰⁾ lub rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis*⁽²¹⁾. W przeciwieństwie do zbadanych przez Komisję środków, przedsiębiorstwa znajdujące się w trudnej sytuacji oraz przedsiębiorstwa prowadzące działalność w przemyśle stoczniowym, węgla i stali zgodnie z wyżej wymienionymi zasadami ramowymi dotyczącymi pomocy oraz rozporządzeniami wyłączone są z zakresu zastosowania tych przepisów lub też w świetle powyższych regulacji do uzyskania pomocy państwa kwalifikują się jedynie MŚP. Z uwagi na powyższe Komisja uznaje zatem, iż zakres zastosowania wyżej wymienionych zasad ramowych dotyczących pomocy oraz rozporządzeń wyklucza możliwość odniesienia ich do zgłoszonych środków.

⁽¹⁷⁾ Niesłuchanie trudno jest określić różnicę pomiędzy kwotą a warunkami, na których kapitał zostałby udostępniony w przypadku niewdrożenia środka, a kwotą/warunkami określonymi na podstawie środka *ex ante*.

⁽¹⁸⁾ Sprawa C-156/98, *Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji*, Rec. [2000], s. I-06857, punkt 64: „Jak stwierdzono w punkcie 30 niniejszego wyroku, należy w pierwszej kolejności przyjąć, że w ramach spornego programu pomocowego przyznano pomoc przeznaczoną na działalność przedsiębiorstwa będącego beneficjentem [...]”.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. C 323 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁰⁾ Dz.U. L 214 z 9.8.2008, s. 3.

⁽²¹⁾ Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5.

7.2.2. Środek dotyczący podatku od działalności gospodarczej

- (91) Jak wspomniano w sekcji 7.1.1, środek dotyczący podatku od działalności gospodarczej stanowi pomoc państwa przyznaną na rzecz spółek kapitału podwyższonego ryzyka. Jednakże środek ten nie stanowi dla spółek kapitału podwyższonego ryzyka wyraźnej zachęty do inwestowania w kapitał podwyższonego ryzyka, lecz jedynie umożliwia tym podmiotom dysponowanie większymi zasobami finansowymi, o których wykorzystaniu mogą swobodnie decydować (np. przeznaczając je na wypłatę wyższych dywidend dla partnerów).
- (92) W przeciwieństwie do przedmiotowych środków, zgodnie z wytycznymi w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka, pomoc państwa w formie kapitału podwyższonego ryzyka nie może być przyznawana dużym przedsiębiorstwom, przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji oraz przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w przemyśle stoczniowym, węgla i stali. Jednakże wdrożenie środka dotyczącego podatku od działalności gospodarczej może wiązać z uzyskaniem korzyści przez tego rodzaju podmioty, w szczególności przez duże przedsiębiorstwa. W związku z tym zakres stosowania środka jest sprzeczny z wytycznymi w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka.
- (93) Środek jest sprzeczny z sekcją 4 wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka, ponieważ nie zostały spełnione szczególne warunki umożliwiające zastosowanie przepisów tam określonych. Zgodnie z sekcją 4 maksymalna wartość transz finansowania przypadającego na jednego beneficjenta nie może przekraczać kwoty 1,5 mln EUR w okresie dwunastu miesięcy. Zbadany środek nie przewiduje tego rodzaju górnego pułapu. Ponadto zgodnie z wytycznymi w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka finansowanie w ramach środków pomocy państwa musi być ograniczone do fazy ekspansji w przypadku małych przedsiębiorstw oraz wczesnej fazy działalności w przypadku średnich przedsiębiorstw. Powyższy warunek nie został spełniony, ponieważ przedsiębiorstwa docelowe mogą być również dużymi przedsiębiorstwami.
- (94) Przedmiotowy środek nie jest również zgodny z przepisami dotyczącymi kumulacji i sprawozdawczości, określonymi w sekcji 6 i 7.1 wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka.
- (95) Ponadto Komisja nie jest w stanie zbadać zgodności środka z postanowieniami sekcji 5 wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka. Zgodnie z wytycznymi w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka pomoc państwa musi bowiem być ukierunkowana na konkretną nieprawidłowość w funkcjonowaniu rynku, której istnienie zostało dostatecznie udokumentowane. Władze niemieckie nie przedstawiły żadnych dowodów potwierdzających, że nieprawidłowość w funkcjonowaniu rynku dotyczy przedsiębiorstw docelowych.
- (96) W związku z tym Komisja stwierdza, że środek dotyczący podatku od działalności gospodarczej jest sprzeczny ze wspólnym rynkiem.

7.2.3. Odliczenie strat

- (97) Jak wspomniano w sekcji 7.1.2, środek dotyczący przeniesienia strat stanowi pomoc państwa przyznaną na rzecz spółek kapitału podwyższonego ryzyka oraz przedsiębiorstw docelowych. Pomoc została przyznana w formie zachęty fiskalnej w rozumieniu sekcji 4.2 lit. d) wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka.
- (98) Ze względu na powody przywołane w motywach 92, 93, 94 oraz 95 Komisja nie może uznać przedmiotowego środka za zgodny ze wspólnym rynkiem. Środek ten jest bowiem sprzeczny zarówno z kryteriami wyłączenia określonymi w sekcji 2.1, jak i przepisami dotyczącymi kumulacji i sprawozdawczości, określonymi w sekcji 6 i 7.1 wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka, a także kryteriami określonymi w sekcji 4 wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka. Ponadto brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających nieprawidłowość w funkcjonowaniu rynku, która dotyczyłaby przedsiębiorstw docelowych oraz spółek kapitału podwyższonego ryzyka. W związku z tym Komisja nie widzi powodu do wszczęcia szczegółowego dochodzenia dotyczącego stwierdzenia zgodności przedmiotowego środka z sekcją 5 wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka.
- (99) Przedmiotowy środek nie wyklucza nabycia istniejących udziałów w przedsiębiorstwie docelowym (refinansowanie). Jednakże zgodnie z definicją pojęcia „kapitału podwyższonego ryzyka”, zawartą w wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka, refinansowanie nie jest dozwolone.
- (100) Komisja stwierdza również, że ograniczenie zakresu stosowania ulgi podatkowej do spółek kapitału podwyższonego ryzyka inwestujących w przedsiębiorstwa docelowe wydaje się sprzeczne z deklarowanym celem środka, czyli wspieraniem inwestycji w kapitał podwyższonego ryzyka. Młode innowacyjne przedsiębiorstwa, które potrzebują kapitału podwyższonego ryzyka, wybierają bowiem raczej inną formę prawną niż spółka kapitałowa. Młode innowacyjne przedsiębiorstwa prowadzące działalność w formie spółki osobowej nie mogłyby być natomiast beneficjentem przedmiotowego środka.
- (101) W związku z tym Komisja stwierdza, iż środek dotyczący przeniesienia strat jest sprzeczny ze wspólnym rynkiem.

7.2.4. Ulgi podatkowe dla inwestorów prywatnych

- (102) Jak wspomniano w sekcji 7.1.3, środek dotyczący ulgi od podatku dochodowego stanowi bezpośrednią pomoc państwa, przyznaną na rzecz przedsiębiorstw docelowych. Z uwagi na fakt, że przedmiotowy środek stwarza zachętę dla osób prywatnych do inwestowania w przedsiębiorstwa docelowe, może on sprzyjać inwestycjom kapitału podwyższonego ryzyka zgodnie z sekcją 4.2 lit. d) wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka.

- (103) Ze względu na powody przywołane w motywach 92, 93, 94 oraz 95 Komisja nie może uznać przedmiotowego środka za zgodny ze wspólnym rynkiem. Środek ten jest bowiem sprzeczny zarówno z kryteriami wyłączenia określonymi w sekcji 2.1, jak i przepisami dotyczącymi kumulacji i sprawozdawczości, określonymi w sekcji 6 i 7.1 wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka, a także kryteriami określonymi w sekcji 4 wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka. Ponadto brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających nieprawidłowość w funkcjonowaniu rynku, która dotyczyłaby przedsiębiorstw docelowych oraz spółek kapitału podwyższonego ryzyka. W związku z tym Komisja nie widzi powodu do wszczęcia szczegółowego dochodzenia dotyczącego stwierdzenia zgodności przedmiotowego środka z sekcją 5 wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka.
- (104) W związku z powyższym Komisja stwierdza, że ze względu na postanowienia wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka środek dotyczący ulgi od podatku dochodowego w obecnej formie nie może być uznany za zgodny ze wspólnym rynkiem. Ponieważ jednak zachęty dla osób prywatnych do inwestowania w przedsiębiorstwa docelowe są stosunkowo niewielkie, a tym samym korzyść przyznana przedsiębiorstwom docelowym miałaby niewielki zakres, przedmiotowy środek może mieć również jedynie nieznaczny wpływ na konkurencję pomiędzy przedsiębiorstwami docelowymi a przedsiębiorstwami nienależącymi do tej grupy podmiotów. Ponadto wdrożenie przedmiotowego środka może mieć ogólnie pozytywne skutki, ponieważ przedsiębiorstwa potrzebujące kapitału podwyższonego ryzyka mogą uzyskać tego rodzaju kapitał w oparciu o solidne kryteria ekonomiczne, inwestorzy prywatni wybierają bowiem przedsiębiorstwa docelowe w oparciu o spodziewane zyski z wkładów kapitałowych. W związku z powyższym Komisja uważa, że przedmiotowy środek, z uwagi na spełnienie warunków określonych w art. 3 niniejszej decyzji, może zostać uznany za zgodny z warunkami określonymi w wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka.

7.3. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- (105) Środek dotyczący podatku od działalności gospodarczej oraz środek dotyczący przeniesienia strat, których wdrożenie może postawić w uprzywilejowanej pozycji spółki kapitału podwyższonego ryzyka, naruszają zasady wspólnego rynku, w szczególności w kontekście zasady swobody przedsiębiorczości określonej w art. 43 traktatu WE (zob. sekcja 3.5).
- (106) Według informacji przedstawionych przez władze niemieckie MoRaKG zawiera szczegółowe przepisy dotyczące działalności gospodarczej spółek kapitału podwyższonego ryzyka. Należą do nich w szczególności regulacje dotyczące rodzaju realizowanych transakcji, polityki inwestycyjnej spółek kapitału podwyższonego ryzyka, kwestii związanych z włączeniem w struktury koncernu, a także minimalnego nominału udziałów posiadanych przez spółki kapitału podwyższonego ryzyka. Powyższe przepisy stosuje się do wszystkich spółek kapitału

podwyższonego ryzyka. W przypadku oddziałów zagranicznych spółek kapitału podwyższonego ryzyka działających na terenie Niemiec nie można zapewnić, że przepisy te będą przestrzegane przez wszystkie jednostki spółki. Zawężenie zakresu do oddziałów w Niemczech stworzyłoby zatem możliwość ominięcia przepisów i *de facto* ich zniesienie. Każdy organ nadzoru finansowego sprawuje nadzór nad przedsiębiorstwami w zakresie właściwych sobie kompetencji zgodnie z obowiązującym w danym przypadku ustawodawstwem krajowym, przy czym znaczna część przepisów UE została zharmonizowana na płaszczyźnie prawnej. Jednakże w dziedzinie finansowania z udziałem kapitału podwyższonego ryzyka nie nastąpiła jak do tej pory harmonizacja przepisów UE w zakresie sprawowania nadzoru nad działalnością przedsiębiorstw.

- (107) Wątpliwości Komisji w zakresie konkurencji nie zostały rozwiązane. Po pierwsze wszystkie przedsiębiorstwa wspólnotowe oraz z przedsiębiorstwa EOG, które nie posiadają siedziby na terenie Niemiec, ale mają tam swoje oddziały, powinny kwalifikować się do uzyskania pomocy, jeżeli są w stanie udowodnić, że spełniają warunki określone w programach pomocowych oraz przepisach dotyczących struktury i działalności spółek kapitału podwyższonego ryzyka (o ile przepisy te są zgodne z traktatem WE). Argument, że BaFin nie jest w stanie nadzorować działalności tych spółek, nie oznacza wcale, że podmioty te uzyskują przewagę konkurencyjną w stosunku do spółek posiadających siedzibę na terenie Niemiec. Nie oznacza to również, że spółki te nie spełniają warunków określonych w programach pomocowych oraz przepisach dotyczących struktury i działalności spółek kapitału podwyższonego ryzyka. W związku z powyższym argument ten jest sam w sobie niewystarczający do dokonania odstępstwa od podstawowej zasady określonej w traktacie WE.
- (108) Podsumowując, należy stwierdzić, iż wydaje się, że władze niemieckie mogły osiągnąć ten sam cel przy użyciu mniej dyskryminujących środków⁽²²⁾. Spełnienie warunków określonych w programach pomocowych może na przykład zostać zweryfikowane poprzez dobrowolne przedstawienie dokumentacji do wglądu BaFin, a także poprzez zaświadczenia wydane przez organ kontrolny innego państwa, czy też niezależne sprawozdania z audytów. Władze niemieckie powinny zatem umożliwić spółkom zagranicznym posiadającym oddziały na terenie Niemiec przedstawienie dowodów potwierdzających, że podmioty te spełniają warunki określone w programach pomocowych oraz przepisach dotyczących struktury i działalności spółek kapitału podwyższonego ryzyka.
- (109) Komisja stwierdza zatem, że środek dotyczący podatku od działalności gospodarczej oraz środek dotyczący przeniesienia strat są sprzeczne ze wspólnym rynkiem, ponieważ naruszają zasadę swobody przedsiębiorczości określoną w art. 43 traktatu WE.

⁽²²⁾ W przypadku sprawy dotyczącej pomocy państwa N 629/07 (Dz.U. C 206 z 1.9.2009, s. 1) władze francuskie dopuściły możliwość przyznania pomocy również na rzecz zagranicznych spółek inwestycyjnych porównywalnych do spółek inwestycyjnych posiadających siedzibę na terenie Francji, do których skierowana była badana pomoc państwa. Kolejnym przykładem jest sprawa dotycząca pomocy państwa N 36/09 (Dz.U. C 186 z 8.8.2009, s. 3).

8. WNIOSEK

- (110) Komisja uważa, że środek pomocy dotyczący zwolnienia spółek kapitału podwyższonego ryzyka z obowiązku w zakresie podatku od prowadzenia działalności gospodarczej jest sprzeczny z traktatem WE.
- (111) Ponadto Komisja uważa, że środek pomocy dotyczący przeniesienia strat w przedsiębiorstwach docelowych nabytych przez spółki kapitału podwyższonego ryzyka jest sprzeczny z traktatem WE.
- (112) Komisja uważa również, że spełnienie warunków określonych w art. 3 niniejszej decyzji może zagwarantować, iż środek dotyczący ulg podatkowych dla inwestorów prywatnych będzie zgodny z traktatem WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Planowana przez władze niemieckie pomoc państwa zgodnie z art. 1 § 19 oraz art. 4 ustawy o zmianie warunków ramowych udziałów kapitałowych (MoRaKG) jest sprzeczna ze wspólnym rynkiem.

W związku z powyższym przedmiotowy program pomocy państwa nie może zostać wdrożony.

Artykuł 2

Planowana przez władze niemieckie pomoc państwa zgodnie z art. 1 § 20 MoRaKG jest zgodna ze wspólnym rynkiem pod warunkiem spełnienia warunków określonych w art. 3 niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Program pomocy państwa zgodnie z art. 1 § 20 MoRaKG zostanie dostosowany w taki sposób, aby spełnione zostały następujące warunki:

- definicja pojęcia „przedsiębiorstwo docelowe” zostanie ograniczona do małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w rozumieniu definicji zawartej w załączniku I do ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych ⁽²³⁾,

- definicja pojęcia „przedsiębiorstwo docelowe” nie będzie obejmowała przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji oraz przedsiębiorstw prowadzących działalność w przemyśle stoczniowym, węgla i stali,

- maksymalna wysokość transzy finansowania zostanie ustalona na kwotę 1,5 mln EUR na docelowe MŚP w okresie dwunastu miesięcy, a ponadto wprowadzone zostanie ograniczenie do finansowania w fazie załączkowej, rozruchu i ekspansji,

- władze niemieckie opracują mechanizm, który zagwarantuje, że środek będzie zgodny z przepisami dotyczącymi kumulacji i sprawozdawczości, określonymi w sekcji 6 i 7.1 wytycznych w sprawie kapitału podwyższonego ryzyka,

- nabywanie istniejących udziałów (refinansowanie) w docelowym MŚP zostanie zabronione,

- nie będą istniały żadne szczególne warunki dotyczące formy prawnej przedsiębiorstwa docelowego.

Artykuł 4

Władze niemieckie powiadomią Komisję w terminie dwóch miesięcy od dnia notyfikacji niniejszej decyzji o podjętych przez nie działaniach zmierzających do zastosowania się do tej decyzji.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec.

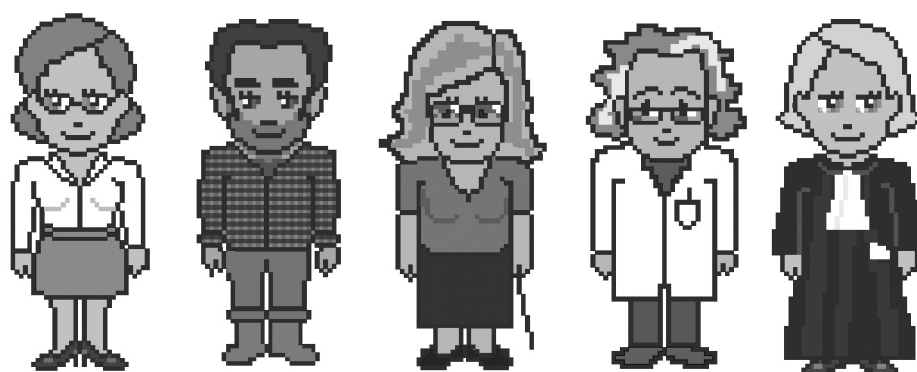
Sporządzono w Brukseli dnia 30 września 2009 r.

W imieniu Komisji
Neelie KROES
Członek Komisji

⁽²³⁾ Zob. przypis 20.

EU Book shop

Publikacje UE – wszystko, czego szukasz!

bookshop.europa.eu

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

